
കല്യാണിനാടകം.

കല്യാണിനാടകം.

കല്യാണിനാടകം.

ഇക്കാവാകിയരാജതിതന്റെതനയൻ
കുഞ്ഞുണ്ണിഭൂപന്റെനന്മ
തൃക്കാൽസേവകനായശിഷ്യനമലൻ
ദേവൈഘസേവാരതൻ
ചൊൽകൊള്ളുന്നൊരുകോടിയിംഗനവരൻ
കൊച്ചുണ്ണിഭൂപാലനാ-
ണിക്കാവ്യംവിരവോടുരീത്തതറിവിൻ
മാലോകരല്ലാവരും.

പ്രസിദ്ധകൻ
വള്ളത്ത് ഇക്കോരൻ കുറുപ്പൻ
കേരളചിന്താമണി ഉടമസ്ഥൻ
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

Price 8 annas   വില ൮ അണ

1082.

മഹാമഹിമശ്രീ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പു
രാൻ തിരുമുസ്സിപ്പിന്നിപ്പുഴപ്പുറകാശം വാങ്ങി പ്രസിദ്ധപ്പെ
ടുത്തുനൂ.

Printed at the K. K. Press, Trichur.

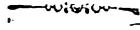
പ്രസ്താവന.

കവികലകൂടസ്ഥനും പണ്ഡിതശിരോമണിയുമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കവിതാമാധുര്യവും ഗാംഭീര്യവും അനുഭവിച്ചും ആസ്വദിച്ചും അറിയാത്തവർ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ അത്ര അധികം ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. അഭിപ്രായഗർഭങ്ങളായ പദങ്ങളേകൊണ്ടു മുദ്രലങ്കാരമുള്ളമായ രചനാവൈഭവത്തോടു കൂടി കവിതയുണ്ടാക്കി ആലോചനാമൃതമായ യഥാർത്ഥസാഹിത്യത്തെ മലയാളഭാഷയ്ക്കു സൃഷ്ടിച്ചു ഭൂമിയിലും ചിലരിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അർജ്ജുനങ്ങളെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഇത് തിരുമനസ്സിലെ അനൗപമങ്ങളായ ആദ്യകാലികളിൽവെച്ചു പലവിധത്തിലും പണ്ഡിതവാചകന്മാർക്ക് വേദപോലെ രസിക്കത്തക്ക ഒന്നാകുന്നു. ഈ കല്യാണീനാടകം ഒരു യഥാർത്ഥസംഭവമെന്നപോലെ മലയാളികൾക്കു മിക്കതും അനുഭവഗോചരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവകാശമുള്ള ഇതിലെ കഥാവസ്തുക്കൾപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു ഇതിലേ രചനാവൈഭവത്തേപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തിയും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു നാനൂണിപ്പ. വിശിഷ്ടമായ ഈ നാടകത്തെ വായിച്ചിട്ടുണ്ടായ ആർക്കും നിമിത്തം ഇതു കേരളചിന്താമണി പുസ്തകശാലയകയായി അടിച്ചപ്പോൾ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കയും എന്റെ ആഗ്രഹം തിരുമനസ്സറിയച്ചതിൽ അതിനു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചുവെക്കുന്നതും ചെയ്തപ്രകാരമാണ് ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ ആവിർഭാവം. മന്ദമായിട്ടെങ്കിലും ദൃഢമായി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കു ചെയ്യുന്ന അനേകം ശാശ്വതഗുണങ്ങളിൽ ഈ അനുവാദവും ഉൾപ്പെടുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും, എന്റെയും പുസ്തകശാലയുടേയും അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ഉത്തമസഹായത്തിന് അർപ്പിക്കുവേണ്ട

ഹമാനപൂർവ്വുള്ള കൃതജ്ഞതയേ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത
മാത്രമേ തൽക്കാലം ഞാൻ ഈ പ്രസ്താവനകൊണ്ടു നി
വ്ചിതനായിട്ടുള്ളൂ.

പ്രസിദ്ധകൻ

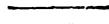
പള്ളത്തു് കൂണ്ണൻ.

കല്യാണിനാടകം.

ഒന്നാമങ്കം

എന്തിനീപുലനായിടിനതുമിനകരൻ
 വേണ്ടവേണ്ടെന്നുവേക്ഷി
 ചുന്തമോദാൽപരശ്രീതടവിനതരുണൈ
 ഞാങ്കനെശ്ശങ്കയെന്നു
 ചന്തത്തിൽസപീകരിച്ചോറാവുമഴകിലെഴും
 ഗൌരിതൻചാരുവേണി
 സ്തന്തംകൂടാതെഭക്ത്യാമനമിച്ചകിമി
 ഞെത്തപ്പൊഴുംകൂപ്പിടുന്നേൻ.

(൧)

(നാട്ടുനത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

സൂത്രധാരൻ:— ചേണാൻശ്രംഗപുരനാഥമഹോത്സവത്തെ
 ക്കാണുന്നതിനാഴകിൽവന്നമുധേന്ദ്രജാലം
 ക്ഷീണംവെടിഞ്ഞമരമീസ്സുഭനല്ലകേമ
 മാണിങ്ങെനില്ല ചിലവിട്ടിയെടുത്തിടേണം. (൨)

(അറിയാതെവന്നോടുകൂടി) വേഗത്തിലിവിടെ വത്ര!

നടി:— (വന്നിട്ട്) എന്തിനാണെന്നെ വിചിച്ചതു്?

സൂത്ര:— ഈ സഭയിലൊരു നാടകമാടണം. അതിനാട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞയപ്പാനാണു്.

നടി:— അതുവേണോ? എങ്ങിനെയായാലും ചിലർ ശകാരിയ്ക്കും,
 എത്രനല്ല വിട്ടുയായാലും വേണ്ടില്ല. ആരും ശകാരിയ്ക്കാതെ
 കണ്ടു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

സൂത്ര:— ഇതു ശരിയാണു്.

വാനോർവരൻതൻഗുണനായകൻത-
ന്നനംവെടിഞ്ഞീടിനവിദ്യയേയും
മാനിച്ചിടാസമ്പ്രതിലോകരെല്ലാം
ആനംപലക്കുംപലപക്ഷമല്ലേ?

(൩)

എന്നാലും വിദ്യാപ്രയോഗം നല്ലതെന്നുതന്നെയാണെന്റെ
പക്ഷം. എന്താണല്ലോ, ഇപ്പോൾതന്നെ ചിലർ സ്തുതിക്കും;
മരിച്ചാൽപിന്നെ ക്രമേണ ശകാരം കുറയും ചെയ്യും.

നടി:— എന്നാലാരുണ്ടാക്കിയതാണ്, എന്തുനാടകമാണ് ആടു
വാൻ നല്ലത്?

സൂത്ര:— ആടുവാനിന്നുകൊച്ചുണ്ണികോടിലിംഗേശനിമ്മിതം
കേടകന്നൊരുകല്യാണിനാടകംനല്ലവല്ലഭേ!

(൪)

നടി:— എന്നാലീവിവരം ആട്ടുക്കാരോടു പറവാൻ പോട്ടേ.

സൂത്ര:— അങ്ങിനെയൊട്ടെ. (നടി പോയി)

സൂത്ര:— (മുൻപുറത്തു നോക്കിട്ട്) ഐ! ശരൽക്കാലം വന്നു.

പാരംമാലിന്യമേറുംജലധരനികരം
നീങ്ങിയപ്പോളിദാനീം
ചാരശ്രീരാജഹംസംനളിനിയൊടണവാ-
നായിവന്നെത്തിടുന്നു
കോരപ്പൻനായർപോയിടിനതരമതിലീ-
രമമേനോൻതമ്മഴ്ചിൽ-
ദാരാക്ഷ്യാണിതന്നെപ്പണയ്ക്കുവതിനിതാ
വന്നിടുംപോലതന്നേ.

(൪)

ഞാനുമിനി വേണ്ടകാളും നടത്താൻ പോകുന്നു.

പ്രസ്താവന.

(അനന്തരം രാമമേനോൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാമമേനോൻ:— (തന്നെ നോക്കിട്ട്)

തെല്ലുംമനസ്സിലിഹമോടിയതിന്നുമോഹ-
മില്ലാത്തഞാനുമധുനാരസമോടണിഞ്ഞാൻ
കല്യാണിതന്നവികിലവെൊടുമോടിയൊന്നു-
മില്ലാതെചെല്ലുവതിനുണ്ടൊരുക്ഷുസല്യത്തിൽ.

(൩)

കാന്നിപ്പിവിടെയെന്നിരിയ്ക്കിലും
റാന്നൽവേണ്ടതിനുദോഷമുണ്ടുമോ!
സപാനമായതിൽവിചാരമെന്നിയേ
ഞാൻതന്നിച്ചിഹകതിച്ചുപായുവൻ.

(1)

ബുട്ടുസ്സുവേണമിരുളിൽ കോട്ടമില്ലാതിരിയ്ക്കുവാൻ
കട്ടിയായ്വടിയില്ലെങ്കിൽ കഷ്ടമുണ്ടാചിലപ്പോഴ്.

(2)

(ബുട്ടുസ്സിട്ടു വടി എടുത്തു കുറച്ചു നടന്നു മുൻപുത്തു നോക്കിട്ട്)

വെളിച്ചമുണ്ടെന്നുവരുന്നവേഗം-
മൊളിച്ചുനിൽക്കായ്ക്കിലനന്തമാകും
ഒളിച്ചുഞാൻചെയ്യുമിതാശ്രുപെട്ട
പൊളിച്ചിടംസമ്പ്രതിലോകരെല്ലാം.

(3)

ക! ചുട്ടുകാരനടുത്തു. (കുറച്ചു പിന്നോക്കത്തന്നെ ഓടിട്ട്)
ഈ വിഷകാട്ടിലൊളിയ്ക്കുതന്നെ— (അതു ചെയ്തിട്ട്)

എള്ളോളവുംപടുതയില്ലിഹചുട്ടുകയ്യി-
ലുള്ളോരിവന്നുപുനരെങ്കിലുമിദൃശായാം
ഉള്ളത്തിലിപ്പുരപ്പനിൽഭയമുണ്ടെന്നിട്തു
കള്ളത്തമുള്ളവനുവേടിയതാരെയിലു?

ചുട്ടുകാരൻപോയി. (തെല്ലുനടന്നിട്ട്)

പട്ടിപാഞ്ഞിഹവരുന്നതുണ്ടുനേ-
രിട്ടുകൊണ്ടുകടിപറുമേമമ?
കേട്ടിടന്നുജവമോടടുത്തിതാ
പുട്ടമത്തുടൽകിലുങ്ങിടംരവം.

ഇരുട്ടുകൊണ്ടൊരവസ്തു കാണാനില്ല. ദൃശ്യമൊന്നിത്തീൻ.
എന്താണുവേണ്ടതു്?

കടിപാറാതിരുപ്പാനായി വടിയാഞ്ഞാശ്രുവീശുവൻ
(വടിവീശുന്നു)

അടിപററിക്കരച്ചുകൊണ്ടുടൻപട്ടിതിരിച്ചുതേ. (102)

ക! ഈ പട്ടിയുടെ കരകേട്ട് എന്താണെന്നു നോക്കാൻ ആ
ളുകൾ വരും. അതിന്നുമുന്വേ വേഗത്തിൽ നടക്കുകതന്നെ (വരി
ഭ്രമിച്ചു നടന്നിട്ട്) ആറു! പടിവാതിലടച്ചിട്ടില്ലാ. ഭാഗ്യംതന്നെ!
(മതിൽകെട്ടിന്നകത്തുകടന്നു കോലായിൽ കേറി ജനാലയിൽകൂ
ടി അകത്തേയ്ക്കു നോക്കിട്ട്)

സപ്തോക്തോറുമണ്ടംവിധമഴകൊഴുക-
 നിയ്യകംതന്നിലിപ്പോൾ
 പല്ലാൽനിമ്മിച്ചനൽപ്പായയിൽനിജസഖിയോം
 കൊച്ചൊടൊന്നിച്ചുകൊണ്ട്
 മെല്ലെകല്യാണിമേവുനിതുമദനജയ-
 ശ്രീയശോമാലപോലി-
 നല്ലാസത്താൽതണുക്കുന്നിതുപരമിവളെ-
 കാക്കയാൽ കണ്ണുരണ്ടും. (൧൯)

(അനന്തരം കല്യാണിയും കൊച്ചും പ്രവേശിക്കുന്നു)

കൊച്ചു (വിചാരം)

പാരതന്ത്രോന്യരാഗംവെരുകിടമവളും
 രാമമേനോൻതമ്മശ്ശീൽ-
 ഓരോഭാഷ്യാപതിതപത്തൊടുപരിചൊടുചേ-
 ന്നാകിൽനന്നായിരുന്നു
 കോരപ്പച്ചാക്കുട്ടുടംചിലവിതുകറയും
 ലോകമാസംശമിയ്ക്കും
 പാരംസൈന്യംഭവിയ്ക്കുംതരമൊടുതഹശീൽ-
 ഓക്കമിത്തന്നിയാൾക്കും. (൧൯)
 (സ്വച്ഛുമായിട്ട്)

പാരതെനിന്റെപതിയായിട്ടമാവയസ്സൻ
 കോരപ്പനില്ല,വരുമിന്നിഹരാമമേനോൻ
 സൈപരംമേപ്പതിനന്നല്ലൊരുലാക്കുവന്ന
 നേരത്തിലെന്തിതുവൃഥാവ്യസനിപ്പതുംനീ? (൧൯)

രാമമേ:— നവരസഭംഗികൾതിങ്ങ-
 ന്നിവരുടെസല്ലാപമൊക്കയുംകേൾപ്പാൻ
 ഇവിടമതിൽനിന്നിടന്നേൻ
 ചെവികൾകൊടുത്തല്ലമാത്രനേരംതൊൻ. (൧൯)

കല്യാണി:— ഒഴിയ്ക്കാതെകണ്ടെല്ലായ്ക്കോഴും ആവലാധി പറഞ്ഞു
 പദവിയ്ക്കുന്ന ആ വയസ്സുനില്ലാതെ ഇന്നുമാത്രം ഭാഗ്യംകൊ
 ണ്ട് ഒരു തരംകിട്ടി. ഇന്നെങ്ങാനുമദ്ദോഷം വന്നില്ലെങ്കിലോ?
 നേരംകറെ ആയല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ്.

രാമമേ:— കഷ്ടം! എന്റെ ബുദ്ധി ഇവളിത്ര അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

കൊച്ചു:—നിന്നിൽ പെരുത്തൊരനുരാഗമെഴുന്നമേനോ-
 നിന്നിത്തരത്തിലണയാതമരുന്നതാനോ?
 ചെന്നാലനതമമണയും ളഡമെന്നിടത്തു
 തന്നെയുമത്തലൊടുകാമികളെത്തുമല്ലോ. (ഘ)

രാമമേ:—കൊച്ചു പഠഞ്ഞതു ശരി.

കല്യാ:—നന്ദ്രാമേലധികാരികൾക്കുമഴലേ-
 ന്നീടുന്നലോകത്തിനും
 നന്നായിട്ടു സദാജ്ഞാഴ്ചേണയമാം
 സക്കാർപണിക്കാരമോ!
 തോന്നുന്നോരമുറക്കുമുണിവലഭി-
 ജ്ഞാതാടൽതേടുന്നുകേ-
 ഉന്യാധീനനസാധ്യമായിവരുമോ
 സപാഹ്ലന്ദ്രമിമിക്കിലും? (ഘ)

അതുകൊണ്ടാണു വിചാരം.

രാമമേ:—ഇവളും ഒരു വഴിപിടിച്ചാണ് പറയുന്നത്.

കൊച്ചു:—എന്താണ് നിണക്കിത്ര പരിഭ്രമം? അദ്ദേഹം വരില്ലെ-
 ന്നവിചാരിപ്പാൻ മാത്രം നേരമായില്ലല്ലോ. മണി കമ്പതല്ലേ
 ആയുള്ളൂ?

കല്യാണി:—അവ! അത്രേ ആയുള്ളൂ? രണ്ടുമണിയായി എന്നാ-
 ണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.

കൊ:—സന്മാദപ്രിയമായകാലമഖിലം
 ദുഃഖിഷദുഃഖത്തിനായ്
 ചെമ്മേനൽകുറന്നഭ്രൂരികരുണാ-
 വാനായിനില്ക്കുംഭവാൻ
 കർമ്മത്തിൻതലയിൽചുമത്തുമതിന-
 ണ്ടുളളൊരുകുറങ്ങളെ
 ബ്രഹ്മാവേ! തവനനുതഞ്ചമിതമ-
 റാക്ഷുള്ളപാഷംവിധൗ? (ഘ)

(ആകാശത്തിൽ—ഉറക്കെ) എടി കൊച്ചെ! നിന്റെ ന-
 ന്യവിവനു എന്ന്.

കൊച്ചു—ഓ! മുത്തശ്ശിയാണിപ്പറഞ്ഞത്. ഞാൻ പോട്ടെ.
 കല്യാണി—അയ്യോ! എന്തിനാ നോരം ഒട്ടും പോവില്ലല്ലോ.

കൊ:—നത്യവത്തെനിനക്കേകാ നസാഹിച്ചിന്നുകൊച്ചുണാ
 [ൻ
 നിസ്സംശയംഗമിജ്ജനേൻ വത്സരംതൊടിയാംതവ. ൨൦
 (പിന്നെയും ആകാശത്തിൽ) എന്താണി! നിയ്യ് പിന്നെ
 യും അവിടെയിരുന്നു കശുകശുകുണേ? എന്ന്.
 കൊച്ചു—ഇനി താമസിച്ചാൽ ദൃഗ്ലഭമാണ്. (വാതിൽ തുറന്നു
 പോയി.)

കല്യാണി—ഇപ്പൊഴേ വ്യസനം മുഴുവനായുള്ള.
 രാമമേ—ഇനി ഇവളെ വ്യസനിപ്പിക്കയല്ല വളിജ്ജതന്നെ. (ഒര
 ടിവെച്ചിട്ട്) ഒ! ഇപ്പോൾ വിളിച്ചാലോ? ആ മുതുകി കേൾക്കു
 മല്ലോ. (കല്യാണിയെ നോക്കിട്ട്)

ആത്തിപുണ്ടുനെടുവീപ്പിടുനിതാ
 വേത്തിടുന്നുതളരുന്നതനപിയാൾ
 മന്ത്ത്രനേറാമവിഷഹൃമായതി-
 നോത്തുകാങ്കിൽവിഷമോവിഷാദമോ? (൨൧)

ചോരന്മാർകക്കുവാൻവന്നായിലഥകടു-
 ഞ്ജന്നനോരത്തുഗേഹം
 പാരാതേരീപ്പിടിക്കുംപൊഴുതരിനാട-
 സ്ഥന്നപോലിന്നെനിജ്ജം
 പാരംഞാൻവന്നിടാഞ്ഞിട്ടിവളിതപരിശോ-
 ചിച്ചിടുന്നോമിപ്പോൾ
 പാരംവിട്ടുതവേജ്ജന്നിതൃഹൃദിസുചവു-
 ദുഃഖവുരണ്ടുമൊപ്പം. (൨൨)

കല്യാണി—ഇനി എങ്ങിനെ നേരം കളയേണ്ട? ഞാൻ തന്നെയൊ
 യല്ലൊ ഇവിടെ.

(അണിയറയിൽ) നീതന്നെ ഇരുന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട. ഞാൻ
 വരുന്നുണ്ട്. എന്നു (പിന്നെ ഒരാൾ അകത്തേക്കു കടക്കുന്നു)

കല്യാണി:—(കണ്ടിട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു) എണീറ്റിട്ടു വിചാരം)
 പാശുത്താറുപകിട്ടുള്ളരിയകസുകര-
 വ്യേഷ്ടിയുംകാന്തികത്തി-

✓ ക്ഷാളംജോടുള്ളകാതുംകരമതിലൊരനൽ-
 സ്സുഖിയുംപിൻപുറത്തു

നീളംവിട്ടോരുവട്ടക്കടുമയുമൊരുമേൽ
 മീശയുഞ്ചേന്നിടന്നി-
 യ്യാച്ചാരാണിപ്പമാൻതൻമുഖപരിചയമു-
 ണെങ്ങനതോന്നുചിത്തേ.

(൨൩)

എവിടന്നാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്? തോന്നുന്നില്ല.

രാമമേനോൻ:—പള്ളിവാലനക്കാരൻ വെങ്കപ്പരാധരല്ലേ ഇത്?
 എന്തിനാണാവോ ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോളിവിടെ ചാടിവന്നത്?
 ആട്ടെ! സാവധാനത്തിലറിയാം.

വെങ്കപ്പ:—(വിചാരം) ആന്ധ! ഇവളുടെ ഒരു സൌന്ദര്യം! ആടു
 ത്തു കണ്ടപ്പോൾ ആധികം വിശേഷം തന്നെ.

അന്തിച്ചോപ്പുകവൻനല്ലചൊടിയും
 ചന്ദ്രൻതൊഴുന്നാസ്യവും
 പന്തൊക്കുംമുലയുംകറുത്തതലയും
 സ്വണ്ണാമോവെണ്ണയും
 ചന്തത്തോടെഴുമിക്കുംഗമിഴിയെ-
 കണ്ടാൽമനോജാഗ്നിയായ്
 വെന്തിട്ടാശുപിശുക്കനാധനദനം
 ധാരാളിയായ്ത്തോറുവോം.

(൨൪)

ഉല്ലാസമോടുത്തമഗാത്രയാമി-
 ക്കല്യാണിയെ കണ്ടതു കാരണത്താൽ
 വല്ലാതെകാമാഗ്നിപിടിച്ചുനീറി-
 നില്ലാതെയായ്നമ്മുടെ ചിത്തമയ്യോ!

(൨൫)

(സ്തംഭമായിട്ട്)

നിന്മൈപണ്ടുത്സവകണ്ടതു മുതൽമദനൻ
 തുകിടമ്പൊണമേറി-
 ടെന്മൈവാട്ടനുകാന്തേ! വിരസമുരുസലെ-
 ന്നെന്നെനീതള്ളിടൊല്ലേ
 എമ്മെപ്പാസ്സായവൻഞാൻനരപതിഗുരുവാ-
 ണെൻറെമാഹാത്മ്യമോതാം
 നമ്മെകണ്ടാൽദിവാനംകസകരിതരുമെ-
 നല്ലചൊല്ലില്ലനിഷ്ടം.

(൨൬)

രാമമേനോൻ:—ഇദ്ദേഹത്തിനും ഇതുതന്നെയൊന്നിട്രായം. ആ
ട്ടെ; ഇവളുടെ മാതിരി അറിയട്ടെ.

കല്യാണി:—(വിചാരം) ഈ വിദ്വാനെ വേഗമിടവടുന്ന് കാടിത്തോ
ന്നൊന്നാ വഴി?

വെങ്ക:— മാതൻചൊടിച്ചുകലവിലുവലിച്ചുതുക്കം
കൂരമ്പിനാൽമറുപുറംതേച്ചുനുകാതേ!
പാരംപ്രസാദമൊടുനിന്നധരാമൃതത്തെ—
സ്സാരസ്വസാരനിലയേ!തരികാശ്രുഹാലേ! (൨൭)

(വിചാരം) എന്താണിവളൊന്നും മിണ്ടാത്തത്? പരദേശി
പ്പുരകൊണ്ടായിരിക്കും. ആട്ടെ.

(സ്തംഭം) വകത്തമുണ്ടുപരദേശിജനത്തിന്നെന്ന—
✓ തെങ്കൽപ്പെടില്ലിടുകിടേണ്ടിമാമൊലാക്ഷി!
തികൾപ്രസന്നമുഖി!കേരളവാസിയാമീ
വെങ്കപ്പരാധർമ്മതിയാൽമലയാളിയത്രേ. (൨൮)

ശ്രവിച്ചതില്ലേതമിഴിനലേശം
ചുവച്ചിതോനമ്മുടെഭാഷിതത്തിൽ
രവിസ്തംഭംവാജിജയിത്തുമുച്ചെ—
ശ്രവസ്സിനെക്രീഡകൾചെത്തുവേഗം. (൨൯)

കല്യാണി:— മുത്തശ്ശി അങ്ങേപ്പുറത്തു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതെങ്ങാ
നും കേട്ടാലെന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞും. അതുകൊണ്ടിന്നു തരമില്ല.
ഇനിയൊരുദിവസമാവാം. ഇപ്പോൾ വേഗം വൊയ്ക്കോളൂ.

രാമ:—ഉരുട്ടാനുള്ളവഴി നന്നായി.

വെങ്ക:—(വിചാരം) അങ്ങിനെ. വ്യാധിയറിഞ്ഞു ചികിത്സിച്ചാ
ലെ ദണ്ഡം മാറുളൂ. ഇപ്പോൾ ഇവൾ വിശേഷം പറഞ്ഞു
തുടങ്ങിയല്ലോ. വളരെ വിരോധമില്ല. (സ്തംഭം)

മുത്തശ്ശിയ്ക്കുവിരോധമില്ലിതനകൂ—
ലംതന്നെയൊന്നേററവും
സത്യംപേടിയതെന്നിനോ?പവനവൾ—
കൊന്നിന്നുനൽകീടിനേൻ (൩൦)

കല്യാ:—(വിചാരം) അയ്യോ! ഇന്നും ബുദ്ധിമുട്ടായല്ലോ.
നൽപ്പിയ്ക്കുചിലഭിത്തംഗമിതമരുമെ—
ന്നാതുരൻപാത്തിടുമ്പോൾ

കണ്ഠേവീടുംകഷായംജപരമതുയരവാൻ
 വായിൽവീഴുന്നപോലേ
 ഇപ്പോഴെത്തുടവരൻതാനഴലിതകലുമെ-
 ന്നോക്ഷ്മെന്നന്തികത്തിൽ-
 കെല്ലോടീരായരേവിട്ടതുകറിനമമോ!
 ഘന്ത!ഞാനെത്തുചെയ്യൂ.

(൩൧)

ഈ മുത്തശ്ശിയുള്ളപ്പോൾ ഇനിയ്ക്കു് ഇജ്ജന്മം സുഖമാവില്ല
 നിശ്ചയംതന്നെ. വേഗത്തിൽ മരിയ്ക്കുകയാണു തരം.

രാമ:— അയ്യോ! ഇന്നും ഉജ്ജ്വലമായല്ലോ.

പരംവിചാരിച്ചീടാതെ വരുംദുഃഖങ്ങളാണമോ!
 നരന്മാർക്കുസഹിച്ചീടാനന്തതാതെവരുന്നതു്.

(൩൨)

വെങ്ക:— നൽത്തേൻവാണി!നിനക്കുമാഭരണമി-

ന്നമ്പോട്ടനൽകീടുവൻ
 ചിത്തത്തിൽ ചിതമോടതൊക്കെയണിയാ-
 നായ്നിയ്ക്കിരുന്നീടണം.

(൩൦)

(കല്യാണിയുടെ കയ്യ പിടിയില്ലെന്നു)

രാമ:— തണ്ടാരമ്പൻപോരിനതികൊതിയൊടുത്താൻ

നാണവുംമാനവുംവി-
 ട്ടിണ്ടൽപ്പെട്ടിയ്ക്കിരുട്ടത്തധികവിവശനാ-
 യിടുവന്നിട്ടിവണ്ണം
 കണ്ടുകൊണ്ടിങ്ങുനില്ക്കുവെപ്പഴതിവളുടെനൽ-
 ത്താമരക്കയ്യിവൻകൈ-

കൊണ്ടയ്യയ്യോ!പിടിയില്ലെന്നിതുശിവശിവനേ!
 കണ്ടുനില്പാൻപ്രയാസം.

(൩൩)

കല്യാ:— (വിചാരം) ഇപ്പോൾ വിരോധം കാണിച്ചാൽ ദുഃഖ
 ടമാണു. സമ്മതമാണെന്നു നടിയ്ക്കുകതന്നെയാണു തരം.

രാമ:— കാഴ്ച!കൈകുതറുന്നതില്ലെന്നുസരി-

ച്ചിട്ടുനിതിത്തനപിയാൾ
 കിട്ടുവെത്തമതെങ്കിലാക്ഷികയ്യി-
 ല്ലുൾക്കമ്പതോക്ഷംവിധയു

ഒട്ടേറെപ്രിയയാമിവൾക്കുചരനിൽ-
പ്രേമംജനിഞ്ഞുനാനും

ദൃഷ്ടാന്തത്തിലറിഞ്ഞുഞാനഴൽവള-
ന്നുൾത്താരുകത്തുനാമേ. (൩൪)

പെണ്ണുങ്ങളെ വിശ്വസിക്കരുതെന്നുള്ളതിനെയാധിരനാ
ഞാൻ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതു. ഇപ്പോൾ നല്ലനുഭവം വന്നു.

(ആലോചിച്ചിട്ടു)

ഉൾക്കാമ്പിലന്യനിലിവൾക്കുനരാഗമുണ്ടെ-
ന്നിക്കാരണാലഹമുറച്ചതുതെരുന്നേ
മുക്കാലുമാഴുകൾപരൻറമനസ്സുമാറി-
ച്ചിക്കുന്നുറച്ചപകടംതുടരുന്നവല്ലോ. (൩൫)

എന്താണല്ലേ. മുത്തശ്ശിയെ ചേർച്ചിട്ടും ഇങ്ങിനെയാ
ക്കെ വേണമെങ്കിൽ സംഭവിക്കാം.

വെങ്ക:— (കല്യാണിയെ ഇരുത്തുവാൻ കയ്യുചിട്ടിച്ചു വലിക്കുന്നു)

കല്യാ:— ആഭരണം കെട്ടുന്നതു ഇരുന്ന സാവധാനത്തിലല്ലേ
വേണ്ടതു? ഞാനൊന്നു പുറത്തേയ്ക്കുപോയി വന്നിട്ടുവാം.

(വാതൽ തുറന്നു പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങുന്നു)

വെങ്ക:— ഓ! നീതന്നെപ്പോവെണ്ട. ഞാനും വരാം.

കല്യാ:— ഇനിയ്ക്കു തന്നെപ്പോവാൻ ചേടിയില്ല. എന്താ നല്ല
പരിചയമുള്ള ദിയ്ക്കല്ലേ?

വെങ്ക:— (വിചാരം) കുളത്തിലിറങ്ങുമ്പോൾ പുരുഷന്മാരുണ്ടെ
ങ്കിൽ ഈ വകകാക്കു നാണമുണ്ടായിരിയ്ക്കും പോവെണ്ട.

രാമ:— ഇപ്പോളെങ്ങിനെ എങ്കിലും ഇവളുടെ പിന്നാലെ പോ
വണം.

(അതു ചെയ്യുന്നു)

കല്യാ:— (വിചാരം) ആവു! മരിയ്ക്കാനുള്ള വിരോധം തീർന്നു ഇ
നി വേഗം കഴിയ്ക്കുതന്നെ. കയറു തപ്പി എടുക്കട്ടെ. (റമ്മിൽ
കൂട്ടിമുട്ടിട്ടു) ആരാണതു?

രാമ:— (വിചാരം) മിണ്ടാൻ വരട്ടെ.

കല്യാ:— എന്താ മിണ്ടരുതേ?(വിചാരം) ഇതു ഭൂതമായിരിയ്ക്കുമെ
ന്നുണ്ടോ? (സ്വച്ഛം) അല്ലേ ഭൂതം!

ചാവാനൊരുങ്ങിടുന്നെന്നെ നീവേഗാൽതിന്നിടേണമേ
വേവുനാചിത്തംദുഃഖത്താൽ ജീവനിൽകൊതിയില്ലമേ. ( )

രാമ: — (കുച്ചമാറിട്ടു) എന്താണു അത്ര ദുഃഖം?

കല്യാ:— മനസ്സിണങ്ങുന്നൊരുരാമമേനെന്നെ
യെന്നിത്തുകാണമാൻവളരെപ്രയാസം
അനിഷ്ടരായുള്ളവർപോകയില്ലെ-
ന്നകത്തുനിന്നോക്കിലിതാണദുഃഖം. (൩൭)

രാമ:— (വിചാരം) ഇവർക്കു എന്തൊ നേരെ നന്നെ നിഷ്കൃ-
ടെണു ഇപ്പോൾ നല്ല നിശ്ചയം വന്നു. മറ്റൊരുടേ നേരെയെ
മില്ലെന്നും. (സ്വപ്നം)

ഏണീവിലോലനയനേതവസൗഖ്യമാകും,
കേണീടവേണ്ട,രുതുസാഹസ,മുള്ളിൽനിന്നെ
പ്രാണങ്ങൾപോലെകരുതുന്നൊരുരാമമേനോ-
നാണിപ്പമാനരികചേതസി,ഭ്രതമല്ല. (൩൮)

കല്യാ:— വിചാരിയ്ക്കാത്ത ദുഃഖത്തിനു വിചാരിയ്ക്കാത്ത സുഖ-
വും വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ക്ഷണം തെറ്റിയാൽ ദുഃഖമായെന്നെ-
ക്കേറും ഈശ്വരൻതന്നെ സഹായം.

രാമ:— ഈവണ്ണമുള്ളൊരുകൾകാണുവന്മാർ
ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുമ്പോഴുനത്രവന്മാർ ✓
ചാവാനിരിയ്ക്കുന്നതുഹന്ത!ചിന്തി-
ച്ചാവോളമിങ്ങുതുമായിടുന്നു. (൩൯)

കല്യാ:— നോക്കു കുറച്ചുനേരം ഈ ഒരൽപരയ്ക്കൽ കളിച്ചിരിയ്ക്കു-
ണം. അല്ലെങ്കിലകത്തൊരു രായരുണ്ടു്. ആ വിദ്വാൻ പുറത്തി-
റങ്ങിനോക്കുമ്പോൾ കാണും. (അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടു)

ചൊണ്ണൻരായർപിടിച്ചുനന്നെവഷളം-
ക്കിത്തീത്തൊരീമൽക്കരം
പുണ്യംപുണ്ടുവോൻപിടിയ്ക്കുകനിവോ-
ടൊന്നാശ്രനന്നാക്കുവാൻ
ചണ്ഡാംശുദ്വൃതിതപ്തമായിവിലസും
വല്ലിയ്ക്കുഴംപല്ലവം

തിണ്ണന്നന്മഴയേറുവെങ്കിലുടനേ
നന്നായ്തരംനിണ്ണയം

(൪൦)

(രാമമേനോന്റെ കയ്യിനേൽ കയ്യവെക്കുന്നു)

വെങ്ക:— അവൾ വരേണ്ട നേരമായല്ലോ എന്താ വരാത്തതു്?
അനകമെന്തെങ്കിലുമൊന്നുകേട്ടാൽ .
നിനയ്ക്കുമേഞ്ഞാനവൾവന്നുവെന്ന
മനസ്സുഴന്നീവിധമെത്രയായി
തെനിയ്ക്കുകഷ്ടം! ചതിപററിടുന്നു.

ഇനി പുറത്തിറങ്ങി നോക്കുകതന്നെ (തിരി കൂട്ടി പുറത്തിറങ്ങി നോക്കിട്ടു) ഇവിടെ എങ്ങും കാണാനില്ലല്ലോ അവളെ വിടെപ്പോയി?

കല്യാ:— ഓ! രായർ പുറത്തിറങ്ങി നോക്കിത്തുടങ്ങി.

വെങ്ക:— അവളെനെ ചതിച്ചു എന്നാണു തോന്നുന്നതു്. ഈ മലയാളസ്പ്രീകൾ കണ്ടാൽ നന്നെങ്കിലും കള്ളികളാണു്. ആട്ടേ ഇതൊക്കെ ഇവളുടെ മുത്തശ്ശിയോടു പറയട്ടെ.

(വെങ്കപ്പരായർ പോയി)

കല്യാ:— ഓ! ഈ വിദ്വാൻ മുത്തശ്ശിയോടു പറഞ്ഞു് ഇപ്പോൾ വ്യവഹാരമാക്കും.

രാമ:— വകുത്തമേറിടുമിവൻമൊഴികേട്ടുമുത്തി
തങ്കുതപ്പാലഹളയാക്കമതിന്നുമുന്വിൽ
പങ്കേരുമാസ്രരണമാടുവതിന്നുനോക്കീ-
പ്പുകാവിലേയ്ക്കുപുതുതെന്നൊഴി!പോകയല്ലീ? (൪൧)

കല്യാ:— അങ്ങിനെതന്നെ (രണ്ടാളുമെപ്പം) നോക്കു കയ്യു കോത്തുവിടിച്ചു പോവാ.

(അതു ചെയ്തിട്ടു എല്ലാവരും പോയി)

ഒന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

കല്യാണിനാടകം.

രണ്ടാമങ്കം.

(അനന്തരം കടം ചുമന്നുകൊണ്ടു ചങ്കനായർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)
ചങ്കു — കഷ്ടം എന്റെ തലയിലെഴുത്ത് ഇങ്ങിനെയായല്ലോ.

കൊണ്ടാവോയിലതെരടയ്ക്കയരിയു-

പ്പെന്നെപ്പൊഴുംകെല്പിനോ-

ടണ്ടാകുമജമാനകല്പനകളെ-

ക്കോടുകുന്നിനിഞ്ഞോട്ടുമേ

മിണ്ടാതിങ്ങുവസിയ്ക്കുവാനിടയുമി-

ല്ലയ്യോ! ക്ഷണചോലുമീ

വണ്ടിക്കാളയതികൽനിന്നുമധികം

ദുഃഖംനമുക്കുണമോ!

(ര'ന)

വണ്ടിക്കാളകുറുചത്തോ

വണ്ടിക്കാരായുടൻജനിയ്ക്കുന്നതു

വണ്ടിക്കാരുമരിച്ചോ

വണ്ടിക്കാളകളുമാസ്തിറക്കുന്നതു.

(ര'ര)

രണ്ടുവകുക്കാരടേയും ജീവനൊന്നാണു നിശ്ചയം തന്നെ ആട്ടെ ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധിമുട്ടി വേലയെടുത്താൽ എജമാനനു സന്തോഷമുണ്ടോ. ലേശമില്ലാ. എല്ലായ്പ്പോഴും തെറിപറയുളളു. ബുദ്ധിയില്ലാ. പകരം ശ്രുണിയുണ്ടു്. വിചാരിച്ചാലപ്പോൾ നടക്കണം. വിചാരിച്ചതു മുഴുവനും പറകയില്ല. വിചാരിച്ചതുപോലെയാകെ ഇവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയാണ് ഈ യജമാനന്റെ പാകം നോക്കു? ആർ വിചാരിച്ചാലും കഴിയില്ല. ഇന്നലെ കരുട്ടോഗ്രന്ഥയജമാനൻ വന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനെ ശ്രുശ്രുഷിപ്പാൻ അങ്ങോട്ടോടീട്ടും ഇങ്ങോട്ടോടീട്ടും രാത്രി കണ്ണിന്റെപോള കൂട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അച്ചിവിട്ടിലേയ്ക്കു പോയില്ല. അതുമിരിയ്ക്കട്ടെ. ഇനി അവളെന്തല്ലാമാണാവോ എന്റെ നേരെ ദു

ശ്ലക വിചാരിയ്ക്കുന്നത്? അതാണു വിചാരം. ഇന്നുമവളോടു സമാധാനം പറയാൻ തരംകിട്ടില്ല എന്നാണു തോന്നുന്നത്. ആ വന്ന യജമാനൻ ഇന്നു പോയില്ലെന്നാണു കേട്ടത്. ഇപ്പോളവളെ ഇവിടെ എങ്ങാനുംവെച്ചുകണ്ടാൽ കുറച്ചു പറയായിരുന്നു. ഐ! ഇതാ വിചാരിച്ചപ്പോഴയ്ക്കും

ചേറുപിരണ്ടുമുഷിഞ്ഞൊരു
കീറത്തുണിയുംപുതച്ചുചൂലേന്തി
ഈറവെരുത്തിടുമെന്നുടെ
പാറുവതാമച്ചിയുണ്ടിഹവരന്തു.

(അനന്തരം പാറു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

പാറു— ഈ തെണ്ടിപ്പുറംകളെ വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളതു മതി.

ചക്ഷു— ഞാനെങ്ങും തെണ്ടാൻപോയില്ലേ. പിന്നെ എന്താണ്ടി! നീ കാണുമ്പോഴയ്ക്കും ചാടിക്കിടയ്ക്കുന്നത്?

പാറു— എന്നാലിന്നലെ നിങ്ങളെവിടെയായിരുന്നു? നിങ്ങൾ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ വാതിലടയ്ക്കാതെ കിടന്നിട്ടു കള്ളന്മാർ വന്നു കോഞ്ഞത് എന്റെ ഭാഗ്യമല്ലേ?

ചക്ഷു— എന്തിയ്ക്കിന്നാല കണ്ണിന്റെ പോള കൂട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

പാറു— ഉവ്വേ! മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. വേറിട്ടൊരു ദിക്കിൽ ചെന്നാൽ വെളുക്കുപോളും പിറുപിറുക്കൊരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. ഇവിടെ വരുമ്പോഴയ്ക്കും വൈകി എന്നാവായി. പിന്നെ പോക്കുപോലെ കിടന്നു ഉറങ്ങായി.

ചക്ഷു— എന്താണ്ടി നീ വായിൽക്കേറി പറയുന്നത്? ഞാൻ മുഴുവൻ പാഞ്ഞോട്ടെ.

പാറു— എന്നാൽ കേൾക്കട്ടെ.

ചക്ഷു— യജമാനന്റെ അവിടെ ഇന്നലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥ യജമാനൻ വന്നിരുന്നു. അപ്പോഴയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്നു കാല്പി വേണം, പാൽ വേണം, കാഞ്ഞവെള്ളം വേണം; ഒരു പത്താളുകൾ കൂടിയാലും പാകം നോക്കാൻ കഴികയില്ല. യജമാനന്റെ തെറി കേട്ടും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓടിയും ഉ

റക്കമൊഴിച്ചിട്ടും ഇന്നലെ ഞാൻ കഴങ്ങി. അതാണു വരാഞ്ഞത്.

പാറ— എന്തിനാണിങ്ങിനെ വെറുതെ യജമാനൻ നിങ്ങളെ തെറി പറയുന്നത്?

ചങ്കു— എന്നെ തെറി പറഞ്ഞിട്ടു വേണം, ആ ഉദ്യോഗസ്ഥയജമാനനു ബഹുമാനമാക്കാതെന്നു തോന്നും.

പാറ— യജമാനൻ വിശേഷിച്ചൊന്നും തരികയില്ലെന്നല്ലേ നിങ്ങൾ പറയാൻ? എന്നാലിത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ദിക്കിൽ എന്തിനാണു ശേഖിക്കുന്നത്? തുമ്പയെടുത്തു കിളിച്ചാലും തന്റെ ഇടം കഴികയില്ലേ?

ചങ്കു— അറിഞ്ഞുനൽകില്ലപിശുക്കനാകയാൽ കുറച്ചുമിങ്ങിയജമാനനെങ്കിലും ധരിയ്ക്കുസത്താന്നിതുവിസ്തീയാകയാൽ മറഞ്ഞുനിന്നൊതുമെടുത്തിടാംപ്രിയേ! (രന്ധ)

പാറ— ആട്ടെ നിങ്ങൾ ഇന്നു വരുമോ?

ചങ്കു— പിന്നെടയാ?

പാറ— എന്നാൽ ഞാൻ പോട്ടെ. നേരം കുറെ ആയി അടിയ്ക്കാനൊരു പാടു മിററുമുണ്ടു്.

ചങ്കു— വരട്ടെ നീക്ക. ചോദിയ്ക്കട്ടെ. യജമാനന്റെ അച്ചിയുടെ കാലിന്ദേലൊരു വിഷഭയമുണ്ടായതൊക്കെ മാറിയോ?

പാറ— (കനപ്പിച്ചു്) ഉവ്വ്. (പിന്നെ ചിരിക്കുന്നു)

ചങ്കു— ഇതിലെന്തോ ഒന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ. എന്താണു നീ ചിരിയ്ക്കുന്നത്? പരമാത്മം പറ.

പാറ— (നാലു പുറത്തും നോക്കീട്ടു പതുക്കെ) വിഷഭയം തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ചങ്കു— എന്നാലെന്താണി സംസാരം വരാൻ? ഇങ്ങിനെയാകെ ഭോഷ്ടുണ്ടാക്കീട്ടാളുകൾക്കെന്താണു കാര്യം?

പാറ— ഒരു ദിവസം ഒരു പരദേശിപ്പട്ടരൊരുമിച്ചു കിടക്കേണമെന്നു മുത്തശ്ശിയുടെ ശാശ്വതമുണ്ടാവുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടു് അ

തു കബളിപ്പാൻ കല്യാണിയമ്മതന്നെ മുളുകൊണ്ടു കാലുക
ത്തിപ്പൊട്ടിച്ചിങ്ങിനെ സംസാരമുണ്ടാക്കിയതാണ്'.

ചങ്കു—അവർ ഹാ അങ്ങിനെയാണു്?

വെണ്ണങ്ങൾതൻപ്രാജമറിഞ്ഞിടാനീ-
പ്പെണ്ണങ്ങൾതന്നേമതിയാകയുളളു
സപ്പങ്ങൾതൻകാലറിവാൻനിനച്ചാൽ
സപ്പങ്ങളല്ലാതെയൊരത്തരങ്ങോ? (ര്'റെ)

പാറ—ഞാൻ വേഗം പോട്ടെ.

ചങ്കു—ക.

പാറ—(പോയി)

ചങ്കു—ഇനി പോവുകതന്നെ. (കറച്ചു നടന്നിട്ടു ചെവിടോത്തി
ട്ടു) യജമാനന്റെ കച്ചയല്ലേ ഈ കേൾക്കുന്നത്? അതേ. യജ
മാനനിപ്പോളീ വീട്ടിൽ വരാൻ സംഗതില്ലല്ലോ. നോക്കൂ. ഞട്ട.
പടിവാതലടച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവല്ലോ.

(അണിയറയിൽ) 'ഇപ്പോഴത്തെ നിശ്ചയം മുഖിലത്തേ
പ്പോലെ ഒന്നല്ല. ഇനി എത്ര ആശ്രയിച്ചാലും നാം പോവി
ല്ല'. എന്ന്.

ചങ്കു—യജമാനനെത്താണിപ്പോളീവിടെ വരാൻ (ആകാശത്തി
ൽ കളകളം) ഇത്രാളുകൾ കൂടി ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്താണ്? അവർ
അവർ മനസ്സിലായി. നാണമാരാർ യജമാനന്റെ നാട്ടും
കാട്ടുകയാണ്.

(പിന്നെയും അണിയറയിൽ) 'ഇവിടുന്നു കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ.
പിന്നെ എങ്ങിനെയാണിവിടേയ്ക്കിതിന്റെ അറിവു കിട്ടിയത്?'
എന്ന്.

ചങ്കു— ഇപ്പോൾ രാമുണ്ണിമേനോന്റെ നാട്ടും കാട്ടുകയാണ്.
മാരാർ കേമനാണ്. നല്ല ഹരായ വരുന്നുണ്ട്. അകത്തേയ്ക്കു കട
ന്നിത്തിരി കാണുകതന്നെ. (വാതലുന്തി തുറന്നുകത്തേയ്ക്കു കട
ന്നു കടമിറക്കി നോക്കിട്ട്) ആളുകളിത്ര കൂടിയതു കുറവല്ല ന
ല്ല നേരംപോക്കുണ്ട്.

ഗോഷ്ഠിത്തമോടുതലയിട്ടുകലുക്കലുകൈ-
കാട്ടുന്നതുപെരമഹാസപനവുനാടപ്പം

ധാഷ്ട്യം പെരുത്തയജമാനനടേയുമിങ്ങീ
നാട്ടുംനടിച്ചിടുമിവന്റെയുമൊന്നുതന്നെ.

(രവ്യ)

(നാണുമാരാർ പ്രവേശിച്ചിട്ട്) എന്താണു പറയുന്നതു്? കള്ളപ്പോരും മറ്റും നമുക്കുള്ളപോലെ ഇവകാക്കാനുമുണ്ടോ? ഇവരെന്നു കള്ളത്തൊഴിൽ കാട്ടിയാലും ആ നാഴികയ്ക്കതു നാം ആറിയും. (രാവുണ്ണിമേനോനായിട്ട്) ഇവിടുന്ന് അറിയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. എങ്ങിനെയാണറിവു കിട്ടിയതെന്നറിവാൻ ചോദിക്കും.

ചങ്ക:—രണ്ടാളിടേയും ഛായ എങ്ങിനെ വരുന്നുണ്ടെന്നാണ്! അന്വട മാരാരേ!

നാണു:—(കോരപ്പനായിട്ട്) ആ കൊച്ചിന്റെ സംബന്ധക്കാരൻ തുപ്പൻനമ്പൂരി പാഞ്ഞിട്ടാണു നമുക്കറിവുകിട്ടിയതു്.

രാവുണ്ണി:— ഈ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ പറഞ്ഞതു മുഴുവനും വിശ്വസിക്കുവയ്യ. അവർ മാറില്ലാത്ത പരവാൻ നല്ല മിടുക്കന്മാരാണ്.

കോര:— ഛ! ഛ! ഇദ്ദേഹമിങ്ങിനെയല്ല. നല്ല സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയാണ്.

രാവുണ്ണി:— ഇവിടുനിന്നു ധാരാളമായിട്ടു കൊടുക്കുമ്പോൾ വരൾക്കു തമ്മിൽദാറെ വരുത്തിട്ട് എന്താണു കാര്യം?

കോര:— അതല്ലേ നമുക്കിത്ര ദേഷ്യം?

രാവുണ്ണി:— എന്നാലുമിവിടുണൊരിയ്ക്കലൊക്കെ ക്ഷമിയ്ക്കണൈ!

കോര:— ഒരിയ്ക്കലേ നാം ക്ഷമിച്ചിട്ടുള്ളു? ഇനി കുറച്ചുപറയാതെ കണ്ടു കഴികയില്ല. സഹിയ്ക്കുന്നില്ല നമുക്ക്. അവളുപകാരസ്മരണ. ലേശമില്ലാത്ത വകയാണ്. ചേട്ടയാണ്.

പണ്ടങ്ങുനാംപലതുമങ്ങുകൊടുത്തുവെന്നാൽ
വേണ്ടായവർക്കുതന്നിയില്ലതൊടല്ലകഷ്ടം
കണ്ണുതപമറ്റുബാഹുലംകിമുളളമുത്തി.
യുണ്ടാകകൊണ്ടുടനൊടുത്തതുവെച്ചിടുന്നു.

(രൻ)

കേൾക്കാക്കുഡുംബമതശേഷവ്യമാശ്രവേണ്ടു
തൊക്കെക്കൊടുത്തുപരിചോടുപുലർത്തിയാലും

ഭോഷ്ട്യപ്ലകാന്തലവലേശവുമെൻറവാകം
നോക്കിപ്പവർക്കുപകൃതി.സൂതിതെല്ലമില്ല. (൭൦)

നിത്യംവിവേകമിയലുന്നൊരുമുത്തിചെന്നു
യുദ്ധംകൊടുക്കമതുമൂലമകത്തുവന്നാൽ
ബുദ്ധിക്ഷയംമമവരംപടിചത്തപോലേ
ശുദ്ധാനിലത്തവർകമഴ്ന്നു കിടന്നുറങ്ങും. (൭൧)

കല്യാണി!തെല്ലമിവനിൽകനിയാത്തതെന്തേ?
കല്യാണിതെന്നുപരമോതവചിത്തമഃയോ!
ഇല്ലാനമുക്കുശരണംകരുണാലയേ!നി
യുല്ലാതെയൊന്നിനിമലന്നുകിടന്നിടേണം. (൭൨)

ചാരത്തിരുന്നുചലതിങ്ങിനെ ചാല്പിയാലും
പാരംമുഷിച്ചിലൊടുമിട്ടുകല്യാണിയാലും
പാരംതെന്നാകരകിലുംകറിനാനിനച്ചാൽ
ചേരില്ലലോംവുമവർകൊരുഭാവഭേദം. (൭൩)

രാവുണ്ണി:—ഇത്ര ചേട്ടയാണവർ?
കോര:—കഴിഞ്ഞില്ല. കേൾക്ക! ദേഷ്യവും വ്യസനവുമില്ലാപ്പോഴും ന
മുക്കു സാമീപ്യംവരെയു. (പല്ലകടിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) അവ
ളിതൊക്കെ ഈ കള്ളത്തരത്തിൽദാരോടു പറഞ്ഞയച്ചു സം
സാരമാക്കും.

രാവുണ്ണി:— ഇവിടന്നാവുകകൊണ്ടാണിത്രനാളും ക്ഷമിച്ചതു ത
ന്നെ. അടിയങ്ങളോ മറ്റോ ആണെങ്കിൽ ഇത്ര എങ്ങും ക്ഷ
മിക്കില്ല.

കോര:—അങ്ങിനെ പറയൂ.

രാവുണ്ണി:—ഇനിയുമവരാശ്രയിച്ചാലിവിടെയ്ക്കു ദയവരുമാഎന്നു
സംശയമുണ്ടു്.

കോര:—രാവുണ്ണി ഇനി അതു വിചാരിക്കേണ്ട. ഉറച്ചുകൊള്ളു.
ആയിരംപവൻ തിരുമുഖ്യാഴ്ച വെച്ചാലും നമ്മുടെ ഈ തിരു
വൃള്ളക്കേടു തീർക്കാൻ കഴിയില്ല.

രാവുണ്ണി:—കാച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞാൽത്തന്നെ ഇത്രറച്ചുട്ടു.

കോര:—നാമാണെന്നു വിചാരിക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലേ നിയ്യ് ഇങ്ങിനെ
പറയുന്നതു്?

രാവുണ്ണി:— ഇവിടന്നാവുകകൊണ്ടാരുപുണ്ടു്. (ചതുക്കെ) ഇ
നിയ്യും വേഗമങ്ങോട്ടു പോവുമെന്നുതന്നെ.

(ആകാശത്തിൽ)

‘ഇനി ആ കഞ്ചുക്കുറുപ്പും കോരപ്പൻനായരുമായിട്ടുള്ളതു കൂടി കേൾക്കട്ടെ’ എന്ന്.

നാണം:—(കഞ്ചുക്കുറുപ്പാകുന്നു)

ചങ്ക:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) എടുത്തുകാലിന്റെ തൊണ്ടലും, ചിരിക്കോടലും, എളിത്തുള്ള വളവുമെക്കയമതുതന്നെ.

കഞ്ചു:—(ണ്ടേമൂന്നു ചുമയ്ക്കുന്നു)

കോര:—ആരാണവിടെ?

കഞ്ചു:—അടിയൻ രാണെ.

കോര:—ആൾ കഞ്ചുവോ?

കഞ്ചു:—എറാൻ.

കോര:—അകത്തേയ്ക്കു കടക്ക.

കഞ്ചു:—(അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നു)

കോര:—എവിടനാണ് നീ വരുന്നത്?

കഞ്ചു:—ഈ വിച്ചുകപ്പറമ്പിൽ നിന്നാണ്.

കോര:— ആ കള്ളികളുടെവീട്ടിൽ നീ എന്തിനാണ് പോയത്.

കഞ്ചു:—വെറുത്തേതന്നെ.

കോര:—എന്താണവിടെ വിശേഷം?

കഞ്ചു:—ഒന്നുമില്ല.

കോര:—എങ്കിലും?

കഞ്ചു:—കല്യാൻമജിസ്ട്രേട്ടിഫരംമേനോൻ
കല്യാണിയമ്മയ്ക്കുടനീന്നുതന്നെ
നല്ലോരുമോദാൽമുറിനൽകുമെന്നു
ങ്ങല്ലാസമോടുണ്ടൊരുവർത്തമാനം.

(൭൪)

കോര:—അ ഹാ! അതുവോ? എന്നാലതൊന്നു പോകണം. അതിനെന്താണ് വേണ്ടത്? നിയ്യതന്നെ ഉത്സാഹിയ്ക്കൂ.

കഞ്ചു:—അയ്യോ! അടിയനെന്തുത്സാഹിക്കുന്നത്? കൂനൻ മതിച്ചാൽ ഗോപുരം കത്തുമോ? വേണമെങ്കിലിവിടുന്നുതന്നെ ഉത്സാഹിയ്ക്കണം.

കോര:—എന്നാലോ?

കഞ്ചു:—ഓഹോ! നടക്കും.

കോര:—നാമിന്നിലെ രാത്രിയിലവിടെ പോയിരുന്ന.

കുഞ്ചു: — എ. അതുവോ?

കോര: — അങ്ങൊട്ടല്ലാപോയത്; അതിന്റെ അങ്ങേവീട്ടിലേയ്ക്കു പോയത്. ആ മിററത്തുടേയാണെന്നേയുള്ളൂ.

കുഞ്ചു: — അപ്പഴോ?

കോര: — കെല്പിനൊടവളെ കാണാം.
നല്ല മകത്തേക്കുനോക്കിനിന്നോർന്നാം
ക്ഷിപ്രംവാതിലടച്ചാ.

ഉണ്ണോടനമ്മുടെമുഖത്തുതന്നെയവൾ. (൫൫)

കുഞ്ചു: — ഇതൊന്നും കൂട്ടുണ്ടു. അവൾക്കു കഥയുണ്ടോ? സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? ആ മുത്തി നിശ്ചയിച്ചതല്ലാതെ അവിടെ വല്ലതും നടക്കുമോ? അവർക്കിവിടുത്തെ വലിയ ഭക്തിയാണ് താനും.

കോര: — അതുമാത്രമേ അവിടെ സാമാന്യം പോലെ ഉള്ളൂ. നാം മുമ്പിലനവധിയാളുകളോട് ഇനി അങ്ങൊട്ടു പോയില്ലെന്നു തികച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇനി അവർ ചോദിച്ചാൽ എന്താണ് പറയേണ്ടത്?

കുഞ്ചു: — ഇവിടുന്ന് എല്ലാവരോടും കനംവിട്ടു കളിത്താൻ പോയിട്ടല്ലേ അവരിങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നത്? ഒന്നു കനപ്പിച്ചാലാരാ പിന്നെ ഇവിടുത്തോടീവക കാര്യം നേരിട്ടു ചോദിക്കാൻ?

കോര: — അവൾക്കു മനസ്സില്ലാത്തതിനോ?

കുഞ്ചു — അവളീ കറുപ്പുകാട്ടുന്നതൊക്കെ തഹശീൽദാരുടെ വിദ്വേഷമാണല്ലോ? ഇവിടുന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഈ തഹശീൽദാരു ഒന്നു പറിക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ?

കോര: — അതാവാം. മേൽവടി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരൊക്കെ ഇന്നു നമുക്കു സഹായകമാണ്.

നാണു: — കോരപ്പൻനായർതമ്പരായ്ക്കുമാനവർകളുടെ ശിഷ്യൻ ചങ്ങനായരിതാ നിൽക്കുന്നു. കാര്യമൊക്കെ തൊറി. ഞാനിതാ പോകുന്നു.

(നാണു വേഗം പോയി)

ചങ്കു: — തന്നിൽ പ്രേമമൊഴിഞ്ഞുപെണ്ണിനനുരാഗം
ഗംപുണ്ടുസംബന്ധമായ്
പിന്നെത്താനതൊഴിച്ചുവേഗമൊടത്തും
മോഷ്ടിച്ചുരോഷാകലാ

മന്ദംപിന്നെയുമായവൾക്കുസരസം
 സംബന്ധമായത്രയും
 നന്നല്ലോയജമാനചോഷുകൾനിന്നു
 സ്തുത്യംചിരിയ്ക്കുജനം.

(൫൬)

കുറമാണാളുകളിങ്ങിനെ നാട്ടുംകാട്ടി പരിഹസിപ്പിക്കുന്നത്?
 കേ! നേരം കേരേ ആയല്ലോ കൂട്ടാൻ വയ്ക്കാൻ തൈയ കൊണ്ടു ചെ
 ല്ലാൻ നേരം വൈകിയാൽ പട്ടർ തെറിപറയും. വേഗം പോവു
 കതന്നെ. (കടം എടുത്തു കുറച്ചു നടന്നു മുകളിലേയ്ക്കു നോക്കിട്ട്)
 ഇതാ എന്റെ യജമാനനും മറ്റേ യജമാനനുംകൂടി പ്രാന്തയിൽ
 കസാലയിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

പരമീവഴിയെപ്പോയാൽ
 തെറിയത്രയജമാനനിങ്ങുവെങ്കിലും
 പരിചിന്നൊടായതുമൂലം
 തരമൊടുമറ്റേവഴിയ്ക്കുചോകുന്നേൻ.

(൫൭)

(ചങ്കനായർ പോയി)
 പ്രവേശകം കഴിഞ്ഞു.

അനന്തരം കോരപ്പൻ നായരും പത്മനാഭപണിയ്ക്കും പ്ര
 വേശിയ്ക്കുന്നു.

കോര:— ഇന്നു പോവേണ്ടാ, രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടാവാം.

പത്മ:— അയ്യോ! അതുപോലു ഇന്നുതന്നെ പോവണം.

കോര:— എന്താണിവിടെ. താമസിപ്പാൻ സൗച്യമില്ലെന്നു
 ണ്ടോ?

പത്മ:— തിണ്ണുംകൂടിപ്പാനമുറങ്ങുവാനും
 മുണ്ണാനുമെന്നല്ലവിലത്തിനുംകേൾ
 കണ്ണാണിതിങ്ങുള്ളതുപോലെസൗച്യം
 വിണ്ണോർപുരത്തിങ്കലുമില്ലാതും.

(൫൮)

കോര:— എന്നാലെന്തിനാണിന്നുതന്നെ പോവുന്നത്?

പത്മ:— നാളെ ഒരഞ്ഞൂറുരൂപയുണ്ടാക്കണം; അങ്ങിനെയൊ
 രു ബദ്ധപ്പാടുണ്ടു്.

കോര:— അത്രേയുള്ളു? അതിവിടെയുണ്ടാക്കാം.

പത്മ:— ഇവിടേയ്ക്കു് അതൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടാവില്ലേ?

കോര:— ഐ, അതൊന്നുമില്ലാ എല്ലായ്പ്പോഴും ഇവിടെ ചുരുങ്ങി

യ വക്ഷം കുറായിരം രൂപയുണ്ടായിരിയ്ക്കും. അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു സുഖമാവില്ല.

പത്മ:— ഇവിടെയ്ക്കൊക്കെ അങ്ങിനെ കഴിയും. അതു വേണ്ടതുമാണ്.

കോര:— എടാ കൃഷ്ണ! (അണിയറയിൽ) 'എറാൻ' എന്ന്.
(അനന്തരം കൃഷ്ണൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

കോര:— കരഞ്ഞുരൂപ ഇതിൽ നിന്നെടുത്തിവിടെ നിരത്ത്.

കൃഷ്ണ:— എറാൻ.
(അലമാരി തുറന്നു രൂപ എടുത്തുനിരത്തുന്നു.)

പത്മ:— നാണ! (നാണപ്രവേശിച്ചിട്ട്) എന്ത്?

പത്മ:— ഈ രൂപാ എണ്ണിമേടിച്ച് വീട്ടിൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ കയ്യിൽ കൊണ്ടുകൊടുക്ക്.

നാണ:— ഓ (രൂപമേടിച്ചു പോയി)

പത്മ:— (കൃഷ്ണനോടു പതുക്കെ) ഒരോലയുമെഴുത്താണിയുംകൊണ്ടു വരണം.

കോര:— എന്താണ് പാഞ്ഞത്?

പത്മ:— ശീട്ടെഴുതാനോലയുമെഴുത്താണിയും കൊണ്ടുവരാനാണ്.

കോര:— കൃഷ്ണ! നീ പോ, ഒന്നും കൊണ്ടുവരേണ്ടാ. പോ, പോ, നിൽക്കേണ്ടാ. (കൃഷ്ണൻ പോയി)

പത്മ:— അങ്ങിനെയായാലോ?

കോര:— അതൊക്കെ നാമല്ലെ നിശ്ചയിയ്ക്കാൻ?

പത്മ:— അതെ, എന്നാലുമൊന്നെഴുതി തന്നാലെന്താണു ദോഷം?

കോര:— അതുണ്ടു്. നമുക്കൊരു സ്വകാര്യമാലോചിപ്പാനുണ്ടു്: അതിനു താമസമാച്ചു.

പത്മ:— എന്നാലത്രേവണ്ടു. കാര്യമെന്താണ് കേൾക്കട്ടേ.

കോര:— ഈ തഹശീൽദാരെകൊണ്ടു നമുക്കിരിയ്ക്കപ്പൊറുതിയില്ലാതായിത്തീർന്നു.

പത്മ:— എന്താണത്?

കോര:— ഈ കള്ളൻ നമ്മുടെ നേശ്ശാരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ചില ഏഷണികൂട്ടി ദുശ്ഘടമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇനിമേലിലിതൊ

നാമരുതെന്നു തഹശീൽദാരോടൊന്നു ഗുണദോഷം പറഞ്ഞാൽ ഭേദം വരുമൊ എന്നു ശങ്കിയ്ക്കുകയാണ്.

പത്മ:— ശിവ!ശിവ! നന്നായി ഇവിടുത്തെ ആലോചന. ഈ ബി. എ. കാരോടു ഗുണദോഷം പറയാൻ ലോകത്തിലാരെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഇവരല്ലേ ഇപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദന്മാർ! യജമാനനെ കൊണ്ടുതന്നെ കടലാസ്സുകളിലെന്തെല്ലാമിവരടിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

കോര:— ഓ! ഹാ.

പത്മ:— ഇവിടുനിവരെ നല്ലവണ്ണമറിയില്ലാ എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. കുറച്ചു പറയാം:—

ന്ത്യായംതങ്ങൾക്കുതന്നെംശിതരമതിയു-
ണ്ടെന്നുമുള്ളൊരുള്ളും
പ്രായംചെന്നോർകളേയുംഗുരുവിനെയുമഹോ
നിന്ദയുംനന്ദികേടും
മായംവിട്ടോരധർമ്മങ്ങളിൽവിമുഖതയും
ചേന്നിടുന്നിപ്പൊഴത്തെ-

ബ്ലീ. യേ. കാരെന്നിനച്ചാലിനിയൊരുവനമീ
ബ്ലോഷവേണ്ടെന്നതോന്നം.

(൫൯)

കോര:— നല്ലൊരുശരിയിതുശരിയിതു
കല്യാമതേകേൾക്കുവാക്കിലിതുപോരാ
ചൊല്ലാംവിദ്യാഭ്യാസമ-
തെല്ലാംപരപുരമായതിന്നാണ്.

(൬൦)

പത്മ:— ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇവിടുത്തെ പക്ഷംപോലെ തന്നെയാണ്. അധികം ഒരു വിദ്യ പഠിച്ചാലവൻ അഹമ്മതിയും പരപുരവുമേറീടുതന്നെയാണ് കാണുന്നത്.

കോര:— കുറച്ചു പഠിച്ചാൽ കുറച്ച് അഹമ്മതിയും പരപുരവുമുണ്ടാവും.

പത്മ:— (ചിരിയ്ക്കുന്നു)

കോര:— ആട്ടേ, ആലോചിച്ചു കാര്യത്തിന്നു നിവൃത്തിയുണ്ടാവുമോ?

പത്മ:— (ആലോചിച്ചിട്ട്) ഉവ്വ്, കോഴ വാങ്ങി നോക്കുകടായി വിധിയ്ക്കുന്നു എന്നുംമറ്റും ദോഷമായിട്ട് ഈ തഹശീൽദാരുടെ പേരിലൊരു ഹരജി ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും കൊടുപ്പിയ്ക്കൂ. എ

ന്നാലത്ര യജമാനന്റെ മുമ്പാകെ വായിയ്ക്കുമ്പോൾ 'ഇതിൽ പായുന്നതൊക്കെ സത്യമാണ്. തഫശീൽദാർ മഹാ അക്രമിയാണ്. ഞാനിങ്ങോട്ടു പോകുമ്പോൾവിടെ കേറിയിരുന്നു. അപ്പോളീ തഫശീൽദാരുടെ ദോഷംകൊണ്ട് അന്നേകജനം സങ്കടപ്പെടുന്നതുകണ്ട്' എന്നു വല്ലവരെക്കൊണ്ടും പറയിച്ചിട്ടോ ഞാൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടോ ഇവിടുത്തെ അഭിപ്രായം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം.

കോര:— നാംതന്നെ വേണമെങ്കിൽ തിരുവെഴുത്തയയ്ക്കാം.

പത്മ:— ഇവിടുണൊരു സ്ഥാനത്തിലുള്ളൊരുപ്ലേ. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാര്യത്തിലൊന്നും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കരുത്. ഉപായത്തിൽ കാര്യം നടത്തിയാൽ പോരെ?

കോര:— എങ്ങിനെയെല്ലാംവിരവാടു നിങ്ങളുതൊക്കെപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നതമോ അങ്ങിനെതന്നെയതന്നേ ഭംഗിയതല്ലേസഖേ!നമുക്കുള്ള. (നൃഹ)

കൃഷ്ണൻ— (വന്നിട്ട്) ആ കവിതകാരൻ നാരായണൻ നായർ വന്നിട്ടുണ്ട്.

കോര:— ഉദ്യോ എന്നാൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവാ.

കൃഷ്ണൻ— (പോയി നാരായണൻനായരൊരുമിച്ചു വരുന്നു.)

കോര:— കൃഷ്ണാ നീ അമൃതത്തെ കാലായോ എന്നു കട്ടിപ്പട്ടരോടു ചോതിയ്ക്കൂ.

കൃഷ്ണ:— എറാൻ (പോയി)

പത്മ:— ഇയ്യിടയിലത്തെ കവിതകളെന്തെല്ലാമാണ്?

നാരായണൻ:—ഇവിടുത്തെ നേശ്യാരുടെ കേശാഭിപാദമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

കോര:— നാം പറഞ്ഞിട്ടുതന്നെയാണ്.

പത്മ:— എന്നാൽ കേൾക്കട്ടെ.

നാരായണൻ:—കന്നൽക്കണ്ണികളാകവേകഴൽതൊഴം കല്യാണിതാൻനൽകചം- തന്നെപ്പേടിയതുണ്ടിരുട്ടിനനമു- ക്കില്ലിങ്ങുകില്ലൊട്ടുമേ

മന്ദിച്ചായതു മൂലമാണിതുവെളി-
 ള്ളതെങ്ങു ചത്താൽ വരാ-
 തിന്നേരം പലഗന്ധപാദിയിൽ മനം
 മങ്ങിപ്പതുങ്ങുന്നതും.

(൩൨)

നാളികായതന്നേത്രതൻക ചഭരം
 കണ്ടിടുതൻപുത്രിയം-
 കാളിന്ദീനദിയാണിതെന്നു ഹൃദയേ
 മാത്താണുനോത്താദരാൽ
 ജരളംപ്രേമമിയന്നതിൻറെരിപുവാം
 ഭുവനപ്രജതെപ്പരം
 കാളിനൊരുകരങ്ങൾകൊണ്ടിഹമുടി
 ചിട്ടന്നുപാടേജവാൽ.

(൩൩)

പെണ്ണങ്ങൾകൊരുത്തമാകുമിവൾതൻ-
 ള്ളവേണിയോടെപ്പൊഴും
 തിണ്ണംശണ്ണയിടുന്ന ചാമരമതിൻ-
 ള്ളഭുവംസഹിയ്ക്കാവതോ?
 ദണ്ഡംചേർത്തിന്നെസ്സദാനുചതിമാർ
 തുള്ളിച്ചുതുള്ളിച്ചുകൊ-
 ണ്ടെണ്ണവിട്ടുജനങ്ങൾകൊണ്ടവെനട-
 ന്നിടുന്നനാടൊക്കയും.

(൩൪)

കോരപ്പുപ്രളതൻറെകാമിനിയതാം
 കല്യാണിതൻവേണിയിൽ
 പാരംഭീതികലൻതിൻപ്രണയമു-
 ണ്ടായീടുവാനായുടൻ
 പാരതായതണിഞ്ഞിടസുമഗണം
 വർദ്ധിച്ചുവാൻവാലിയ-
 കാരെപ്പോലെനിനച്ചിടുന്നധരയെ
 ഭാരാധരംസദരം.

(൩൫)

കല്യാണീകചകാന്തികണ്ടുനിതരാം-
 നന്ദിച്ചുവിദഗ്ദ്ധജനം
 മെല്ലെച്ചണ്ടിയതെന്നുനിന്ദവെരുകി-
 പ്പേരിട്ടോരങ്ങൊവലം

അല്ലെപ്പെടുള്ളുപ്രജങ്ങളറിയി-
 ല്ലിത്താരതമ്മുതെയെ-
 ന്നപ്ലാസത്തൊടുചുതിനെററടുവിൽ
 പാഷ്ഠനുംഭാഷ്ഠപ്രമേ.

(൩൩)

പുത്തൻതേനൊഴിതൻറപുമുടിയടി-
 ച്ചോടിച്ചുപിണ്മരങ്ങളോ-
 ടൊത്തീടുംമയിൽദിഃഖിയാസ്തിഷമെഴും
 സപ്പങ്ങളെച്ചുകവാൻ
 കൊത്തിക്കെല്ലാടുതിന്നിടുനിതിടിവെ-
 ടുഃമ്പാഴിഭിതററിപ്പൊറുത്താൻ
 ചത്തീടുംഭൃഗുമെന്നൊച്ചനടനം-
 ചെയ്യുന്നുചെയ്യുംമുദാ.

(൩൪)

വല്ലാതേമധുപാനമാത്രവശം-
 ലാണീദപിരേഹവ്രജം
 കല്യാണീചകരതെയിങ്ങുബഹുമാ-
 നിസ്താരത്തോടുംവിധേന
 മെല്ലെക്കുള്ളുകുടിച്ചിടുന്നൊരുജനം
 ദേവേന്ദ്രനെത്തന്നെയും
 പുല്ലോളംബഹുമാനിയായ്ത്തരിവു-
 ണെല്ലാക്കുംമല്ലാഭവി.

(൩൫)

മദ്ധ്യത്തിൽതപ്തഃഫമപ്രതിമസുഷുമസീ-
 മനതചീപാഠംബരത്തോ-
 ടൊത്തു പുഷ്പേച്ചതന്നെപ്പരിചിനൊടുജനി-
 ള്ലിച്ഛമിഷ്ഠിച്ഛഃപാലെ
 പുത്തൻകാർകപ്പമേകരചിരരചികല-
 ണ്ണനിതാനതാവളങ്ങളു-
 ന്നിത്തന്നീകേശകൃഷ്ണനിരുചടിയെന്നമി-
 ക്കുന്നുവല്ലുന്നദൃക്ത്യാ.

(൩൬)

പത്മ:—കേശവണ്ണനമിന്നിയെത്രയുണ്ടു?
 നാരാ:—കാമ്യച്ഛടിയുണ്ടു. കല്യാണീസഹസ്രമാണങ്ങളാക്കിരിയ്ക്കു-
 ന്നതു. ആയുരം ദ്രോകം തികയണ്ടു?
 പത്മ:—ഓ! ഹോ! മഹാവിസ്ഫാരംഒന്നു കൈകേമമായിട്ടുണ്ടു.
 (സചകാശ്ശം) ഇയ്യാടംകിതിനെറ വല്ല ഗന്ധമുണ്ടെ?

നാരാ:—കണ്ടില്ലേ ഇങ്ങനെ ഉറക്കം തുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്?

പത്മ:—കോരപ്പപ്പള എന്നു കേട്ടപ്പോൾ കുറച്ചു ചിരിച്ചു. അതുമനസ്സിലായി എന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

കോര:—ഒക്കെ വിശേഷമായി ഇല്ലേ?

പത്മ:—ഉവ്വ് അസ്സലായി. ഇന്നലെ ഇവിടെത്തെ കിടപ്പു സുഖമായിട്ടുണ്ടാണോ?

കോര:—ഉവ്വ്, നല്ല സുഖമായി. എന്നാണിതു ചോതിയ്ക്കാൻ കാരണം?

പത്മ:—ഇവിടെനിപ്പോൾ കുറച്ചു കണ്ണടയ്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടാണ് ചോദിച്ചതു്.

കോര:—പാട്ടുകേട്ടാലത്തെപ്പോലെ കവിതകേട്ടപ്പോളത്തെ സുഖലയം കൊണ്ടാണ് കണ്ണടച്ചതു്.

നാരാ:—(സുകാന്തമായിട്ടു) നല്ല സുഖലയം! കുറച്ചു കൂടും തന്നെ കേട്ടു.

പത്മ:—(പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു)

കോര:—എന്താണു് ചിരിച്ചതു്?

പത്മ:—ഇവന്റെ ദാഗ്രഹത്തിന്റെ ശക്തി കണ്ടിട്ടു തന്നെ.

കോര:—എന്താണതു്?

പത്മ:—രൂപ തരിയ്ക്കുന്നമെന്നിവൻ കയ്യുകൊണ്ടു കാട്ടുകയാണു്.

കോര:—സമ്മാനം കൊടുക്കണമെന്നു നാം വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാരായണാ: ആ കവിതാപുസ്തകമിവിടെ താ (ബുക്ക് മേടിച്ച അലമാരി തുറന്നു് അതിൽ വെച്ചിട്ടു അതിൽനിന്നു ഒരു നൂറു രൂപയും ഒരു പട്ടക്കര മുണ്ടും ഒരുമോതിരവും എടുത്തു കൊടുക്കുന്നു.)

നാരാ:— മേടിച്ചിട്ടു (വിചാരം)

കല്യാണപ്പെങ്കിടാവേ! ശ്രണമമകവിതേ!

നിങ്ങളിക്കാലമൊക്കും

ചൊല്ലാംകോരപ്പനേവംപരമിരവരെയും

ഹന്തലാളിച്ചമൂലം

തെല്ലല്ലപ്പോകുപ്പംപരമവികൃതിയാം

മുത്തിയെപ്പോലെയായ്ഞാൻ

മെല്ലെന്നിയ്യാളനൽകുന്നതുമഴുവനമെ

ങ്ങാതെവെങ്ങുന്നമൂലം.

ആട്ടെ പകരം, രാമമനോൻ തഹശീൽദാരകൊണ്ടും ബാ
 ഇമാനിപ്പിള്ളിനും (സ്താഷും) എന്നാലങ്ങിനെയാട്ടെ.
 കോരം:—ഓ! നാരായണൻ, ഡൊയ്ലോളു.

(നാരായണൻ പോയി).

പത്മ:—എന്തിനാണിത്ര ചിലവറുത്തിങ്ങിനെ കവിതയുണ്ടാ
 ക്കിട്ടുന്നതു്?

കോരം:—അവൾക്കിതിനൊക്കെ വളരെ ഭ്രമമാണത്രെ.

പത്മ:—(വിചാരം) ഈ വിദ്വാൻ നല്ല ദിവാളിതന്നെ.

പെട്ടെന്നാരായിരുന്നേ ചട്ടാറീടുമുറപ്പിക
 പൊട്ടനാമിവേനാടിപ്പോൾ കഷ്ടംവാങ്ങായിരുന്നുമേ. (൭൧)

ആട്ടെ ഇനി കരയ്ക്കലാവാം (കൃഷ്ണൻവന്നിട്ടു) പഴയരി കാ
 ലായി (എന്നു പാതിപാഞ്ഞപ്പോൾ) ഓ! അല്ല അമരേത്തു കാ
 ലായി.

കോരം:—ശപ്പക്കയ്യന്മാക്കൊരു വകതിരിവില്ല. എന്താണട! നീ
 യാദ്യം പാഞ്ഞതു്?

കൃഷ്ണ:—മുമ്പിലത്തെ ശീലംകൊണ്ടങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ടതാ.

കോരം:—തക്കത്താം പറയുന്നോ? ഇവന്റെ ചെപ്പയ്ക്കു രണ്ടുകൊ
 ടുകൊട്ട (എണ്ണിട്ട് ഒന്ന് അടിക്കുന്നു)

കൃഷ്ണ:—(തടുത്തിട്ട് ഓടിപ്പോയി)

കോരം:—ഞാനടിച്ചതു തടുക്കുമാറായൊ നിന്നെക്കു്? (അകാശത്തി
 ൽനിന്നു) 'അടിച്ചാലല്ലാവർക്കും വേദന ഒരുപോലെയാണു'.
 പിന്നെ എങ്ങിനെയാണു് തടുക്കാതിരിക്കുന്നതു്?' എന്ന്.

കോരം:—(വിറച്ചുകൊണ്ടു്) ഇപ്പോൾ നിന്നെ കഴിച്ചുകളയാം.
 നോക്കിക്കൊ എന്നു പോയി

പത്മ:— മല്ലൊടുമിങ്ങിവർത്തമ്മിൽ
 തല്ലട്ടമോശകയുണ്ടനിന്ത്യേനം
 നല്ലൊരുനേരംപോക്കിതു
 മൊല്ലുകാണമാൻഗമിച്ചുടന്നേർത്താൻ. (൭൨)

(എല്ലാവരും പോയി)

മണ്ടാമകം കഴിഞ്ഞു.

കല്യാണിനാടകം.

മൂന്നാമങ്കം.

(അനന്തരം തുപ്പൻനമ്പൂരിപ്പാട് പ്രവേശിക്കുന്നു)

തുപ്പൻ:—ചാരുശ്രീകീർത്തിവിത്തംസുഖമരിജന്മി-

ത്യാദിസാധിച്ചിടംധീ

ചേരുന്നോരങ്ങനേകംധരണിയിലതുകൊ-

ണ്ടിപ്പൊളിപ്പുതുളതമേ

നേരെല്ലാങ്ങിയ്യുറ്റങ്ങളുവനുസദൃശമു-

ഹിച്ചെടുക്കുംതഹശ്ശീൽ-

ദൂരമീരമമേനോൻമഹെദിപരമാ-

ശ്ചയ്യമുണ്ടാക്കിടുന്നു.

(൭൩)

(അണിയറയിൽ)

‘നാരായണൻതാനുമഹോ!നമിഷ്ട-

നോരീമഹാബ്രാഹ്മണർതൻറനേമേ

കാരുഷ്യമേറുവലനാംതഹശ്ശീൽ-

ദാരെസ്തുതിസ്തുനവനാമിദാനീ? എന്ന്. (൭൪)

ഓ! പട്ടപ്പിള്ളി ചോമാതിരിയുടെ കച്ചയാണിത്, (നോക്കിട്ട്) ഇദ്ദേഹം ഇങ്ങോട്ടുതന്നെയാണ് വരുന്നത്.

(അനന്തരം ചോമാതിരി പ്രവേശിക്കുന്നു)

ചോമാതിരി:—(നാരായണൻ താനുമെന്ന് കണ്ടുകൂടിപ്പറഞ്ഞുനോക്കിട്ട്)ഐ! തുപ്പൻ! താനാണീക്കുള്ളത്തഹശ്ശീൽദാരെ സ്തുതിച്ചത്?

തുപ്പൻ:—(വിചാരം) ഓ! അതേ എന്ന് പറഞ്ഞാലിദ്ദേഹത്തിനെ നോടൊട്ടും രസമാവില്ല. രസമായില്ലെങ്കിലെന്താണ്? എന്റെ കാതിത്തോറും മറുമല്ലല്ലോ. പറയുകതന്നെ. (സ്തംഭം) അതെ.

ചോ:—താൻ കുറച്ചു ഭേദമാണെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം. താനും ഈ ബ്രാഹ്മദേവന്മാരുടെ പക്ഷമായിട്ട് അറവരെ ഇങ്ങിനെ സ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിയല്ലോ. കഷ്ടം! കഷ്ടം! കഷ്ടം! അത് ക

ലിയുഗമല്ലെ കാലം? അതിന്റെ ശക്തിയാണെന്നു പറയാൻ ഇല്ല. ഇക്കാലത്തിനി എന്തെല്ലാമാണാവൊ വന്നുകൂടുന്നത്. അതൊന്നും അനുഭവിക്കുകയുണ്ടാകുന്നി വേഗം മരിയ്ക്കുന്നതെന്നു ഞ നല്ലതു്.

തുപ്പൻ:—ദോഷോതിട്ടും ചിലരതങ്ങറിയാതെവേദം.

വാക്കെന്നുറച്ചുവെറുതേവ്യസനിച്ചിടൊല്ലേ
കേൾക്കേണമിന്നൊ! ഇസൃക്ഷമതീത്തമശ്ശീൽ-
ദ്രാക്ഷില്ലദോഷമധികശ്രണമുണ്ടുതാനും. (൭൭)

ചോ:—ഈ കള്ളത്തമശ്ശീൽദാക്ഷ ദോഷമില്ലേ? ഈ കള്ള നല്ലേ പോത്തമ്പിള്ളിയെ ചങ്ങലവെപ്പിച്ചതു് വെറുതെ? താവത്താൽബ്രാഹ്മണേന്ദ്രന്മാർ കോപംപൂണ്ടുനിടാനവും ശാപമേകുന്നിവന്നേററു മാപത്തുണ്ടാമസംശയം. (൭൯)

തുപ്പൻ:—വെറുതേയാണോ ചങ്ങലവെപ്പിച്ചതു്?

ചോ:—ശിവ! ശിവ! ഇത്ര കഠിനം ഈ പോത്തമ്പിള്ളി ചെയ്യുമെന്നു തനിക്ക് തോന്നീട്ടുണ്ടോ? ഇനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല നിശ്ചയംതന്നെ.

തുപ്പൻ:—എനിക്ക്തോന്നും തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേരിൽ തെളിവുണ്ടെന്നാണ് കേട്ടതു്.

ചോ:— തെളിവുണ്ടാകാനെന്താണ് പ്രയാസം? നല്ല തട്ടുകൊള്ളുമ്പോഴാകുകയും ഇതല്ല, ഇതിലധികവും വേണമെങ്കിൽ സമ്മതിക്കില്ലേ?

തുപ്പൻ:—ദണ്ണിപ്പിച്ചിട്ടാണ് സമ്മതിച്ചതെന്ന് എന്താണ് നിശ്ചയം. ചോമാതിരി കണ്ടുവോ?

ചോമാതിരി:— കൈക്കണ്ടിട്ടാണോ എല്ലാവരും നിശ്ചയിക്കുന്നതു്? ജനങ്ങൾ ധാരാളമായിട്ടു സംസാരിക്കുന്നില്ലേ? എന്നല്ല ഈ പോത്തമ്പിള്ളി പൊല്ലീസുകാരടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടു മരിച്ചു എന്നുതന്നെ പറക്കെ ജനങ്ങൾ സംസാരിച്ചില്ലേ?

തുപ്പൻ:—ഉവ്വ്, അതുതന്നെയാണെന്നിട്ത ജനസംസാരത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തതു്. ഇദ്ദേഹമില്ലാതെ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയമല്ലേ?

ചോ:—എന്നാലും ബ്രാഹ്മണരെ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യോ?

തുപ്പൻ:—ആ മര്യാദയൊക്കെ പണ്ടായിരുന്നു.

ചോ:—ആട്ടെ, ഈ രാമശീൽദാക്ഷ് ഗുണമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞി-
ല്ലേ താൻ? എന്താണ് ഒരു ഗുണം? പറയൂ, കേൾക്കട്ടെ.

തുപ്പൻ:— ചൊല്ലാൻ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചതുപ-
മല്ലേ തരംസൽഗുണമോടിണങ്ങി
കെല്ലോടുകാണാത്തതുമേറുമുഹി-
ച്ചൊപ്പിച്ചെഴുപ്പുണ്ടുലിയതുണ്ടവൻ. (൭൭)

ചോ:—ഇങ്ങിനെയുള്ള ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ ഈ
രാമശീൽദാർ എന്താണെന്നു പ്രവൃത്തിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്?

തുപ്പൻ:—അതു പറയാം. അതിനാകാട്ട് എന്നൊരു വീട്;
ആ വീട്ടിൽ കാൻവരായിട്ടു ചങ്കു എന്നൊരുത്തനും അവ
ന്റെ മരുമകനായിട്ടു ശേഖരനെ എന്നൊരുത്തനും അവന്റെ ഉ-
ടപ്പാറന്നവളായിട്ടു ലക്ഷ്മിയെന്നൊരുത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു.
എന്നാലവർക്കു നല്ല സുഖമാണ്; ആഘോഷമായിരുന്ന നല്ല പാ-
ട്ടുവരും. അറുപതിനായിരത്തോളം ഉറപ്പിക കൊടുത്തു പാ-
ങ്ങലുണ്ട്.

ചോരോരോന്നുനിന്നു നമുക്കു പന-
ശ്ശേരിപ്രമത്തൻ ഗുണം
ചേരുന്നാരികൾമെഴുതിയാശ്ശിലസുമീ
ലക്ഷ്മിയ്ക്കു സംബന്ധമാ യ്
സൈപരശ്ശേരിപ്രമത്തൻ ഗുണം
കാതേകടംവാങ്ങിനാൻ
പാരമ്പര്യവതായ ചങ്കുചൊടുതാ-
നില്പുപണിയില്ലയാ. (൭൮)

ഇപ്പോൾകൂലംതറവാട്ടുനോക്കും
മെച്ചംപണംകൊണ്ടുടനാണ്ടുതോറും
അച്ചിയ്ക്കുമോവസൂപിടിച്ചുനൽകും.
മച്ചുകുമനോനതിനില്പുഭേദം. (൭൯)
കള്ളസ്പാഷ്ടികപിണ്ഡം
കള്ളാധാരംചമയ്ക്കുമടികൂട്ടും

കള്ളുകുടിശ്ശിംശശവരം
നെള്ളോളംപേടിയില്ലകാൻവരെ. (൮൦)

മുട്ടാകുന്നാകിയൊരുശവരനങ്ങുശേഷം
ശീട്ടുംകുളിച്ചുഥവണംവളരെക്കുളഞ്ഞു
വെട്ടുന്നുശങ്കവതുനന്നെവിലകിയെന്നി
ട്ടൊട്ടുംകറഞ്ഞതുമതില്ലൊരുമാറുകൂടി. (൮൧)

ചിക്കെന്നതാൻചൊന്നതുപോലെയാണാം
കേൾക്കാത്തയാൽ ചങ്കുമുഷിച്ചിലോടേ
കാക്കാത്തമേകാചിലവിന്നുപോലു-
മാകള്ളുനാംശവരനേവമായി. (൮൨)

നിത്യമച്ചിത്തനൽകീടാൻ
വിത്തമില്ലാത്തകാരണം
മത്തനാംശവരനപ്പോൾ
ബുദ്ധിമുട്ടായിവന്നുതേ. (൮൩)

ഇങ്ങിനെയിരിയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു വിഷുവിന്നാൾ ഈ ശവരൻ കാലത്തു കഞ്ഞികഴിച്ച് അവന്റെ അച്ചിവീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവരൊരു ജലപാനം കഴിച്ചിട്ടില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല അവന്റെ പരിഗ്രഹത്തിന്റെ തള്ള 'പതിവായിട്ടിവിടെ വന്നു കിടപ്പാനല്ലാതെകണ്ടു തന്നെ എന്തിനു കൊള്ളാമോ? അയിനിക്കാട്ടിൽ മേനവനാണെന്നു നടിച്ചാൽ മതിയോ? കാക്കാശിനു വിലചിടിയ്ക്കുമേ? തന്റെ അമ്മാമൻ തറവാട്ടുമുതലൊക്കെ അച്ചിത്തുകൊടുത്തു മുടിയ്ക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്? തന്നെ എന്തിനു കൊള്ളാം? ഇന്നു വിഷുവായിട്ടു ഞങ്ങളൊരു ജലപാനം കഴിഞ്ഞു തെക്കണ്ടിങ്ങിനെ കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും തനിക്ക്യൊരു നാണമില്ലല്ലോ? കഷ്ടംതന്നെ.' എന്നും മറ്റുമവന്റെ നേരെ നോക്കിത്തന്നെ വളരെ ശകാരിച്ചു.

പാരാതെമാതുലനിലുള്ളൊരുവൈരമൊന്ന-
ങ്ങേറീമനസ്സിലവനീമൊഴികേട്ടനേരം
പാരംസ്വപ്നാവമതുകൊണ്ടുജവേനതാനേ
കേറുംകരങ്ങിനൊരേണികിടച്ചുപോലെ. (൮൪)

എന്നിട്ടു ശേഖരൻ 'വീട്ടിലിന്നു പകലേ സദ്യയ്ക്കു വെള്ളം നൊക്കെപ്പകൻ കൊണ്ടുവന്നു നിങ്ങളെയൊക്കെ സുഖമായ് ടൂട്ടിയേയ്ക്കാം ഞാൻ; കാൻവർ എന്റെ നേരെ എന്തെടക്കം? കന്നു കാണട്ടെ. ഇന്നു പൊല്പിസ്സുകിൽ പൊല്പിസ്സ്' എന്നു പറഞ്ഞു അപ്പോൾതന്നെ പോയി. വെള്ളൊക്കെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നമ്മുടെ പനശ്ശേരി പരിഗ്രഹത്തിന്നു വിഷ്വകേട്ടം കൊടുത്തു കുറച്ചു കിടന്നുറങ്ങി. രാജികയുടെ മുകുളിൽനിന്നു താഴത്തേയ്ക്കു ഡാങ്ങി വന്നു. അപ്പോൾ കാൻവർ ചങ്കു നാലകത്തേയ്ക്കു കടന്നു ചെന്നു. അവിടെവെച്ച് അവർ തമ്മിൽ കണ്ടു വിശേഷം പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ചങ്കു പറഞ്ഞു. 'ആ- ആയ രം രൂപ തരുവാൻ ഇളതു വിഷുവിന്നു മുമ്പാൽ താഴമെന്നല്ലേ ഇവിടുനന്നു കിട്ടിയല്ലോ ഇളതു. അതു തെയ്യറായൊ ആയൊ?' പനശ്ശേരിയല്ല. ഉടനെ തെയ്യറാക്കാം. ഒ! വലിയ നേരകേടായ്ത്തന്നു. ചങ്കു: 'എ- അതൊന്നുമില്ല അടിയൻ പരിഭ്രമമില്ല. രൂപ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ മതി. അതിന്നായിട്ടിവിടുന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട' എന്നും മറ്റും തമ്മിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നല്ലുമ്പോൾ ശേഖരൻ സദ്യയുടെ വട്ടങ്ങളൊക്കെപ്പകൻ തലയ്ക്കുലേറിക്കൊണ്ടു നാലുകെട്ടിലേയ്ക്കു കടന്നു അതു കണ്ടപ്പോൾ ചങ്കു ദേഷ്യപ്പെട്ടു 'എടാ തെമ്മാടിക്കഴുവേരി! എങ്ങോട്ടാണു! നിയ്യിതൊക്കെ കൊണ്ടുപോകുന്നത' എന്നു പറഞ്ഞു കയ്യോങ്ങിക്കൊണ്ടു അടുത്തുചെന്നു. അപ്പോൾ ശേഖരൻ തലയിൽനിന്നു സാമാനങ്ങളൊക്കെ ഇറക്കി താഴത്തു വെച്ചിട്ട്

തൊട്ടാലന്നതുമ്മാങ്കയ്യിൽ വെട്ടുകത്തിയ തറങ്ങുമേ
 വെട്ടുംകാൻവരാരണന്നിന്നൊട്ടുംവെള്ളുകയില്ലത്താൻ. ( )

അപ്പോൾ പനശ്ശേരി ചങ്കുവിന്റെ വിന്യുറത്തു ചെന്നിട്ട്
 'ശങ്കുടാതടക്കൊപ്പേ ചങ്കു! ചെച്ചൊല്ലുസാഹസം
 ചങ്കുംകുടമതില്ലാത്ത വകുൻതെമ്മാടിയാണിവൻ.' (൧൫)

എന്നു പറഞ്ഞു ചങ്കുവിന്റെ കയ്യു പിടിച്ചു. ചങ്കു കൈകുതറി ശേഖരന്റെ ചെപ്പിത്തൊന്നടിച്ചു. അപ്പോൾ ശേഖരൻ ചങ്കുവിന്റെ കഴുത്തിലായിട്ടു കൊടുത്തു കര

വെട്ട്. വെട്ടുകൊണ്ടപ്പോൾ ചങ്കു അയ്യോ! എന്നു നിലവിളിച്ചു വീണു. വീണപ്പോൾ രണ്ടു മൂന്നുകൂടി വെട്ടി കൊന്നു കത്തി പനശ്ശേരിയുടെ അടുക്കലേക്കിട്ട് 'അയ്യോ! എന്റെ അമ്മാമനെ ഈ നമ്പൂരി വെട്ടിക്കൊന്നേ!' എന്നൊരഞ്ചെട്ടു പ്രാവശ്യം ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു.

ചോ:— തുപ്പാ! ഇതിവൻ വലിയ നേരുകേടല്ലേ ചെയ്തത്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യോ?

തുപ്പൻ:— (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ആവോ കേൾക്ക! ഇതൊക്കെകണ്ടിട്ടു പനശ്ശേരിയ്ക്ക് എന്താണ് വേണ്ടതെന്നു രൂപമില്ലാതെ കണ്ടായി. ഈ നിലവിളികേട്ടു ലക്ഷ്മി കാടിവന്നു. വാലായക്കാരനോടിവന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം അയലറ്റത്തു കാരോടി വന്നു. ക്ഷണകക്ഷാണ്ടൊരു പത്തുനൂറാളുകൂടി. അപ്പോൾ പനശ്ശേരിയുടെയും ശേഖരന്റെയും മുണ്ടിന്മേലും മറ്റുമൊക്കെ ചോര തെരിച്ചു പാടിട്ടുണ്ട്. നിലത്തൊക്കെ ചോരപ്രച്ചയമായിരിക്കുന്നു. കടൽമാല പുറത്തേക്കു ചാടി ചങ്കു അറങ്ങി. ന ചത്തു കിടക്കുന്നു. ഇതൊക്കെകണ്ടിട്ട് ആളുകൾക്കൊക്കെ വല്ലാതെ കണ്ടായി. ശേഖരൻ മാറത്തടിക്കുന്നുണ്ട്. തലയിൽ തല്ലുന്നുണ്ട് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു കലശൽ കൂട്ടുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം ചൊല്ലീസുകാർ വന്നു. ഒരു ഹേഡും നാലു കനിഷ്ടേ പ്രം അവർ രണ്ടാളോടും ചോദിച്ചപ്പോൾ പനശ്ശേരി ഈ പരമാർത്ഥമൊക്കെപ്പറഞ്ഞു.

ശേഖരൻ:— (ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ട്) എജമാനേ! രക്ഷിക്കണേ! എജമാനേ എന്റെ അമ്മ മാനെ വെട്ടിക്കൊന്നത് ഈ കള്ളനമ്പൂരിയാണ് എജമാനേ! (അപ്പോൾ)

ഹേഡ്:— എന്താണു കാരണം?

ശോഭ:— അമ്മാമൻ ഒരായിരം രൂപ കൊടുപ്പാനുണ്ട് ഈ നമ്പൂരി. അതു കൊടുക്കാതെകണ്ടു കഴിപ്പാനാണ് എജമാനേ!

ഹേഡ്:— തനിക്ക് എന്താണ് നിശ്ചയം താൻ കണ്ടുവോ?

ശോഭ:— ഉവ്വ് എജമാനേ! അമ്മാമൻ പാഞ്ഞിട്ട് അമ്മായിയ്ക്കു സൂര്യയുടെ വട്ടമൊക്കെ പകർന്നുകൊണ്ടു കൊടുക്കാൻ അടുക്കളയിൽവെച്ചു ഞാൻ പകരമ്പോൾ അമ്മാമനും നമ്പൂരി

യുമായി ഈ രൂപയുടെ കാൽക്കൊണ്ടു തകിഴ്ന്നതു കേട്ടു-
 പിന്നെയിതൊക്കെ തലയിലേറിക്കൊണ്ടിങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടു
 പോയി അയ്യോ! എന്ന് അമ്മാമന്റെ ഒരു നിലവച്ചികേട്ട് എ-
 ന്താണെന്നു നോക്കാനായിട്ടു ഞാൻ പരിഭ്രമിച്ചു വന്നു നോ-
 കിയപ്പോൾ കഴുത്തിലൊരു വെട്ടുകൊണ്ട് അമ്മാമൻ വീണു
 കിടക്കുന്നതും ഈ നമ്പൂരി പിന്നെയും വെട്ടാൻ കയ്യോങ്ങുന്ന
 തും കണ്ടു നമ്പൂരിയുടെ കയ്യുപിടിക്കാൻ ഞാനോടിച്ചെന്നു
 പോയപ്പോൾ നമ്പൂരി വൈറത്തു രണ്ടു വെട്ടുവെട്ടി. ചോര തെ-
 റിച്ചു എന്റെ മുണ്ടിന്മേലും മറ്റും പാറി. എജമാനേ! ഇങ്ങി-
 നെയാണ് സത്യം എജമാനേ! ഇതിൽ ലേശം ഭോഷ്കില്ല എ-
 ജമാനേ! ഏങ്ങിനെയായാലും എന്റെ അമ്മാമനെ ഞാൻ
 വെട്ടിക്കൊല്ലുമോ എജമാനേ! അമ്മാമൻ മരിച്ചിട്ടൊന്നി-
 ള്ള വളരെ സങ്കടമുണ്ട് എജമാനേ! എന്നും മറ്റും വളരെയൊ-
 കെ പറഞ്ഞു. ഇവരുടെ പ്രകൃതിയെ അന്വേഷിച്ചതിൽ
 ശേഖരൻ തന്നെയാണിതു ചെയ്തത് എന്ന് ഘോഷിപ്പിന്നു തോ-
 ന്നീട്ടു ശേഖരനെ കുറച്ചു ദണ്ഡിപ്പിച്ചു.

അണ്ഡംതെക്കിയടുത്തുവന്നപ്പോൾ

ണ്ടതുഗ്രഭാവംകല-

നെണ്ണിക്കൊണ്ടുപറിച്ചുതീശകരിനം

നൽകെട്ടുകെട്ടിടിനാർ

കണ്ണിൽതേച്ചിതരച്ചുകപ്പൽമുളകെ-

ന്നിത്യാദിയായേറവും

ദണ്ഡിപ്പിച്ചിതുദണ്ഡപാണിടേരേ

വെല്ലുന്നവൊല്ലീസ്സുകാർ.

(൧൬)

കരിനംകരിനംസഖേ!നഖത്തി-

ന്നിടയിൽതുശികൾകേററിവത്തിലുംകേൾ

തടിയൻഗദകൊണ്ടുചോരകങ്കം-

വടിയാഞ്ഞൊരുമുടൻമുതുകിടിച്ചു.

(൧൭)

കടുക്കുന്നകോവേനവൊല്ലീസ്സുകാർ-

ങ്ങോടുകൂടിയൊന്നിത്തൊഴിച്ചുപാരം

കുടപ്പംകൊഴുപ്പിച്ചുകാട്ടുംകലക്കി-

ക്കുടിപ്പിച്ചുപോൽ കമ്പവീക്കുംവരെല്ലാം.

(പ്രവൃ)

ചോ:— അയ്യോ! ഇതൊക്കെക്കേട്ടിട്ടെനിക്കു വല്ലാതെ കണ്ടു വന്നു.

തുപ്പൻ:— ഇങ്ങിനെയാകെ ചെയ്തിട്ടും അവൻ ലേശം സമ്മതിച്ചില്ല. അവന്റെ ഒരു നെഞ്ഞെന്താറപ്പു നോക്കൂ.

ചോ:— ഹോ! ഹോ! കേമൻതന്നെ.

തുപ്പൻ:— ദണ്ഡിപ്പിക്കുമ്പോളവൻ ‘അയ്യോ! എന്തെ കൊല്ലല്ലെ എജമാനേ! ഈ അയിലന്തരത്തുകാരടെ വാക്കുകൂട്ട് എന്നെ തെമ്മാടിയെന്നു വിചാരിക്കല്ലെ എജമാനേ! നാരായണ! നേരം ഞാനാരോടു പറയേണ്ട ഈശ്വര! നാരായണ! ഞാൻചാവറായല്ലോ ഈശ്വര! നേരറിവാനാരുള്ളി ഈശ്വര! നാരായണ! എന്തൊക്കെ മമ്മാ ഭീനസപത്തേൽ വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നതു കൂടാതെ സമ്മതിച്ചില്ല. ശേഖരന്റെ ഈ നാട്ടുമൊക്കെ കണ്ടു കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹേഡിനു നമ്പൂരിയോടുമൊന്നു ചോദിക്കു എന്നായി. പനശ്ശേരി ഇതൊക്കെ കണ്ടിട്ടുതന്നെ വല്ലാതെകണ്ടു പേടിച്ചു വശായിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോൾ ഹേഡു രണ്ടു കനിഷ്ടപ്രന്മാരുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു കുറച്ചു ഭീഷണി കാട്ടിയപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം പേടിച്ചിതൊക്കെ സമ്മതിച്ചു.

ഹേഡ്:— എന്നാലിതൊന്നും പറയാതെ നിരപരാധിയായ ഈ ശേഖരമേനവനാണിതു ചെയ്തതെന്നു പറയാനെന്നാണു് കാരണം?

പനശ്ശേരി:— ഈ ശേഖരൻ സപതേതന്നെ കുറച്ചു തെമ്മാടിയായ കകൊണ്ടിവനെ പാഞ്ഞാലാളുകൾക്കുള്ളതാണെന്നു ബോദ്ധ്യം വരുമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണു്.

ഹേഡ്:— ‘എടാ! കള്ളത്തേവേലിവക്കി നമ്പൂരി!’ എന്നു പറഞ്ഞു ചെകിടത്തൊന്നുടിച്ചു.

പനശ്ശേരി:— അയ്യോ! ഇനി എന്തിനാണെന്നു തല്ലുന്നതു്? ഞാനൊക്കെ സമ്മതിച്ചില്ലേ?

മേഡ്:— 'ഏന്തിനാണനോ? നോക്കിക്കോ! നിന്നുകൊക്കെ വെച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. ഇതിനിടയാരിക്കൽ മാറിപ്പറ അപ്പോളായി കോളാമൊക്കെയെന്നു പറഞ്ഞു യാദാസ്കൃതി കുറും സമ്മതമെടുപ്പിച്ചു ഉടനെ ചാഞ്ചാക്കി. ഈ പനശ്ശേരിയുടെ അഫൻറ മമാൻ ഗോവിന്ദമേനോൻ തഫശീൽദാരാണ് ചാഞ്ചേറു വാങ്ങിയതു്. തഫശീൽദാർ നന്ന വ്യസനിച്ചു. എന്താണു സാല്യം? തെളിവു കേമമായിട്ടുണ്ടാകകൊണ്ടു പനശ്ശേരിയെ കമ്മിററാക്കി. കുറും നടന്നതിന്റെ പന്ത്രണ്ടാം ദിവസം നമ്പ്ര കോടതിയിൽ വിചാരണയ്ക്കുടത്തു. ശേഖരനാണിതിൽ സാക്ഷി. പനശ്ശേരിയുടെ പേരിൽ കലക്കററം നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞു. അപ്പോൾ പനശ്ശേരിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള വ്യസനം ആർ സാമിയ്ക്കും?

ചോ:— ഈ അവസ്ഥ വലിയ അവസ്ഥ തന്നെ. ഇങ്ങിനെയുള്ള വ്യസനം ആർക്കും വരുത്തല്ലേ ഈശ്വര!

തുപ്പൻ:— അങ്ങിനെയുള്ള വ്യസനത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹമവിടെ ജീവച്ഛവമായിട്ടുനിന്നു. അന്ന് ഈ രാമമേനോൻ അവിടുത്തെ ഒന്നാം ഗൃഹസ്തനായിരുന്നു. ജഡ്ജി വിധിയ്ക്കുമെന്നു നിശ്ചയം പനപ്പോൾ രാമമേനോൻ എജമാനേ! ഈ നമ്പൂരിയല്ല. ഈ നമ്പ്രിൽ കുററകാരൻ. ഈ ശേഖരമേനോണെന്നാണിനിസ്തു തോന്നുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞു.

ജഡ്ജി:— ഏന്താണതിനൊരു തെളിവ്?

രാമമേനോൻ:— ആ കത്തി നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചാലറിയാം. അതിന്മേലത്രളിയുടേയും മറുമൊണങ്ങി പറവീട്ടുണ്ടു്. അതു സത്യയുടെ വട്ടം പകൻകൊണ്ടു പോവുന്ന ശേഖരമേനോൻ പിടിച്ചിട്ടു വരുവാനാണ് സംഗതി. ഉറക്കുമുണൻ വരുന്ന നമ്പൂരി പിടിച്ചിട്ടു വരാനല്ല.

ജഡ്ജി അപ്പോൾ തന്നെ പനശ്ശേരിയെ സമാധാനപ്പെടുത്തി ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം കുരഞ്ഞുംകൊണ്ടു് ഉള്ളതൊക്കെ പറഞ്ഞു. ഉടനെ ശേഖരനെ വരുത്തി എന്താണെന്നോ ഈ കത്തിയിന്മേലത്രളിയുടെ പാടു കാണാൻ കാരണം. ഉറക്കുമുണൻ വരുന്ന നമ്പൂരി പിടിച്ചാലിതു വരുമോ? എന്നു

ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ ശേഖരൻ കട്ട കടെ വിയത്തു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണ്ടു. എന്നതിനു വളരെ പറയുന്നു. ഉടനെ കാൽനേരം നേരപോലെ തെളിഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾചൊന്നൊരു കഥയാൽ
ചൊല്ലാങ്ങിടുന്നൊരീത്തമശീൽദാർ
അല്ലേതരമതിയെന്നും

വിപ്രകലാദ്രോഹിയെന്നുമായില്ലേ? (പുൻ)

ചോ:— ഈ കഥ സത്യമാണെന്നു തനിക്ക് എന്താണ് നിശ്ചയം?

തുപ്പൻ:— ജനസംസാരം തന്നെ.

ചോ:— (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു) ജനസംസാരത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലെന്നു താനിപ്പോൾ തന്നെയല്ലേ പറഞ്ഞത്?

തുപ്പൻ:— എന്നാലെന്റെ സ്വാഭാവം പറയാം. കേൾക്കൂ. ഈ വിചിത്രപ്പറമ്പിൽ കല്യാണിക്ക് ഈ രാമമേനവനെക്കൊണ്ടു വ്യാസാതുടങ്ങിയെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ട് ഇവളുടെ വാസകാരൻ കോരപ്പൻ നായരെക്കൊണ്ടു മതിയാക്കിയില്ലാൻ ആ വിദ്വാനോടു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കന്നുകമിത്തുരുണാസവലോകദോഷമെന്നാലുമൊന്നിതുകടന്നുപറഞ്ഞിടുന്നേൻ നന്നായ്ധരാവിബുധപാലകനാഭവാനിൽ കന്നിച്ചിടുംപ്രണയമാണിതിനുള്ളമൂലം.

(ൻ൦)

ദുർമ്മാനിരാമനഴകളിവിടുത്തെനേശ്വരമമ്മസ്സസമ്പ്രതിമുഴത്തരഹസ്യമാണ് സന്മാഗ്നിയായൊരുവോന്നിയിയോഗ്യമല്ലിതെമ്മാടിയാകുമിവളൊത്തൊരുകൂടിയൊട്ടം.’

(ൻ൧)

എന്നിട്ട് എന്റെ മനോരാജ്യംപോലെയൊന്നും പറവിലെന്നല്ല കോരപ്പൻ രാമമേനവന്റെ നേരെ ദേഷ്യപ്പെട്ട മേൽവടി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു വളരെ രൂപകൊടുത്ത് ഈ വിദ്വാനെൻ്റെ താമശീൽപ്പണി കളഞ്ഞു.

ചോ:— നന്നായി ഈ കള്ളന്റെ പണി പോയത്ത്. ബ്രാവോ

ണശാപംകൊണ്ടിനിയുമാവത്തുവരും. കോരപ്പന്നു നല്ല ലൌകികമുണ്ടു്. നല്ല ശിക്ഷയാണു് കോരപ്പനെ അനുഗ്രഹിപ്പാൻ ഞാൻ പോവട്ടേ.

ചോമാതിരി (പോയി.)

തുപ്പൻ:— ഐ, മുഴുവൻ പറയുംമുമ്പിലോടിക്കഴിഞ്ഞു വിട്ടുപാൻ. എന്നാൽ പോട്ടേ. ഈ വിട്ടുപോന്നോടു കാര്യം പറയാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതേ, ഇനി രാമമേനവനെ കാണാൻ പോവുക തന്നെ. (നടന്നു നോക്കിട്ടു്)

കല്യാണിതൻജനകനാകിയരാമനെത്തു
കല്യാണശീലഗുണവാരിധിരാമമേനോൻ
സല്ലാപമിങ്ങുപലതങ്ങനെചെയ്തുകൊണ്ടു-
മല്ലാസമോടു് അടുന്നിതുപുമാവത്തു്.

(൯൨)

മൃഗശൃംഗ കഴിച്ചിട്ടു കത്തേയ്ക്കു കടക്കാം. അതാണു നല്ലതു്. ഈ കൊടുത്തിലേയ്ക്കു പോവുക തന്നെ (തുപ്പൻ നന്ദൂരിപോയി)

വിഷ്ണുഭംഗം

(അനന്തരം രാമമേനവനും രാമൻനായരും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാമമേനോൻ— തുപ്പൻ നന്ദൂരിപ്പാട്ടീണു് എഴുന്നള്ളിയില്ലല്ലോ. എന്താണിത്ര താമസം?

രാമൻനായർ— വേഗം വരാമെന്നാണവിടുന്നരുളിച്ചെയ്തതു്. എന്താണാവോ?

(അണിയായിൽ) ഇതാ ഞാൻവന്നു എന്നു്. (അനന്തരം തുപ്പൻ നന്ദൂരി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാമമേനോൻ:— (എണീട്ടിട്ടു്) ഇവിടന്നീക്കുസാലയിലിരിക്കു്.

തുപ്പൻ:— (ഇരുന്നിട്ടു്) രാമമേനവനുമിരിക്കു്.

(രാമമേനോൻ ഇരിക്കുന്നു.)

തുപ്പൻ:— (വിചാരം)

മാനംചേന്നുധികാരമുള്ളവന്നിപോ.

യമ്പോടുതൻപ്രാണനാം

മാനഞ്ചുമിഴിയോടരോ! വിരഹമാ-
 യിന്നേരമെന്നാകിലും
 ഉറണംചൊറണയാതെഴന്നുഴൽപുറ-
 ത്താക്കുന്നതില്ലിന്നിവൻ
 നൂനംചേരസിയെയ്യുമുള്ളവർവിഷ-
 തെയ്യസേവ്യ്ക്കുംസദാ.

(൯൩)

രാമമേനോൻ:— അല്പനാകകൊണ്ടു രാമൻനായരോടീവക കാ
 യ്മമാനം കല്യാണി പറയില്ലത്രേ. ഇവിടുത്തോടു ചോദി
 ച്ചാൽ വിവരം മുഴുവനറിയാമല്ലോ. എന്റെ ഉദ്യോഗം
 പോയ ഹിതം അവളറിഞ്ഞുവോ?

തുപ്പൻ— ഉവ്വ്.

രാമമേ— എങ്ങിനെയാണറിഞ്ഞത്? അവളുടെ പിന്നത്തെ
 വിചാരമെന്തല്ലാമാണ്?

തുപ്പൻ— പറയാം.

‘തപദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടിക്കുപടമൊടുനട-
 കുന്നശാമൻറെററല്ലോ-
 തദ്യോഗപേ. കിവിട്ടേൻധനവതിസമനാ-
 യോരത്താൻചാരുശീലേ!
 മദ്യോഗതന്നെനല്ലുഗുണമതിനന്നിന്ന-
 കിന്നിയന്നിയ്യവണ്ടാ-
 ത്തുദ്യോഗത്തനുപോയാലഹമധികമന-
 തം. വാണിയ്ക്കുനിന്നിന്നിന്നി.’

(൯൪)

ഇങ്ങിനെ കോരപ്പൻനായർ വീരവാദം പറഞ്ഞിട്ടാണവ
 ശീവിവരം കേട്ടതു.

രാമമേ— എന്നാട്ടോ?

തുപ്പൻ:—

മുത്തശ്ശിയെക്കുറിനമായൊരുപേടികൊണ്ടാ-
 മുത്തരവം. ത്തെച്ചവിലെ. അമുച്ഛിടാതെ
 ചിത്തംദരിച്ചുവെച്ച. നൂറുവാട്ടുമേകി-
 ക്കുവെച്ചെന്നാ. ത്തെ. സംസാധിയാഞ്ഞവച്ചേറുപോയാൾ. (൯൫)

പിന്നെ കൊച്ചിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ കൊച്ചി 'എന്താണ് കല്യാണി! നിന്റെ മുഖം വല്ലാതെ കണ്ടിരിക്കുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചു.

കല്യാ:— (കരഞ്ഞുംകൊണ്ട്)

നാരീമണേ! ദുർഗ്ഗാമൈനിസ്തു
പാരാതനന്ദമുഖം വരണമേന്മേൽ
കോരപ്പനെൻ പ്രാണസമൻമാനം
ചേരത്തമശ്ശീൽപ്പണിപോക്കിപോലും. (൯൬)

ഇനി അദ്ദേഹം ഇവിടെ താമസിക്കുമോ? ഇല്ല.

ഷീനം വെടിഞ്ഞുദായുള്ളൊരുമുത്തിമൂലം
പ്രാണേശനെപ്പണരവാൻ തരമില്ലതാട്ടേ
ചേണാൻമോദമൊടിനിപ്രിയനേനമുക്കു
കാണാനുമില്ലതാമിങ്ങിനെയായില്ലോ. (൯൭)

ചട്ടാരസൽഗുണഗണാംബുധികാന്തനായ്ക്കേർ-
വെട്ടിട്ടെനിക്കിനിയിരിപ്പതിനിലുമോഹം
ഇഷ്ടാത്മജാലമതുമിങ്ങഴലേറമേകാ
കഷ്ടം! നിനക്കിവിതിലേറമസഹ്യമുണ്ടോ? (൯൮)

പാരദുർഗ്ഗാമൈനിസ്തു സുഖമു-
ണ്ടാവില്ലതാട്ടേമഹാ-
ധീരശ്രീമതിമന്ത്രിമാന്യമണിയ-
ദ്ദേഹത്തിനാഹന്ത! ഞാൻ
പാരാതിത്ഥമകീർത്തിചേർത്തൊരുവളായ്.
തീർന്നിട്ടിനിക്കാൽക്കുണം
നേരംചോലുമിരിപ്പതെങ്ങിനെശുചാ
കത്തുന ചിത്തംമമ.? (൯൯)

എന്തിനു വളരെ പറയുന്നു?

നീങ്ങാതൊരീനിരുചമാത്തിസചേ! സഹിപ്പാൻ
വാങ്ങില്ലവരക്കതുവശാലിടവിട്ടിട്ടാതെ
തേങ്ങിക്കരഞ്ഞവര ചടച്ചു ചടച്ചുടൻന-
ല്ലേങ്ങിപ്പിശാചിന്റെതിരായതിനെന്തുവേണ്ടു? (൧൦൦)

കല്യാണിനാടകം

രാമ:— (ദീർഘശ്വാസമിട്ടിട്ട്—വിചാരം) സ്രീജിത്തുനരാഗമുണ്ടെങ്കിൽ പുരുഷനില്ല. പുരുഷനനുരാഗമുണ്ടെങ്കിൽ സ്രീജില്ല. ദൈവഗത്യാ രണ്ടു പേർക്കും തമ്മിൽ അനുരാഗമുണ്ടെങ്കിൽ കാൻവക്കോ ബന്ധുക്കൾക്കോ സമ്മതമില്ല. താള വരുമ്പോൾ സോരവരാ, സോര വരുമ്പോൾ താളവരാ, താളസോര കൂടി വരുമ്പോൾ നായയ്ക്കുവസരവരാ എന്നുപോലെത്തന്നെയാണ്. ഇതൊക്കുപ്പാടെ ചേർന്നു വരാൻ പ്രയാസം. ഞാനിപ്പോൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? (ആലോചിച്ചിട്ട്) അവൾക്കൊരു എഴുത്തയയ്ക്കുകതന്നെ. (കടലാസും മഷിയും തുച്ചലുമെടുത്തു വെച്ചിട്ട്) എന്താണെഴുതേണ്ടത്? അവൾക്കു സമാധാനം വരാൻ കുറച്ചാത്മപ്രശംസയും കൂടി എഴുതാതെ കണ്ടു കഴിയില്ല. (എഴുതുന്നു)

അയിപ്രിയേ! തപൽപദപത്മയുഗം-
 സംസ്കൃതധന്വംഭവനൈകമാന്യം
 ഹാതുനശക്ലോമൃമമദ്യദേശം
 നഷ്ടാധികാരോപ്യനുരാഗബലഃ. (൧൦൧)

തഥാപി തപസംയോഗവിപ്ലവുലാവശീകരണപരമേഷ്യം ധനം സമ്പാദയിതും സമസ്തവസ്തുസാരഭൂതത്വേന മധുരശിസാമൃതം കൈശ്ചിത് കൃതതത്സാജ്ഞാ ദേശം യാമി. പരമ്പരയാ തപന്നിമിത്തോയം മമാധികാരനാശ ഇദാനീയേശസ്തുരോപി നചിരാദേവ ജളജനവിരഹവിദഗ്ദ്ധജനസഹവാസബാഹുതരധനാഗമവിമലവിതതയശാംസ്യൽപാദയിഷ്യതീതി ശുഭോദകം ഏവ.

സന്ത്യക്തംഭയശങ്കിതൈജ്ജളജനൈ-
 രേതൈരസ്യയാകലൈ-
 ദ്വിദപാംസേഃഗുണവേദിനോതിവിമലാ-
 സ്സമ്മാനയിഷ്യന്തിമാം
 തത്തജ്ഞാനസമുദ്രമദ്യദിവസം
 ചോരാസകാരാദിഭി-
 സ്യക്തംകിംബാഹുമാനയന്തിനജനാ
 ഭാസപൽപ്രഭാഭാസുരം? (൧൦൨)

വിശേഷതശ്ചേദം വദാമി.

പുഷ്പാമസ്യോംപ്രിയവിരഹിതാ
 ദുർഭഗൈകൈവഹാഹം
 കിംമേപ്രാണൈഃപിതിതവശുചാ
 മാരുചിസ്സാഹസേഭൂത്
 നാനോപായൈർമ്മമനാ സിജോ
 ദുഃഖദസ്സൗഖ്യദസ്തേ
 ഷണാസൈഃസ്യാദതിമതിമതാം
 മാദൃശാംകിന്നപശ്യഃ?

(൧൦൩)

(എഴുത്തു തുപ്പൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു)

തുപ്പൻ:— (മേടിച്ചുനോക്കിട്ടു വിചാരം)

കോരപ്പൻ എഴുത്തുതന്നെ രൂപമില്ല. പിന്നെ എന്തിനാണാവോ സംസ്കൃതത്തിലാക്കിയത്? ചെന്നെന്ന് കരുതിട്ടായിരിക്കും. (സ്പഷ്ടം) ഇതിലെഴുതീട്ടുള്ളതു ശരിയാണ്.

വിദ്വന്മണീഭാവപ്രമല്ലെ സമ്പ്രാപ്തൈഃപൈഃജ്ഞാശയം
 അജ്ഞാനവക്തവ്യൈതാവ്യഭൂതൈഃകോപിനക്ഷമഃ (൧൦൪)

അതുകൊണ്ടൊരു പക്ഷത്തിലിവിടുന്നു പോവുന്നതു രാമനേവന്നു നന്നു്.

രാമൻനായർ:— ഈ എഴുത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇവിടന്ന് അരുളിച്ചെയ്യണം. എന്നാലേ അടിയന്നു പഴ മനസ്സിലാവുള്ളു.

തുപ്പൻ:— (അർത്ഥം പറയുന്നു)

രാമൻനായർ:— ശരി. മൃഗന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടാൽ വിദ്വാന്മാർക്കു ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇവിടെ ഒരു കഥകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ജടായു ചത്ത ദിവസം എഴു എന്തു? ശ്രീപരമേശ്വരൻ വിഷം കുടിച്ചപ്പോൾ കൂടെ അർ? ഗോപസ്ത്രീകളെത്ര ഹവിസ്സുണ്ടാണ് പണ്ടു ഭഗവതിയെ ഭജിച്ചത്? എന്നും മറ്റും ചോദിച്ചു ഒരു ശാണൊരു ശാസ്ത്രീകളെ മടക്കിയോടിച്ചു എന്ന്.

രാമമേ:— രാകേന്ദ്രതുല്യമുഖിയാർക്കകതാരിലുള്ള ശോകംനശിപ്പതിനുമേനിയുമുണ്ടെഴുത്തിൽ ലോകോത്തരോക്തിപടുവായിട്ടമങ്ങുവേണ്ട പാകത്തിലൊക്കെയവളോടിനിയോതിടേണം

തുപ്പൻ:— ഞാൻ പറഞ്ഞുനോക്കാം. കൂടക്കൂടെ എഴുത്തയയ്ക്കണം. എനിയ്ക്കു മേൽവിലാസം വെച്ചയച്ചാൽ മതി.

രാമ:— അങ്ങിനെതന്നെ.

(അണിയറയിൽ—കോലാഹലം എല്ലാവരും കേൾക്കുന്നു)

രാമൻനാ:— (നോക്കിട്ട്)

ചെല്ലൊങ്ങുംശീമയിൽതീഞ്ഞാരുസുകചിരമാം
മോതിരംജോടുവെള്ള-
ക്കപ്പായംതൊപ്പിവാപ്പാസ്സൊരുവടിചെറുതാ-
യുള്ളൊരീവെള്ളലേസ്സ്
കെല്ലേറുംകട്ടിമുണ്ടെന്നിവവിരവിലണി-
ഞ്ഞിപ്പൊളച്ചൊരുവേര-
ണ്ടൊപ്പംതമ്മിൽതകുത്തങ്ങിനെകിസുചിസുവെ-
ന്നോതിവന്നെത്തിടുന്നു. (ഘ്രാന്ത)

രാമമേ:— എന്നാൽ താനീയെഴുത്തുംകൊണ്ടു ചൊയ്ക്കാളു.

രാമൻനാ:— ഓ. (എഴുത്തുമെടിച്ചു പോയി)

(അനന്തരം ശങ്കരമേനോൻ തുടങ്ങിയ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ശങ്കര:— ഐ! നമ്പൂരിപ്പാട് ഇവിടെ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നുണ്ടോ?

തുപ്പൻ— ഉവ്വ. ഇനി വേഗം ചൊവ്വായി.

ശങ്കര:— എന്താണടിയങ്ങളോടിവടയ്ക്കു വിരോധമാണെന്നുണ്ടോ?

തുപ്പൻ— ഐ! അതൊന്നുമല്ല. നിങ്ങൾതമ്മിൽ കിസുചിസു കിസുചിസുവെന്നു പക്ഷികരയുന്നപോലെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയി. ഇനിയ്ക്കു തൊരുവസ്തു മനസ്സിലാവില്ലാ. അപ്പോൾനന്നെ മുഷിയുമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ്.

ശങ്കര:— അടിയങ്ങൾ മലയാളത്തിലേ പറയുന്നുള്ളു. എന്നാലോ?

തുപ്പൻ— എന്നാൽ ഞാൻ ചോവുന്നില്ലാ.

രാമ:— നിങ്ങളെല്ലാവരും കോടതി തുറപ്പടുക്കുകൊണ്ടു് അവരവരുടെ കോടതികളിലേയ്ക്കായിട്ടു ചോവുന്നു അല്ലേ?

ശങ്കര:— ഏ.സ്.

തുപ്പൻ— ഞാൻ പോവ്വായി.

ശങ്കര:— ഓ! ഇനി പറയില്ല. പോവേണ്ട.

രാമ:— ഞാനും നിങ്ങളൊരുമിച്ചുതന്നെ വരാം.

ശങ്കര:— വർത്തമാനം ഞങ്ങളും കേട്ടു. എന്താണിങ്ങിനെ വരാൻ കാരണം?

തുപ്പൻ— നിങ്ങളെല്ലാവരുമിങ്ങിനെ നിന്നാൽ പന്തിയാവില്ല. (എല്ലാവരും കസാലകുളിരിയ്ക്കുന്നു.)

കുറുപ്പ്— എന്താണിങ്ങിനെ വരാൻ കാരണമെന്നു ചോതിപ്പാനുണ്ടോ? അങ്ങിനെയല്ലെ ഈ നാട്ടിലെ സ്വഭാവം?

പണിയ്ക്കൂർ — എങ്ങിനെയല്ലേ?

മാരാർ— പണിയ്ക്കൂർക്കുനെ വിവരമില്ലായിരിയ്ക്കും.

കുറുപ്പ്— ഞാൻ പറയാം.

മാരാർ— (ഉപായത്തിൽ പുതുവാളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.)

കുറുപ്പ്— ഞാൻ തെറ്റി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പുതുവാളു പറഞ്ഞോട്ടെ.

ഭാവംഗ്രഹിച്ചുപലഭോഷ്ടകളിംപറഞ്ഞു
സേവയ്ക്കുനില്പവനല്ലവനെന്നുപേര്
നേരെന്നുതന്നെകരുതിശ്ശണദോഷമെല്ലാം
നേരിട്ടുരപ്പവനനിന്ദകനെന്നുപേര്. (൧൦൭)

ഭോഷ്ടംതരത്തിലുടനേഷണിയുംപറഞ്ഞു
നിൽക്കുന്നസേവനെജമാനനുക്കണ്ണുതന്നെ
ചികെന്നുസേവകർമദത്തൊടുചെയ്തുകൊ-
മൊക്കെക്ഷമിയ്ക്കുമതുമിങ്ങിതിമാനമത്രേ. (൧൦൮)
ആവോളംജനമാത്മപക്ഷമതിലാ-

യീടാൻപരപ്രീതിയെ-
ബുദ്ധിചിട്ടിനവാകുപ്രവൃത്തിവിനയം-
ദാനങ്ങൾസത്യംനയം
ദേവബ്രാഹ്മണഭക്തികേവലപുരാ-
ണാചാരതാൽപര്യമെ-
ന്നേവംവാബഹുവേഷമോടുമിവിടെ-
ത്തുള്ളുന്നതീഷ്ടാനടി.

(൧൦൯)

ഇദ്രിക്കിൽ ചേർന്നുവെന്ന് അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു
സർവ്വവൃത്താന്തപാലാൽ
വിദ്വാനായീടുവാൻ ഹൃദയമുണർത്തുവാൻ
നായ്കവിചിത്രവാൻ

വിദ്യാഭ്യാസം മുടക്കും പരന്നുടണമെ-
ങ്ങൊക്കെയും ദോഷമാക്കാ-

നല്ലൊഗിയ്ക്കു തരത്തിൽ ശിവ! ശിവ! പറയാൻ
വയുഴന്നുയരമെല്ലാം. (൧൧൧)

യുക്തിയുക്തമെന്തെന്നുവേൾ
ബുദ്ധിയുക്തമെന്തെന്നുവേൾ
നരയുക്തമെന്തെന്നുവേൾ
ധരിയുക്തമെന്തെന്നുവേൾ.

(൧൧൧)

ഉത്തമകോഴകാരുണ്യം സിദ്ധിപ്പാൻ സേവയുതെന്മാ
ശുദ്ധം വൃഥാ ഘലതെന്നു ബുദ്ധിസത്യാദിസർവ്വവും. (൧൧൨)

മടവാർവഴിയായിട്ടു മടവാകാതെ സാമ്പ്രതം
നടക്കുകാരുമീനാട്ടിലടക്കം വെച്ചിടല്ലേമേ. (൧൧൩)

(൧൧൩)

മാരാർ— (സ്വകാരുമായിട്ട് ശങ്കരമേനോൻ) പുതുവാളുടെ മു
ഖം വല്ലാതെ കണ്ടുവന്നു. ഇനി മതിയാക്കിയ്ക്കൂ. എന്തിനാണു
വെറുതെ പറയുന്നതു്.

ശങ്കരൻ— (സ്വയം) കുറുപ്പേ! പണിയുരോടിത്ര പറഞ്ഞാൽ മതി.
പണിയുരോ— ഇപ്പോളേണ്ടെന്നായി.

പുതുവാൾ— കൈലാസനാഥനായ നാനലതൃപ്തമായ
വൈലാരിനല്ലസുഖമായിപ്പറഞ്ഞിറങ്ങാൻ
ലീലാരസത്തൊടിനീനോക്കുകൊടുലാത്താൻ
കോലാഘലത്തൊടിവിടന്നു നടക്കയല്ലീ. (൧൧൪)

(൧൧൪)

രമ്യം— ഓ ഹോ! (തുപ്പൻ നമ്പൂരിച്ചോട്) ഇവിടുണ്ടെങ്ങോട്ടാ
ണ്?

തുപ്പൻ— ഞാനും നിങ്ങളൊരുമിച്ചുതന്നെ വരാം.
(എല്ലാവരും പോയി.)

മൂന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

കല്യാണിനാടകം.

നാലാമങ്കം

(അനന്തരം ദാമോദരനും മാധവനും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ദാമോദരൻ— ഇതു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തീർന്നു. മദിരാശിയിലായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു രാമനേവനെക്കാണാനാദ്യംതന്നെ അങ്ങോട്ടേക്കു പോയി. അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ അവിടുന്ന് വീട്ടിലേക്കു പോന്നു എന്നു കേട്ടിട്ട് ആ വിദ്വാന്റെ വീട്ടിൽച്ചെന്നു. അപ്പോൾവിടേക്കുളൊളകൾ പറഞ്ഞു: “ഇവിടെയില്ല, വിച്ചകമ്പറമ്പിലേക്കു പോയി എന്നാണു കേട്ടത്” എന്ന്. എന്നിട്ടിപ്പോളിവിടെ എത്തി. എനി എങ്ങോട്ടെല്ലാമാവോ പോവേണ്ടിവരുന്നതു്.

മാധവൻ— ചിത്തേമടിമുഴുത്തിനി
മദ്ധ്യേപിൻവാണിടൊല്ലതാൻ
ബുദ്ധിമുട്ടാതെകാൽപ്പങ്ങൾ
സിദ്ധിപ്പാൻകഴിയില്ലെടോ. (൧൧൭)

ദാമോ:— വേണ്ടടിക്കിൽബുദ്ധിമുട്ടിയാൽപോരെ?

മാധവ:— നൊമ്മളിപ്പോൾ വേണ്ടാത്തടിക്കിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നുണ്ടോ?

ദാമോ:— മദിരാശിയിൽനിന്നു് അങ്ങോട്ടു പോരേണ്ടിരുന്നില്ലാ. അവിടെയിനിയും നല്ല വക്കീലന്മാരില്ലേ? അതിൽ നന്നായിട്ടൊരാളെ ആക്കായിരുന്നു എന്നാണെന്നന്റെ പക്ഷം.

മാധവ:— ആരാദിത്യനതെന്നപോലമിതതേ-
ജസ്സുള്ളവൻപാഷ്കിൽ?
സൗരഭ്യംപരമെന്തിനുള്ളമൃഗനാ-
ഭിഷ്ണുള്ളപോലുഴിയിൽ?
പാരംപാൽപ്രഥമക്കുറിയ്ക്കുസമമായ്
നൽസപാദുകൊണ്ടെന്തയോ?

പാദാതേമതിരാമമേനവനേശ്വരം
പോലോക്ഷ്കോലുനതഃ? (൧൧൩)

ദാമോ:— ഇതുപോലെ ബുദ്ധിയുള്ളൊളിപ്പെങ്കിലും നൊമ്മുടെ കാർത്തികൻ മതിയായിട്ടുള്ളൊളിപ്പൊ?

മാധ:— ഉപ്പായിരിക്കുന്നു. എന്നാലുമൊന്നാണെന്നൊ പക്ഷം. കാർത്തികൻ നടത്തുന്നത് ആവുന്നേടത്തോളം നിഷ്കർഷിച്ചു ഉത്തമ പക്ഷത്തിൽ വേണം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സമയം തോറൊൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാഞ്ഞിട്ടാണ് ഞാൻ തോറൊതെന്നു ബുദ്ധി ക്ഷയത്തിന്നിടയാവും

ദാമോ:— അതു ശരിയാണ്.

മാധ:— ഇനിതന്നോട് ഒന്നുകൂടി പറയാം. ഈ കാർത്തികിനി തന്നിട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരില്ല.

ദാമോ:— ഉം.

മാധ:— ഇന്നിവിടെ ഒരു കലകേന്ദ്രം ചാർച്ചാക്കുന്നുണ്ട്. അതിലീ രാമമേനോൻ വന്നിട്ടു.

ദാമോ:— കലയുടെ സ്വഭാവമന്താണ്?

മാധ:— കോരപ്പൻനായർ ആ വിദ്യാർത്ഥന്റെ ഭാര്യ കല്യാണിയുടെ അടുത്തു കത്തിക്കൊന്നു.

ദാമോ:— സാക്ഷാൽ കോരപ്പൻനായരോ?

മാധ:— ഓ!

ദാമോ:— എന്താണ് കാരണം?

മാധ:— ഈ രാമമേനവനാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണത്രേ.

ദാമോ:— തനിക്കെങ്ങിനെയാണിതു മനസ്സിലായത്?

മാധ:— ഞാനങ്ങാടിയിലേക്കു കാശ്രമാനൻ പോയപ്പോൾ അവിടെ സംസാരിച്ചു കേട്ടതാണ്.

ദാമോ:— ഇതാ ഇതു വിചിത്രപ്പെട്ടവയായി.

മാധ:— (നോക്കിട്ട്) രാമമേനവന്റെ ശിഷ്യൻ കിട്ടണിനായരിതാവരണം (അനന്തരം കിട്ടണിനായർ പ്രവേശിച്ചിട്ട്)

കിട്ടണി:— നിങ്ങളെങ്ങോട്ടാണു പോവുന്നതു്?

മാധ:— ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ.

കിട്ടണി:— എന്തിനാണ്?

മാധ:— രാമമേനവനെ കാണാൻ. താനോ?

കിട്ടുണ്ണി:— ഞാനങ്ങാടിയിൽ. അവിടെ രണ്ടു നാഴിക കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് കാണാൻ നല്ലതു്.

മാധ:— ഉം.

കിട്ടുണ്ണി:— മെച്ചപ്പെടുനിജമനോഹരജായയോടും കൊച്ചമ്മയോടൊമൊരുമിച്ചിതരാമമേനോൻ മച്ചിന്നകത്തിവിടെവാണൊരുഗൃഹകാര്യം- മിച്ഛാനുളളമുരചെയ്യുകയാണിദാനീം. (൧൧൭) അതാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.

മാധ:— (ദാമോദരനോട്) എന്നാൽ നോക്കൂ കള്ളിച്ചവന്നിട്ടു കാണാം അല്ലേ?

ദാമോ:— അതെ.

കിട്ടുണ്ണി:— ഞാൻ പോണം. (കിട്ടുണ്ണി പോയി)

മാധ:— നോക്കും പോവൂ (എല്ലാവരും പോയി) വിഷ്ണുഭം.

(അനന്തരം രാമമേനവനും കല്യാണിയും കൊച്ചുപ്രവേശിക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:— ഇവിടുത്തെ നേരെ ഇവൾ കുറച്ചു ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

രാമ:— എന്താണത്?

കല്യാ:— (കൊച്ചിന്റെ നേരെ നോക്കി നൊന്തി ചുളിക്കുന്നു)

കൊച്ചു:— വരൻവരേണ്യാകൃതിരാമമേനോൻ വരാതിരിയ്ക്കുന്നതിനെന്തു ഹസ്യം? പരാംഗനാസംഗരസംനിമിത്തം മാനുപോയോമമവൃത്തമല്ലോ? (൧൧൮)

എന്നും മറ്റും പരിഭവം പറഞ്ഞും കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

രാമ:— എന്താണിവിടെ ഇങ്ങിനെ തോന്നാൻ കാരണം? എഴുത്തു കിട്ടിയപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ പുറപ്പെട്ടുവല്ലോ. ഒട്ടും താമസിച്ചില്ലല്ലോ.

കൊച്ചു:— ഇവളുടെ പരിഭ്രമംതന്നെ. എനിക്കിവിടെ നിന്നുനി

ടയില്ല. പയ്യിനെ കറന്നിട്ടില്ല; കുട്ടി ഇതാ നിലവിളിയ്ക്കുന്നു; ഞാൻ പോണം. (കൊച്ചു പോയി)

രാമ:—ചിലപ്പോൾ ചില കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടിവിടെ വരാൻ താമസം വന്നു എന്നുതന്നെ വന്നേയ്ക്കാം. എന്നാലും നിയ്യിങ്ങിനെയാണോ വിചാരിയ്ക്കുരതു്. നിന്റെ ഓരോരോ കഥ ഞാൻ മറക്കില്ല.

ചന്ദ്രശ്രീമുഖി! ചന്ദ്രപുഷ്പരണയിൽ
ചന്തംവരുത്തിട്ടുവാൻ
മന്ദമന്ദമണഞ്ഞു തരുകളിയാ-
ടിക്കൊണ്ടുനിന്നങ്ങിനെ
മുന്നംനിയ്യിനിദാ നവുനിരചമാ-
നന്ദനഹമ്യസ്ഥനാ-
മെന്നിൽചേർത്തകടാക്ഷമാലമറിമാൻ-
നേത്രോ!മാക്കിപ്പുത്താൻ. (൧൧൯)

ഏനാക്ഷീമണി! മൂന്നുമേണപുരമാം
ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചേറ്റവും
ചേണാൻ!ടിനനിന്ദുഖേന്ദുരചിത്താൻ
ലാക്കോടുനോക്കുംവിധേയ
കോണോടൊത്തൊരുനോട്ടവുമാവമുദാ
കൊഞ്ചിക്കഴഞ്ഞൊട്ടുവു
നാണപൂണ്ടൊരുനാട്ടുവുമാവമി-
ച്ചാലുംമാക്കിപ്പുത്താൻ. (൧൨൦)

വാട്ടാവിട്ടൊരുലജ്ജകൊണ്ടുകരളിൽ
കത്തു നകാമാഗിയെ-
കാട്ടീടാതെകടുത്തതാവമാടുനോം
മണിക്കഴങ്ങുവിധേയ
നാട്ടുംകൊണ്ടുവിലംഗ്രഹിച്ചഥനയോ-
പായാലുടൻനൊമ്മാള-
ക്കുട്ടിയ്ക്കുത്തൊരുനിന്റെതോഴിയെമറി-
ച്ചല്ലേമാക്കിപ്പുത്താൻ. (൧൨൧)

(ഒന്നുംകൂടി പതുക്കെ)

ഭാവംചേർന്നുകിടന്നുതേൻ ചൊടിനുക-
ന്നാലിംഗനംചെയ്തടൻ
പൂവില്ലപ്പതുമാൽമുതിന്നുവൃതിയും
വിട്ടുണ്ടുപെട്ടന്നുമോ!
വാവേകാദശിഷ്ടിയെന്നുമുതലാം
പക്കത്തിലുംപണ്ടുനീ-
യാവോളംബതചെയ്തുകേളിമഹതാം
മാന്വേ!മാക്കില്ലൊൻ.

(൧൨൨)

സല്ലാപംതവരൂപകാന്തിരതിചാ-
തുർച്ചാദിയെന്നല്ലുമോ!
കല്യേ!നിൽപ്പനടുപ്പുടുപ്പിവകുറ്റം
രോഷപ്രഹഠാദിയും
എല്ലാംമോഹനമാകയാലയി!നിന-
കിങ്ങുളളതോരോന്നമൽ-
കല്യാണീമണിമാന്വമഞ്ജുളമുടി-
കല്യേ!മാക്കില്ലൊൻ.

(൧൨൩)

വേണമെന്നുവരുമോസദാപരം
കേണിടുംമമപരാംഗനാരതം?
പ്രാണവേദനയതികലൈന്തോടോ!
വ്യാണവായനവിനോദമാകുമോ?

(൧൨൪)

എനിങ്ങുണ്ടായ വ്യസനങ്ങളെ ഞാൻ കാച്ചു പറയാം.

ഇഷ്ടായ്മംമമകിട്ടിടുംപൊഴുതിലും
കീർത്യാദിയാംസൽഗുണം
പെട്ടന്നിങ്ങനെയുബൊഴുംസുഖമതൊ-
ട്ടില്ലെന്നുമല്ലെൻപ്രിയേ!
കഷ്ടേ!പാൽപമതികലൈൻദയിതയി-
ല്ലല്ലോപുമാസർവ്വമെ-
ന്നൊട്ടോത്തവിയാതരക്ഷണമിരു-
ന്നിട്ടില്ലവിട്ടല്ലൊൻ.

(൧൨൫)

വീര്യശാധരിമാർമണേ! കടിലയാ-
 മീമുത്തിയുംമുത്തനും
 ചെയ്യുന്നല്ലോരുപദ്രവങ്ങൾമുഴുവൻ
 ഹാ! ഹാ! സഹിച്ചീടുവാൻ
 വയ്യാഞ്ഞിട്ടു മനംമറന്നുസഹസാ
 പ്രാണൻത്യജിച്ചീടുമോ
 നിത്യെന്നുംപലതോർത്തുകത്തിഹൃദയം
 കാളാത്തനാളില്ലമേ.

(൧൨൩)

കല്യാ:— ഞാനങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടൊന്നും തോന്നരുത്. അച്ഛൻ മരിച്ച സങ്കടംകൊണ്ടും ഇനി ഇവർ ഞങ്ങളെ എന്തല്ലാമാണാവോ ചെയ്യുന്നതെന്ന ഭയംകൊണ്ടും രക്ഷിപ്പാനൊരാളെ കാണുന്നില്ലകൊണ്ടും ക്ഷേപ്പാടെ നന്ന വ്യസനിച്ചു പറഞ്ഞതാണ്.

രാമ:— ശരിയാണതിങ്ങിനെവരും. ആട്ടെ എങ്ങിനെയെല്ലാമാണിവർ രാമനെ കൊണ്ടത്?

കല്യാ:— ശിവ! ശിവ! അത്ര വിചാരിയ്ക്കാൻ വയ്യ. അത്ര കഠിനമായിട്ടാണ്. (കരയുന്നു)

രാമമേ:— കരയാതേകണ്ടു കാര്യം പറയൂ!

കല്യാ:— എങ്ങിനേയാണ് കരയാതേകണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. കട്ടിയിലമ്മ മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം അച്ഛനായിട്ടും അമ്മയായിട്ടും അച്ഛൻതന്നെയായിരുന്നു. ചിലതൊക്കെ വിചാരിച്ചിട്ടു മനസ്സുവല്ലാതേകണ്ടു കത്തുന്നു.

(അച്ഛനോടു നേരിട്ടു പറയുപോലെ)

താൻതോന്നിത്തൊഴിൽകൊണ്ടുബാല്യമതിൽ ഞാ-
 നങ്ങളെഴുംമേനിയേൽ
 മാത്തുംപിച്ചുമടിയ്ക്കുമിങ്ങരിശമാ-
 കന്നേരമെന്നാകിലും
 സന്തോഷിച്ചു ചിരിയ്ക്കുന്നിന്നിടേവൊൻ
 ചെയ്തിട്ടതില്ലപ്പിയം
 ചിത്തുംപ്രേമമിവണ്ണമില്ലകളവി-
 ല്ലാതെന്റെതാതാക്ഷമേ.

(൧൨൪)

കൂത്തിനുപോണമിഹകാണണമുത്സവംമേ

കൂത്താടണപലതുമീവിധമെന്റകാമം

ചേങ്ങിടവാറയി! പുരാതവബുദ്ധിമുട്ടി-

നോന്തോന്തെന്തില്ലശിവനേ!തളരുന്നചിത്തം. (ഘരവു)

ഞാൻ ദുഃഖിസ്തുവോളിത്ര ദുഃഖിസ്തുനാനം സുഖിസ്തുവോളി
ങ്ങിനെ സുഖിസ്തുനാനം ഇനി ആരാൺ? (എന്ന് ഒരകേ കരയുന്നു.)

രാമ:— (വിചാരം) ഇവൾക്കു സ്നേഹത്തിന്നു നല്ല ഉറപ്പുണ്ട്, നി
ശ്ചയംതന്നെ. അതു പല സംഗതികൊണ്ടും സ്സാഷ്ടമാവുന്നുണ്ട്.

(സ്സഷ്ടം)

യെരുംപിടിസ്തേണമൊരുത്തനങ്ങോ

സ്തൈര്യംധരാവാസമതിനാചാന്താൽ?

ആയേ!കഥിസ്തേന്തഫലംകഴിഞ്ഞ-

കാർയ്വചിചാരിച്ചുകരഞ്ഞുവന്നാൽ? (ഘരൻ)

കഴിയുമെങ്കിൽ ഇതു ചെസ്തോളോടിതിന്റെ പകരം ചോ
ദിസ്തേണം അതാൻ വേണ്ടതു്.

കല്യാ:— ഞാൻ വിചാരിച്ചാലെന്തു കഴിയും?

രാമ:— ഉണ്ടായ വിവരം കേൾക്കട്ടെ, പിന്നെയൊക്കെ ഞാൻ
നേരെയൊക്കിക്കൊള്ളാം.

കല്യാ:— മുത്തശ്ശി ഒരു ദിവസം സന്ധ്യസമയത്തിലെന്നെ ഒരു
പാടു തല്ലി.

രാമ:— എന്താൻ കാരണം?

കല്യാ:— കോരപ്പന്നു സപായീനമാവാഞ്ഞിട്ട്. ഞാനപ്പോൾത
ന്നെ ഈ അകത്തു വന്നു വാതിലടപ്പ് സാക്ഷയിട്ടു കിടന്നു.
ഞാനുണ്ണാതേകണ്ടു ദേഷ്യപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന വാവരം അപ്പ
ൻ കേട്ടിട്ടു നാലഞ്ചപ്പവുംകൊണ്ടുവന്നീ വാതുക്കൽ വിളിച്ചു.
അപ്പന്റെ ഒരു കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു. അ
പ്പനകത്തുകടന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞുതുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും അ
പ്പനോടു ഞാൻ വളരെ ആവലാതി പറഞ്ഞു. അപ്പന
തൊക്കെ കേട്ടു വിചാരപ്പെട്ട് ഒന്നും മിണ്ടാതേകണ്ടങ്ങിനെ
ഇവിടെയിരിസ്തുവോൾ കോരപ്പൻ വന്നു വേഗമകത്തേക്കു
കടന്നു. കബു! കിട്ടി കള്ളനെ എന്നുപറഞ്ഞ് ഒരു മൂനയു

ജി വിശ്വാസത്തികൊണ്ട് അച്ഛന്റെ കഴത്തിലൊരു കത്തുകുത്തി. അപ്പോൾ അച്ഛൻ അയ്യോ കല്യാണീ! എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു വീണു. ഞാൻ പരിഭ്രമിച്ചു തീപ്പെട്ടി ഉറച്ചു വിചക്ഷ കൂട്ടത്തി. അപ്പോളച്ഛനങ്ങിനെ നിലത്തുകിടന്നു പരചക്രംകൊള്ളുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസത്തി മുഴുവനും കഴത്തിൽ കേറീട്ടുണ്ട്. അച്ഛനാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ കോരപ്പൻ വല്ലാതെകണ്ടായി. അച്ഛന്റെ സങ്കടം കണ്ടിട്ടു സഹിയ്ക്കാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടു ഞാനറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു കരഞ്ഞു. അപ്പോൾ മുത്തശ്ശി 'ആരാണി! ഇവിടേ കിടന്നു തൊള്ളതൊറക്കുന്നത് ആരേയുമൊരു പേടിയില്ലാണ്ടു്?' എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് അകത്തേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. എന്റെ നേരെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു 'മിണ്ടരുത്, മിണ്ടിയിയാൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.' എന്നു പറഞ്ഞു. കരച്ചിലൊതുക്കിട്ട് ഇനിയ്ക്കൊതുങ്ങിയില്ല. അപ്പോൾ മുത്തശ്ശി എന്നെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടു് 'ഇങ്ങനെയുള്ള ചേട്ടകൾ ഇമ്മന്നാൽ ഭ്രമിയൊക്കപ്പൊടെ നശിച്ചുപോകും. ഇവളെ അങ്ങോട്ടു കൊന്നെങ്കിലോ' എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ കോരപ്പന്റെ വാലിയകാരോടു പറഞ്ഞു ഇവളുടെ വായയും കയ്യും കാലും കെട്ടി അങ്ങേപ്പൊത്തേത്തങ്ങനും കൊണ്ടിടാൻ. അപ്പോൾ:—

ഓംഗമകന്നുടേന്മാർ
 മങ്ങാതെന്നെപ്പിടിച്ചുബന്ധിച്ചു
 അങ്ങോടുകോണിൽകൊണ്ടി.
 ട്ടിങ്ങിനെയിവിടെക്കിടക്കുന്നിയെന്നാർ. (൧൩൦)

പിന്നെ ഒന്നും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. കൊച്ചു് ആ അകത്തിരുന്ന് ഈ കിട്ടിവാതലിൽകൂടിയൊക്കെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

(കൊച്ചു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

രാമ:— (കൊച്ചിനോടു്) കല്യാണിയെക്കെട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി ഒരു മുക്കിവിട്ടതിന്റെ ശേഷം അവരെന്തെല്ലാമാണ് ചെയ്തതു്?

കൊച്ചു— അയ്യയ്യോ! ശിവ! ശിവ! രാമ! രാമ! ശംഭോ! വയ്യിന്നിക്കഥപറവാൻനമുക്കതെല്ലം

വെച്ചുപിടിക്കുന്നതായകാൽമോത്താൽ

തിരുച്ചേഴ്വരമേവനംമനസ്സിൽ. (൧൩൧)

രാമ:— വെറുതെയല്ല ചോദിക്കുന്നതും? കേട്ടിട്ടു കാൽമുണ്ടു്.

കൊച്ചു— എന്നാൽ പറയാതേകണ്ടു കഴിയില്ലല്ലോ; പറയാം. കല്യാണിയെ കൊണ്ടുപോയതിന്റെ ശേഷം രാമൻ നായർ 'കഴുത്തിൽനിന്നീ പിശാകത്തി വേഗത്തിലൂടെയെടുത്താൽ കൊള്ളാം. വല്ലാതേകണ്ടു വേദനയാവുന്നു. ഇതുറിയെടുത്താ ലസാരം ഭേദമുണ്ടാവുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്' എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മുത്തശ്ശി കോരപ്പനോടു 'ഇപ്പോഴീവനെ കൊല്ലണം. ഈ വിദ്വാനാണീകല്യാണിയെ വെച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത്' എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാമൻനായർ പ്രാണഭയത്തോടു കൂടി 'അയ്യോ! നിങ്ങളെന്നെ കൊല്ലല്ലേ! ഞാൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ കേൾക്കാം. പിന്നെ എന്തിനാണെന്നെ കൊല്ലുന്നത്' എന്നും മാറ്റം വെച്ചു ഒരു ആശ്രയിച്ചുപറഞ്ഞു കൊണ്ടു തൊഴുതു തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മുത്തി വെട്ടുകത്തികൊണ്ടു തൊഴുന്ന കയ്യിന്മേൽതന്നെവെട്ടി.

രാമ:— എടി ഭൃഷ്ടേ!

അഴകൊടുവിധിയെല്ലാം
കഴുകിക്കഴുകിക്കുഞ്ഞുതീത്തവച്ചേ!
കഴു വരി!മുത്തി!നിന്നെ
കഴുവേറീടുന്നതുണ്ടകണ്ടോനീ. (൧൩൨)

കൊച്ചു— പിന്നെ ഇനിപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു നോക്കാൻ വയ്യാതെകണ്ടായി.

ചേടിച്ചുഞാൻകിടുകിടന്നുവിച്ചുകൊണ്ടു
മൂടിപ്പുതച്ചുതകർന്നുവിടെക്കിടന്നേൻ
കേടറകന്തമതിനാൽകടൽമാലകത്തി
ച്ചാടിച്ചിടുന്നതിഹവാഷകിലാഷകാണാം? (൧൩൩)

തുപ്പൻനമ്പൂ തിരിപ്പാടുമപ്പോൾത്തന്നേഭയാകലം
ഷിപ്രംവാതിൽതുന്നാട്ടുണ്ടുപ്യാതിരയിലോടിനാൻ. (൧൩൪)

കല്യാ:— ഇപ്പോഴുമതൊക്കെ വിചാരിച്ചിട്ടിനിപ്പോൾ വല്ലാതേകണ്ടാവുന്നു.

കൊച്ചു— കല്യാണിയുടെ കാലിന്മേലും മാറും കയറുകൊണ്ടു കെട്ടിയ പാടുണ്ടു്.

രാമ:— (നോക്കിട്ട്)

നെന്മേനിവാകയുടെപ്പുവണങ്ങിടുന്ന
നിന്മേനിയിങ്ങിനെമുറക്കി വരിഞ്ഞുകൊട്ടാൻ
ചെമ്മേനിനമ്മിലിഹതോന്നുകയില്ലൊരാൾക്കും
വന്മേനികേറുകയതല്ലരിക്കൾക്കുപോലും. (൧൩൭)

കങ്കണോചിതഗുണങ്ങളുള്ളൊരീ
നിൻകരത്തളിർവരിഞ്ഞവകരെ
✓ ശ്രംഖലാങ്കിതശരീരരാജവൻ
ശങ്കയില്ലിഹശശാങ്കനേർമുഖി! (൧൩൮)
(അണിയറയിൽ)

ചുറ്റുംവളഞ്ഞുപുരതൻറപ്പുറത്തുനില്പിൻ
മുറത്തുനിങ്ങൾവഴിപോലെമനസ്സിൽ
അററംവെടിഞ്ഞ ചതിയുള്ളൊരുമുത്തിതന്നെ-
ത്തൊറന്നകത്തിഹകടന്നതിരഞ്ഞിടാഞ്ഞാൻ. (൧൩൯)

കൊച്ചു— (നോക്കിട്ട്)

കുറപ്പുപ്പിട്ടൊരുമുറന്നിങ്ങു
പരമഭ്രമത്തോടിഹവന്നിടുന്നു
ധരിയ്ക്കുന്നംഭീതിവശാൽജനങ്ങൾ
വിറയ്ക്കുമിയാളുടെമടുകണ്ടാൽ. (൧൪൦)

രാമ:— (നോക്കിട്ട്) ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനവനാണിത്
(അനന്തരം ഇൻസ്പെക്ടർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാമ:— എന്താണിത്ര പരിഭ്രമം?

ഗോപാ:— ആ കള്ളിമുത്തിയെ കാണാനില്ലാ.

രാമ:— എങ്ങിനെയാണതു നിങ്ങളേ കയ്യു വിടുവോയതു്?

ഗോപാ:— അവളെ കച്ചിപ്പിള്ളമ്പോൾ ആ കൺസ്റ്റേബിൾ ക
റച്ചനേരമൊരാളോടു വിശേഷം പറഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്നു. പി
ന്നെ നോക്കിയപ്പോഴേക്കും കാണാനില്ലാതെകണ്ടായി.

രാമ:— അതു കണ്ണുതൊറിയാൽ ചതിയ്ക്കുന്നവകയാണു്. ആ
ട്ടേ, നിങ്ങൾ പിന്നെ എന്തു ചെയ്തു?

ഗോപാ:— കുറിനയാമിവർവേഗമൊളിച്ചുപോ-
 യുടനെയക്കരപറുമതോത്തുതൊൻ
 കടവുവാറമതികലശേഷവും
 തടവുചെയ്തിതുതാമസമെന്നിയേ. (ഈന്ദൻ)

രാമ:— ഇവർക്ക് കാടിപ്പോവാൻമാത്രം കായണലമുണ്ടോ?

ഗോപാ:— ചെമ്പന്ന കരുതിയുടൽ തരക്കേടില്ലല്ലോ.

രാമ:— ആട്ടെ! പിന്നെ.

ഗോപാ:—

പരിചോടുടനങ്ങളൊലാം പരിശോധിച്ചുനിസ്സലം
 ഉരുശോകമൊടിക്കാലമരിശംവളുരുനമേ. (ഈശ്വരൻ)

അവർ ഈ വീട്ടിൽ വന്ന് കളിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നാണെ
 ന്റെറ പക്ഷം.

കല്യാണിയും കൊച്ചും:— (ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടു) അയ്യോ! മുത്ത
 ശ്ശി ഇവിടെയുണ്ടോ?

രാമ:— (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു)

വല്ലാത്തടുത്തയെഴുന്നോരുമുത്തിയിപ്പോൾ
 പൊല്ലീസ്സുകാരുടെറിമേണ്ടതിലാകമൂലം
 തല്ലിപ്പുകാങ്കിലതുമല്ലറികൊന്നുമേചെ-
 യ്യില്ലെന്നാച്ചിടുകനിങ്ങൾയേപ്പെടേണ്ടോ.

ഗോപാ:— നല്ലബാല്യത്തിലെപ്പേടി-
 യില്ലാതാവില്ലൊരിയ്ക്കലും

രാമ:— അല്ലേസവേ! വേടിമാത്രം-
 മല്ലേസർപ്പസപഭാവവും.

ഗോപാ:— ആട്ടെ. ഞാനിവിടെയെക്കേ നോക്കട്ടെ. (നോക്കി
 ട്ടു) എങ്ങും കാണാനില്ലല്ലോ. എന്താണു വേണ്ടത്?

രാമ:— ആ കളത്തിന്റെ വക്കത്തൊക്കെ നല്ലവണ്ണം ഒന്നുകൂടി
 നോക്കണമെന്നാണെന്റെ പക്ഷം. പക്ഷേ ഞാനും കൂടെ
 വരാം.

ഗോപാ:— അവിടുത്തെ നോക്കലും മതിയാക്കിട്ടില്ല. നോക്കും
 പോവ.

രാമ:— (കൊച്ചിനോടു) നിങ്ങളിനി എന്താണ് ഭാവിയിലുണ്ടാകുന്നത്?
കൊച്ചി:— കുളിച്ചു് അമ്പലത്തിലേക്കു പോവാൻ.

രാമ:— അതു കഴിച്ചു നിങ്ങൾ വരുമ്പോഴത്തേക്കു് ഞാനും വരാം.

(കൊച്ചും കല്യാണിയും പോയി. രാമനോടും ഗോപാലനോടും കൗരവന്മാർ സംസാരിക്കുന്നു)

ഗോപാ:— എന്തൊരാളാണ് ഈ കേൾക്കുന്നത്?

രാമ:— മുത്തിയെ കണ്ടുകിട്ടി എന്നുണ്ടോ?

ഗോപാ:— ഇതാ ഒരു കൺസ്ത്രേബധം കാടിവരുന്നു.

(അവൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഗോപാ:— ഇതാ ഈ വിദ്വാനൊന്നു പറയാൻ ഭാവിയിലുണ്ടാകും.

കരകൃഷ്ണൻ പുറപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. നന്നെ കണ്ണടയുണ്ടു്.

രാമ:— കൈതപ്പു മാറിട്ടു സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മതി.

കൺ:— (തെരുങ്ങിക്കൊണ്ടു്) മുത്തിയെ കിട്ടി.

ഗോപാ:— ഒരു കണക്കിൽ പറഞ്ഞു.

കൺ:— ഞാൻതന്നെയാണ് കണ്ടെത്തിയതു്.

രാമ:— അവൾ ഈ വിദ്വാനെൻ്റെ കയ്യിൽ നിന്നാണെന്നുണ്ടോ പോയതു്?

ഗോപാ:— അതെ.

രാമ:— അതാണ് ഇതു പറയാൻ ഇത്ര രസം. താൻ നല്ല മിടുക്കൻ.

കൺ:— ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരാനു പറയട്ടെ?

ഗോപാ:— ഓ. (കൺസ്ത്രേബധം പോയി)

രാമ:— ഇതാ മുത്തിയെ കൊണ്ടുവന്നു തുടങ്ങി.

(ആകാശത്തിൽ) ഇവൾ ആ വിഷക്കൂട്ടിൽ ചെന്നിരുന്നുവല്ലോ. അവിടെ കറുപ്പും കാലെടുത്തു വെള്ളം ചീറ്റി. പാമ്പിനെൻ്റെ കൂടാണു്. ഇവൾക്കൊരു പേടിയില്ലേ പാമ്പിനെ. പാമ്പു വേണമെങ്കിൽ ഇവളെ പേടിക്കുന്നു. പാമ്പിനേക്കാൾ എത്ര തൃഷ്ണയാണിവൾ. എന്ന്.

രാമ:—

പത്തുനൂറ്റായിരംലോകത്തെത്തു നിന്നിറങ്ങിയവർക്കും
മുഖമിഷയംലേശമില്ലീമുത്തിയുത്സവവിസ്മയം. (൧൪൩)

ഗോപാ:— അയ്യോ! ഇവൾ വലിയ മരോ വകയാണ്. ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചിട്ട് ഇവളെക്കൊണ്ടുമാത്രമൊന്നും പറയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. (അനന്തരം കൈകൾ വിടിക്കുന്ന രണ്ടു കൺ സ്റ്റേബൾമാരോടുകൂടി മുത്തിയും പിന്നിലൊരു കൺസ്റ്റേബളും പ്രവേശിക്കുന്നു) പിന്നിൽനില്ക്കുന്നവൻ:— ഇവളുടെ കൂനൊന്നു തീർക്കട്ടെ ഞാൻ. (ഗദയുടെ തലകൊണ്ടു മുതുകൊന്നിടിക്കുന്നു)

മുത്താ:— അയ്യോ!

പിന്നിൽ:— ഇപ്പോഴും നല്ലവണ്ണം തീർന്നില്ല. (കുന്നുകൂടി ഇടിക്കുന്നു)

മുത്താ:— അയ്യയ്യോ!

വല:— എടോ! വളരെ ആയാലിവൾ ചത്തുപോവും.

ഇട:— ഇവൾ ചാവില്ല. ഇവളെ കാലനുകൂടി പേടിയാണ്.

പിന്നിൽ:— ഇവളെ കൊന്നിട്ടെനിക്ക് എന്തു ശിക്ഷവന്നാലും വേണ്ടില്ല. (കുന്നുകൂടി ഇടിക്കുന്നു, മുത്തി വീഴുന്നു)

ഗോപാ:— വെറുതെ ഉപദ്രവിയ്ക്കരുത്.

രാമ:— ഐ! ഇവളെ കൊണ്ടുപോട്ടെ. കാണാൻ ലേശം രസമില്ല. ചേട്ട പോട്ടെ.

ഗോപാ:— നിങ്ങളുതിനെ കൊണ്ടുപോവൂ.

കൺ:— എണീക്ക്. ഉം എണീക്ക്. കൂട്ടാക്കില്ലേ? വേണോ?

ഗോപാ:— അതിനെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോവൂ.

(കൺസ്റ്റേബൾമാർ മുത്തിയെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോയി)

രാമ:— ആവൂ! ആ എട്ടു പോയല്ലോ.

(ആകാശത്തിൽ)

മേരുകൂടനതെന്നുള്ള കോരപ്പൻതൻമഹാഗജം

സൈപരംമദിച്ചുപായുന്നു പാരംവഴിയിലൊക്കയും. (൧൪൪)

ഗോപാ:— നോക്കു വേഗമങ്ങോട്ടു പോവാ.

രാമ:— അങ്ങിനെതന്നെ. (പിന്നെയുമാകാശത്തിൽ)

കച്ചോടസ്ഥലവുംകളാഭകലരും

കാപ്പിക്ലഷിത്തോട്ടവും

മുച്ചുടംപൊടിഭസ്മമാക്കിയമോ.

ടെത്തുന്നമത്തദിപം

ഉൾച്ചുടോടെതിരിട്ടുകാണുമവരെ-
 കുത്തിത്തകുത്തിടുവാൻ,
 കൊച്ചോടീബത! കല്ലുതട്ടിവഴിയിൽ-
 കല്യാണിവീണാളഹോ!

(൧൪൫)

രാമ:— (വരിഭ്രമിച്ചു) അയ്യോ! അബദ്ധം പിന്നെയുമെന്താണോ?
 ഗോപാ:— കോരപ്പൻനായർ കല്യാണിയുടെ അച്ഛനെക്കുത്തി
 കൊന്നു. അവന്റെ ആന കല്യാണിയേയും കുത്തിക്കൊല്ല
 മെന്താണോ?

രാമ:— ഫലിതമൊക്കെ പിന്നെയുവാം. നോക്കുണ്ടോടു വേഗ
 മോടിപ്പോവ.

(രണ്ടാളും ഒഴിഞ്ഞു)

രാമ:— (വിചാരം)

ഇഷ്ടപ്പെടുംഭയിതയെ തടവടങ്ങിനിന്നി-
 ക്കാഴ്ചിച്ചുകിട്ടിയിതുന്നാളടനപ്പൊഴെയ്തും .
 ഓഷ്ടപ്പെടുംപിഡിയതെന്തെടകയ്യിൽനിന്നു
 തട്ടിപ്പറിവുകുളവാൻതുടരുന്നവെനോ?

(൧൪൬)

(സ്വയം) തോക്കു നിറച്ചിട്ടില്ലേ?

ഗോപാ:— ഓ! ഹോ! ആനയെക്കണ്ടാലുപ്പാൾ കഴിച്ചേയ്ക്കാം
 ഞാൻ.

രാമ:— (വിചാരം) ഓടീട്ടും ഓടീട്ടും അങ്ങോട്ടെത്തുന്നില്ല

(നേരെ നോക്കിട്ടു)

ആവൂ! ജയിച്ചു സുഖമായുടനുള്ളിൽ വീണു
 ജീവൻനമുക്കുമനമൊന്നുതണുത്തിരിപ്പോൾ
 ഇഴചാരന്നാരിമണികൊച്ചിനൊടൊത്തു ചാവു-
 താവുന്നവേഗമൊടുമോടിവരുന്നേനോ. (൧൪൭)

(അനന്തരം കൊച്ചും കല്യാണിയും പ്രവേശിക്കുന്നു)

കൊച്ചു:— കല്യാണി! നിന്നെക്കു വീണിട്ടു വല്ലതും ചാറിയോ?

കല്യാ:— കല്ലുകൊണ്ടിവിടംപൊട്ടി തെല്ലിതാകീറിവസ്ത്രവും
 അല്ലാതൊന്നുവേച്ചില്ല നല്ലകാലമതാകയാൽ. ( )

രാമഃ— (കേട്ടിട്ട്) എന്റെ മനസ്സുകാണിവരുകിത്രയെങ്ങും വരണ്ട; പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടു സന്തോഷം തന്നെയാണു്. ഇത്രേ പറിയുള്ളുവല്ലോ. ഇതിലും വളരെയധികം വിചാരിച്ചു.

ഗോപാഃ— (കല്യാണിയെ നോക്കിട്ടു വിചാരം) ഇവളുടെ ബ്രഹ്മസൃഷ്ടി വിശേഷം തന്നെ.

തലയുന്മുലയുന്വിശേഷമഞ്ചം
വലയുവക്രമമതുംമഹാമനോജ്ഞം
നിലയുള്ളൊരുധീരലോകമെല്ലാ-
മലിയുപുഞ്ചിരിയുന്മനോഭിരാമം. (൧൪൯)

കലയോടിയുന്നകണ്ണുചന്ദ്ര-
കലയോടീഷ്യയെഴുലലാടദേശം
വലിയോരുന്നിതംബമെന്നിവറിൻ-
വിലയോതാനന്തരാക്ഷ്മോതുതകണ്ടാൽ. (൧൫൦)

കുറവൊരാരുതകമത്തൽതകും
നിറവുന്നിമ്ലമായ്വെളുത്തപല്ലം
അറിവുള്ളവരുംതെളിഞ്ഞുകണ്ടാൽ
തറവാടപ്പടിതന്നെതീരുകത്തൂ. (൧൫൧)

ഉടയുന്മദമോടുപടുക്കുപ്പ-
ന്നടിയുന്നൽകളഹംസനായകന്റെ
വിയുപരമത്തലൊത്തുതത്തി-
പ്പിയുന്നീനടയുന്ത്രിലോകരമ്യം. (൧൫൨)

രാമഃ— (അടുത്തുചെന്നിട്ട്) പിന്നെയെങ്ങിനെയാണു കല്യാണിയെ ആന കുത്താതേകണ്ടു കഴിഞ്ഞതു്?

കൊച്ചുഃ— അപ്പോഴെഴുത്തും അനവധി ആളുകൾകൂടി പിന്നാമ്പുറത്തറിഞ്ഞു. അപ്പോഴൊന്നു അങ്ങോട്ടോടി.

ഗോപാഃ— (രാമമേനവനേയും കല്യാണിയേയും ഒരുമിച്ചു നോക്കിട്ടു വിചാരം) ഇവർ രണ്ടാൾക്കും തമ്മിൽ നല്ല ചേർച്ചയുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ തന്നെയാണു് വേണ്ടതെന്നു തോന്നും.

രാമ:— ഗോപാലമേനേ! ഏന്താണുള്ളിൽ വിചാരിച്ചു രസിക്കുന്നതു്?

ഗോപാ:— (വിചാരം) കള്ളനപ്പോഴെയ്തു മനസ്സിലായി.

(സ്പഷ്ടം)

ചേരണ്ടതുപോലെ ചേർന്നുതന്നെ.

കല്യാ:— (തലതാഴ്ന്നു)

രാമ:—(വിചാരം)

മാനോട്ടോടുന്നകൺകൊണ്ടുടനടനഴകോട്
ടെൻമുഖംനോക്കിവെള്ള.

ശ്രീനടുണ്ടായനൽപ്പഞ്ചിരിയൊടുവദനം
താഴ്മിത്തന്നപിതന്റെ

ഈനാട്ടുകാണുകയാലെനുടെമിഴികൾതണു
ക്കുന്നുവല്ലാതകണ്ടാ

വൈനാട്ടിൽപെട്ടമഞ്ഞെപ്പിലുമിതിനെതിരാ
കില്ലെനിക്കില്ല പാദം.

(൧൫൩)

(അകാശത്തിൽ)

പെയ്യുംമദംബുവാടുപേയുവിടിച്ചുപായ-

നിയ്യാനരോഷമൊടുചെയ്യുമുപദ്രവത്തെ

അയ്യോ! സമിപ്പതിനുവയ്യിവനാഞ്ഞുകത്തി

ക്കയ്യിൽകിടച്ചുത്വിലംതവിടാക്കിടുന്നു.

(൧൫൪)

ഗോപാ:— ഒ! അവിടെ കലശലായി; നോക്കു വേഗമങ്ങോട്ടു പോവ.

രാമ:— ഇവർക്കു സഹായമാരുമില്ലല്ലോ.

ഗോപാ:— ശിഷ്യൻ കേശവനെ അയയ്ക്കാം. കേശവാ! (കേശവൻ പ്രവേശിച്ചുട്ട്) എന്ത്?

ഗോപാ:— ഇവരെ ഇവരുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടാക്ക.

കൊച്ചു:— (രാമമേനവനോട്) വേഗം വരില്ലേ?

രാമ:— സുശയമോ?

(കേശവനൊരുമിച്ചു കല്യാണിയും കൊച്ചും പോയി)

രാമ:—(വിചാരം)

കുറച്ചുനൽ ചില്ലിവളച്ചു കണ്ണും
ചെരിച്ചിവണ്ണരസമോടുമെന്നെ
ചിരിച്ചുപായത്തൊടുനോക്കിനോക്കി-
ത്തിരിച്ചുപോകുന്നിവളെത്രസന്നം!

(൧൫൪)

ഗോപാ:—പോവൂ.

(ണ്ടോളം കുറച്ചു നടക്കുന്നു)

ഗോപാ:—(നേരേനോക്കിട്ട്)

അമ്പാ! മഹാരസികനാനതടിച്ചുനീണ്ട
തൃമ്പികരംതുടുതടുപ്പൊരമുന്വിലെല്ലാം
വമ്പിച്ചുയന്തലനല്ലവളുത്തകുന്ന
കൊമ്പേറെനീണ്ടചെവികേമമിതൊക്കെയേറാം. (൧൫൬)

രാമ:—ഇയ്യാനെ മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെ?

ഗോപാ:— ഇല്ല, കേട്ടിട്ടുണ്ടു, കോരപ്പൻറെ മേരുക്കൂടൊന്നു. കണ്ടപ്പോൾ ഇതിനെ വെടിവെട്ടാൻ തോന്നുന്നില്ല.

രാമ:—ശരിയാണ് അത്ര നന്ന് ആന. ഇതിനെ വെടിവെട്ടാതെ കണ്ടു പിടിച്ചുകെട്ടിത്തൂങ്ങാത്തുമാറിയില്ല. നോക്കു പോവ.

(ഏല്പാവതം പോയി)
നാലാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

കല്യാണിനാടകം.

അഞ്ചാമങ്കം.

(അണിയറയിൽ)

ഇക്കാലംനാവുപോയിടിനമണികൾകണ-
ക്കൊന്നുമോതാതെകണ്ടായ്
വക്കീലന്മാരശേഷംജഡിജിയവർകളും
സ്വസ്ഥനായ്തീർന്നു

നോക്കിച്ചൊല്ലുന്നുനന്നായ്നിജമൊഴിമുഴുവൻ
കെല്ലൊടൊപ്പിട്ടുനൽകാ-

ആക്കൻചൊല്ലീസ്സുസനാധിവമഹിതമഹാ-
മൊലിഗോപാലമേനോൻ.

(൧൫൭)

ഈ സാക്ഷിവിസ്താരം കഴിഞ്ഞുവെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ടു കല്യാണിയമ്മയെ കൊണ്ടുവരാൻ പോവുകതന്നെ. എന്ന്.

(അനന്തരം ജഡിജിയും വക്കീലന്മാരും ഗോപാലമേനവനും മറ്റും പ്രവേശിക്കുന്നു)

അച്ഛതമേനോൻവക്കീൽ:— (എണീറിനിട്ട്) സാക്ഷിക്കാരനോട് ഒരു ചോദ്യവുംകൂടി ചോദിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ജഡിജി:— ആദ്യ ചോദിക്കാം.

അച്ഛത:— ൧-ാം സാക്ഷിയുടേയും ൨-ാം സാക്ഷിയുടേയും മൊഴികൊണ്ട് ഈ കുറ്റം നടക്കുമ്പോഴവിടെ കല്യാണിയമ്മയുണ്ടെന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാലീ കല്യാണിയമ്മയെ ഇതിലന്യായഭാഗം സാക്ഷിയായി ചേർക്കാതിരിപ്പാൻ കാരണമെന്തു്?

ജഡിജി:— ഒരു കുറ്റം നടക്കുന്നതു പത്താഴ്ചകൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലവരെയൊക്കെ സാക്ഷികളാക്കി ചേർക്കണമെന്നു നിയമമുണ്ടോ? ഹീ! ഈ ചോദ്യം സാരമില്ല.

അച്ഛത:— ഈ ചോദ്യം പൊതുവിൽ നിസ്സാരമാണെന്നു തോന്നുമായിരിക്കും. എങ്കിലും ഒരു ഗുണം സിദ്ധിപ്പാൻ വഴിയൊക്കുന്നതാകയാൽ കോടതി. അനുവദിക്കാത്തപക്ഷം പള്ളരെ സങ്കടമുണ്ട്.

ജഡിജി:— ൧- ആദ്യ ഉത്തരം പറയൂ?

ഗോപാ:— ഈ കല്യാണി എന്ന സ്ത്രീ ൧-ാം പ്രതിയുടെ ഭാര്യയും ൨-ാം പ്രതിയുടെ മകളുടെ മകളുമാകയാൽ നേരു പറയുമെന്നു വിശ്വാസമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ്.

അച്ഛത:— (ഇരിക്കുന്നു)

ഗോപാ:— (മുഴുവൻ വായിച്ച് ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. നീങ്ങിനിന്നു നോക്കിട്ടു വിയാരം)

വെക്കുംവൊന്നുംമടങ്ങുംചിരമചിവിലാ-
 സങ്ങൾകൊണ്ടിങ്ങുവന്നീ
 നിലപ്പുംവേക്കൊക്കെവല്ലാതലർശരശിവിതൻ-
 ചൂടിനാലാടലോടേ
 ഉൾക്കമ്പംചേർത്തുകൊണ്ടിയ്യുധരമണമുഖി-
 തയ്യലാൾവൈൽമറയ്ക്കാൻ
 മൂക്കമ്പിക്കാലിണങ്ങുന്നരിയകടവിടി
 ചിന്നിതാവന്നിടനൂ.

൧൫൮

രാമഃ— (വിചാരം)

നാനാജാതികളുംനിറഞ്ഞുവിലസു-
 ന്നിക്കോടതിയ്ക്കുള്ളതിൽ
 താനേചെന്നന്നയുന്നതിന്നതിഭയം
 തിങ്ങിപ്പരുങ്ങിദൃതം
 ഞാനെങ്ങെന്നതുമങ്ങുമിങ്ങുമധുനാ
 നോക്കിപ്പതുക്കെപ്പരം
 മാനേലുമിഴിമെഴലിയാമിവളണ-
 ണത്തിടനൂകൂടംശുചാ.

൧൫൯

ജഡിഃ— (വിചാരം)

ആരെല്ലാമെന്നെന്നോക്കുന്നതുകതുകമൊടെ-
 ന്നങ്ങുമിങ്ങുംതരത്തിൽ
 ചാരെല്ലാംനോക്കിനോക്കിപ്പരിഹസിതരസം
 തഞ്ചിമന്ദംചിരിച്ചു
 നേരില്ലാരുനമുക്കെന്നോരുത്തെച്ചിവൊടഹം-
 ഭാവമുൾക്കൊണ്ടുശുദ്ധം
 നേരില്ലാത്തോരുനൽത്തേൻമൊഴിയിവൾവിദവോ-
 ടരൂവെന്നത്തിടനൂ.

൧൬൦

(അനന്തരം കല്യാണി പ്രവേശിക്കുന്നു)

അച്ഛതഃ— (നോക്കിട്ടു വിചാരം)

ഇവൾതന്നംഗഭംഗിസ്ത്രില്ലവസാനംമനോഹരം
 ഇവൾകാരണമായിട്ടീ വ്യവഹാരമതുപരാം.

൧൬൧

കല്യാ:— കോടതിയിൽനിന്നും

ശാസ്ത്രി:— കല്പിച്ചു ചോദിക്കുന്ന

കല്യാ:— കല്പിച്ചു ചോദിക്കുന്ന

ശാസ്ത്രി:— സാക്ഷിസംഗതിയെപ്പറ്റി

കല്യാ:— സാക്ഷിസംഗതിയെപ്പറ്റി

ശാസ്ത്രി:— ഒക്കെയും

കല്യാ:— ഒക്കെയും

ശാസ്ത്രി:— സത്യമായി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം

കല്യാ:— സത്യമായി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം

ശാസ്ത്രി:— അസത്യം യാതൊന്നും ബോധിപ്പിക്കില്ല

കല്യാ:— അസത്യം യാതൊന്നും ബോധിപ്പിക്കില്ല

ശാസ്ത്രി:— ഇതിന്നീശ്വരൻ സാക്ഷി

കല്യാ:— ഇതിന്നീശ്വരൻസാക്ഷി.

അച്ചുത:— (എന്നീറിട്ടു) ൧-ാംപ്രതി കേക്കിരിയേടത്തു കോ
രപ്പൻനായരെ അറിയോ?

കല്യാ:— ഉവ്വ്.

അച്ചുത:— ൨-ാംപ്രതി പിള്ളകുപ്പറമ്പിൽ ചെരേക്കി എന്ന സ്ത്രീ
യെ അറിയോ?

കല്യാ:— ഉവ്വ്.

അച്ചുത:— ൩-ാംപ്രതി കോങ്ങാട്ടു കുഞ്ചുക്കുറുപ്പിനെ അറിയോ?

കല്യാ:— ഉവ്വ്.

അച്ചുത:— ൪-ാംപ്രതി ചക്കാമ്പാമ്പിൽ ചങ്കുനായരെ അറി
യോ?

കല്യാ:— ഉവ്വ്.

അച്ചുത:— തെങ്ങുകാട്ടിൽ രാമൻനായരെ അറിയോ?

കല്യാ:— ഉവ്വ്.

അച്ചുത:— ഈ രാമൻനായരും ശേഷമേതരും തമ്മിൽ വല്ല ക
ലശലുമുണ്ടായവിവരം സാക്ഷിക്കാരത്തിയ്ക്കുറിയുണ്ടോ?

കല്യാ:— ഉവ്വ്.

അച്ചുത:— അതെന്നാണ്?

കല്യാ:— കഴിഞ്ഞ കർക്കടകം ൫-ാംനാ-

അച്ചുത:— എങ്ങിനെയുള്ള കലശലാണുണ്ടായത്?

കല്യാ:— (ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല)

ജഡി:— ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായില്ലെന്നുണ്ടോ?

കല്യാ:— മനസ്സിലായില്ല.

ജഡി:— അന്നത്തെ ദിവസം ഇവരെന്താണൊരു ലഘു ചെയ്തത്?

കല്യാ:— രാമൻനായരെ മോദൻ കൊന്നു. [തു്?

ജഡി:— എവിടെ വെച്ച്?

കല്യാ:— എന്റെ അകത്തുവെച്ച്.

ജഡി:— ഏതു സമയത്തിൽ?

കല്യാ:— അസ്തമിച്ചെടുമണി സമയത്തിൽ.

ജഡി:— രാമൻനായർ അപ്പോൾ അവിടെ വരാൻ എന്തു സംഗതി?

കല്യാ:— ഞാൻ വ്യസനിച്ചു കിടക്കുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടു സമാധാനം പറഞ്ഞു എന്റെ വ്യസനം തീർക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് അപ്പോൾ അവിടെ വന്നത്.

ജഡി:— നിന്റെ വ്യസനം തീർക്കണമെന്നു തോന്നാൻ രാമൻനായർ നിന്റെ ആരാണു്?

കല്യാ:— അച്ഛൻ.

ജഡി:— (വിചാരം) രാമൻനായർ ഇവളുടെ അച്ഛനാണത്രേ. ഈ വകക്കാഷ്ടന്മാരുണ്ടോ? (ചിരിയ്ക്കുന്നു. സ്വയം) കോരപ്പൻ നായർ അപ്പോഴവിടെ വരാൻ കാരണമെന്തു്?

കല്യാ:— ദിവസവും ആ നേരത്തവിടെ വരാറുണ്ടു്.

ജഡി:— ദിവസവും വരാൻ കോരപ്പൻ നിന്റെ ആരാണു്.

കല്യാ:— (ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല)

ജഡി:— കേൾക്കൂട്ടു ആരാണു്?

കല്യാ:— (പിന്നെയുമൊന്നും മിണ്ടുന്നില്ല)

ജഡി:— ഛീ, കോടതിയ്ക്കുവസരക്കേടാവുന്നു (മേശയിലിടിച്ചിട്ടു്) ഉടനെ പറയണം.

കല്യാ:— എന്റെ ആരുമല്ല.

കോര:— (വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു്) ഇവളിപ്പോൾ പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധാനേരുകേടാണു്. നാം ഇവളുടെ ഭർത്താവായിട്ടു പത്തുകൊല്ലമായി ഇവളെക്കൊണ്ടതിന്റെ സത്യം പറയിപ്പിക്കണം (എല്ലാവരും ചിരിയ്ക്കുന്നു.)

ജഡി.— എന്നാൽ കോരപ്പൻ ദിവസവും വരാഞ്ഞു സംഗതി?

കല്യാ.— അതിനിന്നു രൂപമില്ലാ.

ഗോപാ.— ഉത്തരം നന്നായി.

അച്ചുത.— ഇവൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടു്.

ജഡി.— കോരപ്പനവിടെ വന്നിട്ടെന്തു ചെയ്തു?

കല്യാ.— പിശ്ശാക്കത്തികൊണ്ടു കളിക്കുന്നതി.

ജഡി.— നിന്റെ അച്ഛനെ കോരപ്പൻ കുത്താഞ്ഞു സംഗതി?

കല്യാ.— (മിണ്ടുന്നില്ല.)

ജഡി.— ഉടനെ പറയണം. (മേശപ്പറത്തു തല്ലിട്ടു്) ഹി, കോടതിയ്ക്കു വസരം പോണു നേരായകാലം വേഗം പറയാൻ ഞെക്കുകമില്ലല്ലോ. പിന്നെ എന്താണാലോചിക്കുന്നതു്? കള്ളസാക്ഷി പറഞ്ഞാൽ ചങ്ങലവയ്ക്കും. നല്ല കാമ ഇരുന്നോട്ടേ. കോടതിയ്ക്കു വളരെ ദുഃഖമുണ്ടാകുമെന്നു, ഉടനെ പറയണം.

കല്യാ.— (പരാമിച്ഛിട്ടു്) രാമമേനവനാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.

ജഡി.— ഏതു് രാമമേനവൻ?

കല്യാ.— (ലജ്ജിക്കുന്നു)

ജഡി.— (ദേഷ്യപ്പെട്ടു്) നിന്റെ മന്ദസ്ഥിത്യവും കടാക്ഷവുമൊക്കെ പിന്നെയുവാം. കോടതിക്കു വസരം പോണു. വേഗത്തിലുത്തരം പറയണം.

കല്യാ.— (പേടിച്ചു) ഈ താമരക്കാട്ടിലെ രാമമേനവൻ.

ജഡി.— താമരക്കാട്ടിൽ രാമമേനവനെ കുത്തണമെന്നു കോരപ്പനു തോന്നാഞ്ഞു സംഗതി?

കല്യാ.— (തലതാഴ്ന്നിനിട്ടു വിചാരം) ഇനിക്കിതിന്റെ ഉത്തരം പറയാൻ വയ്യാ.

ജഡി.— (കറക്കെ) കേട്ടില്ലെന്നുണ്ടോ? താമരക്കാട്ടിൽ രാമമേനവനെ കുത്തണമെന്നു കോരപ്പനു തോന്നാഞ്ഞു സംഗതി? വയ്യാ പ്രാവിശ്യം ചോദിച്ചാലെ ഇവളുത്തരം പറയുമു; അങ്ങിനെയാണു് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. കോടതികളിലെ മട്ടുകളൊ

നാമിവരുകുറിവില്ലായിരിക്കും. (എന്നു പറഞ്ഞു പല ഭീഷണി കളിം കാട്ടുന്നു.)

കല്യാ.— (കരയുന്നു) (എല്ലാവരും വല്ലാതകണ്ടാവുന്നു.)

ജഡി.— എടീ! നിങ്ങളുടെ മയ്യാദയൊക്കെ ഞാനറിയില്ലേ? നിങ്ങളെല്ലാത്തവകക്കാരല്ലേ? നിങ്ങൾക്കെന്താണെവിടെ യാ പറയാൻ വയ്യാത്തത്? (എന്നും മറ്റും ശകാരിച്ചു തുടങ്ങി.)

രാമ.— (വിചാരം) എന്തു കോടതിയാണിത്! ആദ്യേ മേൽക്കോടതിയുണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടേ. (ശാമമേനവൻ പോയി)

അച്ചുത.— (വിചാരം) ഇൻസ്പെക്ടറേയും മാറ്റം സാക്ഷിയായിട്ടു വിളിയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ച് പട്ടിക എഴുതുമ്പോളീ ജഡിജിയുടെ സേവൻ കൃഷ്ണരായരുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടാണീകല്യാണിയേയും ചേർത്തത്. ഇപ്പോളിവളോടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തവും മാതിരികളും കാണുമ്പോൾ കൃഷ്ണരായരെനോടു പറഞ്ഞതു തന്നെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശവഴിയ്ക്കാണെന്ന് ഉറപ്പായിട്ടുണ്ട്.

(അറിയാതെ)

ദീനയാകുമിവരുകോറം
ഹാനിചേർക്കുന്നതോർക്കുകിൽ
ആനമീക്കോടതിയ്ക്കോട്ടും
മാനമാവില്ലൊരിയ്ക്കല്ലാ. (൧൬൫)

ആരംസഹായമിങ്ങില്ലാ-
തൊരില്ലെണ്ണിനെയിങ്ങിനെ
പാരമത്തൽപ്പെടുത്തിട്ടു-
മീരായർകുറിനാശയൻ. (൧൬൬)

ഇദ്ദേഹം ജഡിജിയായവുമുന്വെ ഒരു ദിവസമീകല്യാണിയമ്മയുടെ അകത്തുചെന്നു പൊങ്ങിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. അതാണിവളോടീത്ര സിദ്ധാന്തം. ഇനിക്കതിന്റെ നല്ല ഉഴുതാണ്.

ജഡി:— ശിവാധി! ആരാണവിടെ ഇരുന്നു കോടതികുപമാനമായ വാക്കുകൾ പറയുന്നത്?

ശിവാ:— (നോക്കിട്ട്) ആവോ! അവിടെ ഒരു പത്തുപതിനഞ്ചോളുകളിരിപ്പുണ്ട്. ആരാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ വയ്യാ.

ജഡി:— എന്നാലെല്ലാവരെയുമിങ്ങോട്ടു വിളിയ്ക്കൂ.

(ശിപായി പോയിട്ടു പതിനഞ്ചാടുകളൊരുമിച്ചു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

ജഡി:— ചെട്ടി തട്ടാൻ പട്ടാണി നസ്രാണി ജോനകൻ എന്ത്രപ്രാർത്ഥനകൾ കൊണ്ടു തുടങ്ങിയ നാനാജാതിക്കാരാണിവർ. ആരാണിങ്ങോടതിയ്ക്കു പമാനമായ വാക്കു പറഞ്ഞത്? (എല്ലാവരും വരവരവരുടെ സ്വരത്തോടുകൂടിയൊന്നിച്ച് ഇനിക്കു ത്രുപമില്ലെന്നു പറയുന്നു.)

ജഡി:— കള്ളന്മാരെ നിങ്ങളൊക്കെത്തമ്മിൽ ഒത്തുകൊണ്ടു പറയുകയാണല്ലോ? ആട്ടെ നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകം പതിപ്പത്തുറപ്പികു പിഴ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

(അവർ പലവിധത്തിലും സങ്കടം പറയുന്നു.)

(രാമനേവൻ പ്രവേശിച്ചിട്ട് യഥാസ്ഥാനം ഇരിക്കുന്നു.)

(ഒരു ശിപായി പ്രവേശിച്ചിട്ട്) മേക്കോടതിയിൽ നിന്നെന്തെങ്കിലും കല്പനയുണ്ട്.

ജഡി:— ഗുമസ്തൻ! അതിങ്ങോട്ടു മേടിയ്ക്കൂ.

ഗുമ:— (മേടിച്ചു കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നു.)

ജഡി:— (മന്ത്രിയ്ക്ക് വായിച്ചിട്ട്, വിചാരം) മേൽക്കോടതിയിൽ നിന്നിങ്ങിനെയാക്കെ തോന്നിയപോലെ കല്പന അയച്ചു തുടങ്ങിയാൽ ഞെരുക്കമാണ്, എന്തുകാട്ടാം? നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ഇനിക്കിനി ഈ കേസിൽ പ്രവേശിയ്ക്കാൻ വയ്യല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾതന്നെ പോവുകതന്നെ. (പോംജഡിജിയോടു സഹായമായിട്ട്) ഈ നമ്പ്രിൾ ശേഷം വിസ്താരവും വിധിയും താങ്കൾ തന്നെ കഴിയ്ക്കണം.

പോം ജഡിജി:— എന്താണങ്ങിനെ?

പോം ജഡിജി:— അങ്ങിനെയാണ് മേൽക്കോടതിയിൽ നിന്നു കല്പന വന്നിരിക്കുന്നത്. (വെങ്കപ്പരായർ ജഡിജി എണീക്കുന്നു.)

(ആകാശത്തിൽ)

എട്ടോ! പോം ജഡിജിയവർക്കു എന്താണിപ്പോൾ പോ

വുന്നതു്? അതോ മേൽക്കോടതിയിൽ നിന്നൊരു കല്പന വന്നവരോ, ഈ കലഭേദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനുമാണ്. (അതുകേട്ടല്ലാവരും വാക്കൈവൊത്തിച്ചിരിക്കുന്നു)

വെങ്കടം:— (ദേവപ്രത്തോടും ലജജയോടും തലതാഴ്ത്തിപ്പോയി.)
൨-ാം ജഡിജി:— വക്കീലിനനിനി സാക്ഷിയോടു ചോദിക്കാനുണ്ടോ?

അച്ചുതറ:— ഇല്ല. (എന്നുപറഞ്ഞു് ഇരിക്കുന്നു.)

൨-ാം ജഡിജി:— സാക്ഷിയെ ഇതു വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു് ഒപ്പിടാവില്ല. (ഗ്രമസ്കന്ദം വായിക്കുന്നു)

ജഡി:— കൈ ശരിയല്ലേ?

കല്യാ:— അതേ.

ജഡി:— എന്നു ചൊല്ലിടണം.

കല്യാ:— (ഒപ്പിടുന്നു.)

ജഡി:— ഇനി പോവാം.

കല്യാ:— അവ. (കൂട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങി നീങ്ങിനില്ക്കുന്നു)

ജഡി:— (എഴുതിട്ടു വിധി ഉച്ചരിക്കുന്നു.) ൧൭-ാം നമ്പ്രകേസ്സിൽ ൧-ാം പ്രതി കൈക്കിരിയേടത്തു കോരപ്പൻനായർ ൧൧൭-ാം വകുപ്പുകാരും ജീവപത്തനം കുറിയതടവിനും ൨-ാം പ്രതി വിച്ചകപ്പനയിൽ ചെരേക്കി എന്ന സ്ത്രീയെ ൧൧൭-ാം വകുപ്പുകാരും തൂക്കിക്കൊല്ലുന്നതിനും ൩-ാം പ്രതി കോണ്ടാട്ടു കണ്ടുക്കുറപ്പിനും ൪-ാം പ്രതി ചക്കാനമ്പയിൽ ചക്കനായർ ൧൧൧-ാം വകുപ്പുകാരും കാരോകൊല്ലം കുറിയതടവിനും നിശ്ചയിച്ചു തീർപ്പു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ൭-ാം കുറുകാരെ യൊക്കെ കൈക്കൊണ്ടുപോട്ടേ. (ജഡിജി പോയി)

(രാമമേനോൻ കല്യാണിയമ്മൊഴിച്ചെല്ലാവരും പോയി)

രാമം:— എനി നോക്കുവോവാ. (രണ്ടാളും നടക്കുന്നു)

കല്യാ:— ഇവരെ ഇങ്ങിനെയാക്കെ ശിക്ഷിക്കാൻ വിധിച്ചിട്ടു് അതു ജഡിജി ഉച്ചരിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ വല്ലാതെ കണ്ടായി.

രാമം:— ഇവർ മുമ്പിൽചെയ്തു കുറും വിചാരിക്കൂ.

കല്യാ:— അതു വിചാരിക്കുന്നവരും ഇതു പോരുന്നെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടു്.

രാമ:— ഇനിയ്ക്ക് ഇത്ര വേണ്ടായെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഇതു പോരായെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഇതു നല്ല പാകമാണെന്നാണു തോന്നുന്നത്.

കല്യാ:— അങ്ങിനെതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ.

രാമ:— ആറു മണിയ്ക്കുന്നവിയുടെ വണ്ടിയുടെ വരവു ശട്ടം. (ഗട്ടിയാളിടുത്തുനോക്കിട്ടു) അതിന് ഇനി ൪൦ മിന്നിട്ടു താമസമുണ്ട്. അത്രത്തോളം നോക്ക് ഈ പുഴവക്കത്തു കാറ്റു കൊണ്ടുകൊണ്ടു ലാത്തുകയല്ലെ.

കല്യാ:— അങ്ങിനെതന്നെ. (രണ്ടാളും ലാത്തുന്നു)

കല്യാ:— നല്ല കാറ്റുണ്ടിവിടെ.

കോടതിയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നിട്ടി,
ങ്ങോടലുണ്ടായതൊക്കെയും
കാടിപ്പോയിതണുപ്പേറ്റം
തേട്ടമീക്കാറ്റുകൊടുകയാൽ.

(൧൬൭)

രാമ:— അമ്മക്കരയ്ക്കുലിടതിങ്ങിനിരുന്നില്ലേ
തെങ്ങിൻമടൽത്തലകുറച്ചുകുറച്ചിളക്കി
ശൃംഗാരമോടുപുഴയിൽ തിരമാലചാർത്തി-
ട്ടിങ്ങീവരുംചെറിയവായുമൊവിശേഷം.

(൧൬൮)

(പടിഞ്ഞാട്ടു നോക്കിട്ടു)

കോരപ്പൻബത!മുത്തിയൊത്തുതരസാ
നിൻതാതനെക്കൊന്നപോ-
ലാരാത്സന്ധ്യയൊടൊത്തുകാലമിതയോ!
കൊല്ലുന്നമാത്താണുനെ
പാരംചോരകൾകൊണ്ടുനിന്നുണിയകം
പോലീനദോമണ്ഡലം
പാരാതാശുചവന്നിടുന്നുകരിമീൻ
കണ്ണാൾമണ!കണ്ടിതോ?

(൧൬൯)

കല്യാ:— അപ്പോളുദിച്ചയേശോകരേങ്ങൾകൊണ്ടു-
ന്നുൾപ്പവിലേറിയൊരുമോഹമതെന്നപോലേ
ഇപ്പാരത്തിൽസകലവുംസഹസാരമു
കെല്ലോടുള്ളിരളിതാവളരുന്നപാരം.

(൧൭൦)

രാമ:— ലക്ഷംസൽഗുണമൊപ്പമിങ്ങനകിലും
 നിന്നോടുവേറിട്ടുഞാൻ
 നക്ഷത്രേശുമാനനെ!ബതിതെളി-
 ണ്ണതീടാത്തവണ്ണപരം
 നക്ഷത്രപ്രകരങ്ങൾതിങ്ങുകിലുമി-
 ന്നിക്കാലമക്കൻറെന-
 ല്ലക്ഷീണപ്രഭവോകകൊണ്ടുതെളിയു-
 ന്നീലെൻറെനീലേക്കുണേ!

(൧൭൧)

കല്യാ:— മുന്പിൽതപസീയവിരഹത്തിലിനിഷ്ടു ചിത്തേ
 ജ്വലിച്ചശോകമതശേഷവുമാശുരീപ്പാൻ
 നന്മൂരിചേരമതുപോലെവിയ്ത്തിലേററം
 വമ്പിച്ചിരുട്ടുകുളവാറയരുന്നചന്ദ്രൻ.

(൧൭൨)

(അനന്തരം തുപ്പൻനന്മൂരിപ്പാടുപ്രവേശിക്കുന്നു)

രാമ:— ഇവിടുത്തെ പുഷ്പാഞ്ജലി ശിക്ഷയിൽ ഫലിച്ചു.

തുപ്പ:— ഞാനിനി നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടിട്ട് എന്താണു ചെയ്യേ
 ണ്ടത്?

രാമ:— അങ്ങനാണിവർതൻറെനല്ലസവിയെ-

കൊണ്ടാദരാൽത്തങ്ങളെ-
 ബ്ലംഗ്യാചേത്തുമെൻവിയോഗസമയ-
 ത്തിൽവിന്നെയോരോവിധം
 മങ്ങീട്ടുനിവർചത്തിടാതെസതതം
 സൂക്ഷിച്ചതുപേഖകൊ-
 ണ്ടിങ്ങെന്നത്തരസാവജത്തിവിരവോ.

ടിത്തനപിയെത്തന്നതും. (൧൭൩)

അതുകൊണ്ടിനി ഒരു ഉപകാരവും ഇവിടുന്നു ഞങ്ങൾക്കു
 ചെയ്യേണ്ടതില്ല. കൈ പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. എന്നാലും ഇ
 തിരുന്നോട്ടെ.

ഭരതവാക്യം.

—

മാനംവിട്ടൊരസ്യയ്യംദൂരയ്മി-
 ങ്ങൾച്ചേച്ചിയില്ലാതെഴും
 മാനേലുംമിഴിയിൽകനത്തകൊതിയും
 ലോകങ്ങൾവിട്ടിടണം
 ശ്രീനാരായണനംസദാശിവനമാ-
 ശ്രീലക്ഷ്മിയുംഗൗരവിയും
 നാനാഭുവമെഴുന്നിനിയ്ക്കുതരണം
 സൽഭക്തിയുംമുക്തിയും.

(൧൭൪)

(എല്ലാവരും പോയി)

ഞങ്ങൾക്കുള്ളൊരുവിദ്യാവിജയധനയശോ
 ബസ്യുഷിവാദിയെല്ലാ-
 മങ്ങയ്ക്കായിട്ടുപണ്ടുള്ളവർപരമരസം
 തന്നിരിയ്ക്കുന്നുവല്ലോ
 ഭംഗ്യാതൊൻതിത്തൊന്നിനാടകമതിരവിശേ-
 ഷിച്ചുനൾകുന്നതെന്തി-
 നംഗാരാക്ഷൻമിന്നംതിരുമടിയിൽവിട്ടു-
 ങ്ങുന്നവിശൈകുന്ദാലേ!

(൧൭൫)

അഞ്ചാമകം കഴിഞ്ഞു.

കല്യാണിനാടകം സമാപ്തം.

